

Tiểu Thiếp

Contents

Tiểu Thiếp	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	9
3. Chương 3	14
4. Chương 4	20
5. Chương 5	23
6. Chương 6	30
7. Chương 7	38
8. Chương 8	44
9. Chương 9	50
10. Chương 10	55
11. Chương 11: End	61

Tiểu Thiếp

Giới thiệu

Kể ra thì nàng đúng là xui xẻo tám đời, không biết vì sao lại lãnh họa trời giáng. Nàng vốn là một n

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tieu-thiep>

1. Chương 1

Cửa lớn bị gõ ‘bùm bùm’, Tô Mạt Vi vẫn theo thói quen giúp cha mình làm đậu hủ.

Trời đã vào hè, khí hậu thay đổi trở nên khô nóng, Tô lão cha dùng khăn vải quệt mồ hôi trên trán. Sau đó vừa thay nước chát (Di: nước bã còn lại khi nấu muối) vừa nấu tiếp sữa đậu nành còn Tô Mạt Vi phụ trách quấy.

Làm đậu hũ quan trọng nhất là kỹ thuật trong đó nước chát là mấu chốt. Đậu hũ trơn mềm ngọt lành hay có chút mặn chát hơn phân nửa là do kỹ thuật bỏ nước chát quyết định.

Sau khi bỏ nước chát, sữa đậu nành cần được đun nóng thêm một lần rồi để nguội tới khi đông lại hoàn toàn thì đậu hũ mới chính thức hoàn thành.

Đang lúc tiến hành đến thời khắc mấu chốt, cửa lớn bị người ta gõ vang, khiến cho tay Tô Mạt Vi run lên, không hiểu vì sao có chút hốt hoảng.

Nàng ngẩng đầu nhìn Tô lão cha, Tô lão cha cũng cảm thấy kinh ngạc.

Không biết là ai nhỉ?

Cho dù là mua đậu hũ cũng không sớm tới mức đó.

Trong thành Kim Lăng, đậu hũ Tô gia khá nổi tiếng, có mấy tửu lâu chuyên đặt hàng của nhà họ, số còn lại thì tiệm nhỏ trong nhà cũng có thể bán sạch mỗi ngày, Tô lão cha không cần đi lang thang khắp trong cùng ngõ hẻm để bán nữa.

Dưới chân thiên tử, đất trong thành Kim Lăng rất quý giá, Tô gia có thể có được một ngôi nhà với gian phòng trọ phía trước, mặt sau là một tòa đình viện nhỏ ở Tây thành là do cha ông của Tô Mạt Vi đi khắp hang cùng ngõ hẻm bán đậu hũ chậm rãi tích góp từng tí một mới được.

So với việc phải thuê một mặt tiền làm cửa hàng thậm chí không có chỗ ở cố định lưu lạc tha phương Tô lão cha đã cảm thấy rất tự hào.

Tuy rằng đình viện không lớn, chỉ có ba gian quay mặt ra hướng bắc, ở giữa là phòng khách, phía đông là phòng ngủ của song thân, đệ đệ năm tuổi của nàng ngủ cùng hai người họ, phía tây là khuê phòng của Tô Mạt Vi; gian phòng phía nam được đặc biệt xây dựng thêm chuyen dùng để làm đậu hũ. Gian phòng kếp phía tây, một bên để đồ dùng hằng ngày, một bên làm phòng bếp.

Cạnh con đường phía đông là cửa nhỏ, ban ngày bán chút đậu hũ, đậu khô, hoặc đậu chưa gia công chế phẩm, lời lãi cũng coi như tạm ổn.

Sở dĩ đậu hũ Tô gia bán khá tốt, một phần là do danh hiệu “Đậu hũ Tây Thi” của Tô Mạt Vi.

Trăm dặm quanh đây mọi người đều biết, đậu hũ Tô gia rất ngon, trơn mềm, hương vị ngọt ngào, thì “Đậu hũ Tây Thi” của Tô gia còn non mịn ngon miệng hơn, bộ dáng trong veo như nước khiến người gặp người mê.

Hai năm gần đây, bởi vì Tô Mạt Vi cũng đã lớn cho nên Tô gia cũng rước không ít phiền toái, bây giờ phụ mẫu nàng cũng không dám cho nàng ra trước tiệm phụ giúp chỉ để nàng tại hậu viện giúp chuẩn bị hoặc là trông nom tiểu đệ.

Mấy ngày gần đây, Tô đại nương nghe bóng nghe gió nói có người đang hỏi thăm ngày sinh tháng đẻ của con gái nhà họ, hai ngày trước trong quán trọ có không ít người lạ, xem đông hỏi tây, làm cho Tô lão cha và Tô đại nương rất lo lắng.

Năm nay Tô Mạt Vi mười sáu tuổi, người đã trở mã lại xinh đẹp cũng đã sớm chỉ phúc vi hôn. Nhà của vị hôn phu họ Trương làm nghề thợ mộc nằm trên một con đường khác.

Lê ra mười sáu tuổi là lúc một cô nương có thể gả đi được rồi nhưng Tô Mạt Vi còn chậm chạp không gả. Thứ nhất là vì nàng cảm thấy phụ thân mẫu thân lớn tuổi, đệ đệ lại còn nhỏ, nàng còn muốn giúp đỡ nhà thêm hai năm; thứ hai chủ yếu là bởi vì gia cảnh vị hôn phu có chút quẩn bách, ngay cả việc làm một tân phòng cho Tô Mạt Vi cũng không được, cho nên Tô lão cha và Tô đại nương rất không hài lòng.

Từ năm mười một tuổi Tô Mạt Vi đã đính hôn. Khi đó Tô đại nương còn chưa mang thai đứa nhỏ, hai vợ chồng chỉ có một đứa con gái, vốn là định chọn người ở rể. Nhà họ Trương có rất đông con, tổng cộng tới bảy đứa cho nên Tô đại nương có ý định chọn đứa con thứ ba của Trương gia là người có tướng mạo tốt, tuổi cũng xấp xỉ Tô Mạt Vi, định đợi đến khi Tô Mạt Vi tới tuổi cập kê sẽ cho làm lễ rước về ở rể.

Nào biết khi hai bên vừa đính hôn xong, Tô đại nương đã 36 tuổi lại mang bầu đứa thứ hai, hơn nữa 10 tháng sau còn thuận lợi sinh ra một đứa con trai mập mạp, vì thế hôn sự của Tô Mạt Vi trở nên khó khăn.

Qua nhiều lần thương lượng, việc kén rể biến thành xuất giá.

Vào lễ mừng năm mới con rể họ Trương cũng đã đồng ý, cho dù phải ra bên ngoài thuê một phòng nhỏ để ở thì chậm nhất cuối năm nay cũng phải rước Tô Mạt Vi vào cửa.

Có vị hôn thê xinh đẹp như vậy mà không thể rước vào cửa, hẳn vừa sốt ruột vừa lo lắng.

Tuy rằng trong lòng Tô lão cha và Tô đại nương bất mãn, hối hận năm đó không nên kích động vì con gái đính hôn nhưng bây giờ vì mặt mũi cũng không thể từ hôn, vì thế họ tính đưa nhiều đồ cưới để tương lai con gái khỏi chịu khổ.

Ít ra thì tính tình con rể cũng khá tốt, cần cù chịu khó, lại hiếu thuận biết lễ, điều này cũng coi như bù lại cho gia cảnh nhà họ.

Tiếng đập cửa vẫn còn tiếp tục, Tô lão cha dừng lại, lau tay, nói với con gái: “Con nép vào nhà trong đi, để cha ra ngoài nhìn cho.”

Tô Mạt Vi gạt đầu, xoay người đi vào phòng, đúng lúc thấy Tô đại nương vén rèm đi ra.

Tô đại nương cũng là người có dung mạo khá xinh đẹp, lại có chút khí chất tiểu thư khuê các, cho nên địa vị trong nhà cũng rất cao, Tô lão cha vừa yêu lại vừa kính, cho dù khổ thể nào cũng ít khi cho bà đụng tay vào những việc cực nhọc.

Hàng ngày Tô Mạt Vi phải dậy sớm để phụ giúp phụ thân, trong khi đó Tô đại nương lại giống con trai, ngủ đã mất mới dậy, thật là quá sung sướng.

“Nương, điểm tâm đã làm xong có để trong nồi, người và đệ đệ ra ăn đi. Cha bảo con lui vào trong này.”

Tô đại nương đã hơn bốn mươi tuổi, nhưng vẫn còn dáng vẻ thướt tha thời tuổi trẻ, bà gạt đầu, cũng không nói thêm gì.

Tô Mạt Vi biết từ trước đến nay tính tình mẫu thân nàng luôn lạnh lùng, nên cũng không nghĩ gì, bước vào trong phòng ngồi.

Một lát sau, Tô lão cha cùng hai vị khách bước vào phòng khách, hai người đều là nữ nhân cho nên Tô đại nương cũng đi ra tiếp.

Một người trong đó là bà mối nổi danh ở Kim Lăng thành này - bà mối Tiền, người còn lại là một thiếu phụ trung niên mặc bộ xiêm y bằng lụa màu chàm, bộ mặt nghiêm túc, dưới khóe môi có nếp nhăn sâu, vừa nhìn thấy rất có phong thái và nghiêm khắc, chắc chắn là người không dễ ở chung.

Bọn họ nói chuyện với nhau không to, bà mối Tiền chỉ to tiếng nói với người bên cạnh, lời nói cố ý chậm chạp, nhỏ nhẹ, trong khi thiếu phụ kia lại không dễ dàng lên tiếng, Tô Mạt Vi núp ở phòng trong, không nghe rõ việc bọn họ đang nói.

Nàng còn đang suy nghĩ vấn đề, chợt nghe tiếng choang. Đó là tiếng chén trà bị đập vỡ, ngay sau đó lại nghe thấy tiếng nói the thé mà lạnh lùng của Tô đại nương: “Thà làm vợ dân thường, còn hơn làm thiếp nhà hào môn. Tiền tẩu, chớ nói nhiều, mời các người trở về! Nhà cao cửa rộng như họ, dân nghèo chúng tôi với không tới, mất công lại tổn thọ!”

Đến lúc trời tối, Tô Mạt Vi mới biết chân tướng sự việc.

Thì ra, thật sự là có một nhà hào môn cầu hôn với Tô gia, đối phương chính là đại gia tộc Nguyên gia tôn quý.

Trưởng tử của Nguyên tộc là thư đồng cùng lớn lên với Hoàng đế, nay lại là đại thần quyền cao chức trọng; còn người con thứ hai lại cầm binh quyền đi giết giặc nơi phương xa, hai huynh đệ một văn một võ, rất được Hoàng đế tin yêu và trọng dụng.

Hơn nữa hai vị lão gia nhà họ Nguyên còn từng giữ chức Thái phó, phu nhân Nguyên gia là dì ruột của hoàng đế, thân phận cực kỳ cao quý.

Nguyên gia đang thịnh vượng, ngàn đời hiếm thấy, đối với tiểu dân chúng như Tô Mạt Vi mà nói, người như nàng ngẩng đầu lên còn không chạm nổi họ, làm sao có thể cầu hôn với nàng?

Nhưng đích thực là Nguyên gia đã pháí bà vú hồi môn của chủ mẫu trong nhà là Tôn thị đi cầu thân, hơn nữa còn là vì nhị công tử tôn quý của Nguyên gia Nguyên Tề Chi, nhưng không phải cưới vợ, mà là muốn cưới tiểu thiếp.

Kỳ thật cho dù muốn cưới tiểu thiếp, thì Nguyên gia cũng chưa chắc chọn Tô gia, nguyên nhân chính là ở ngày sinh tháng đẻ buổi trưa canh ba đầu tháng sáu của Tô Mạt Vi.

Nói trắng ra là vì sức khỏe nhị công tử không tốt, tìm thần y bốc thuốc đều không hiệu quả, sau đó trên đường Nguyên gia chủ mẫu Trịnh thị thấp hương bái Phật trở về vô tình gặp được một đạo sĩ, đạo sĩ hỏi mới biết ngày sinh tháng đẻ của nhị công tử là canh ba đầu tháng chín, năm nay vừa tròn mười chín tuổi.

Đạo sĩ nói nhị công tử phạm vào Thiên Sát phải tìm nữ tử mười sáu tuổi sinh vào buổi trưa canh ba đầu tháng sáu xung hỉ mới có thể tốt lên.

Chủ mẫu Nguyên gia vốn đang tuyệt vọng cũng định bắt nhị tử đón dâu xung hỉ, thêm điều này càng thêm xác định mục tiêu, sai người giống trống khua chiêng tìm kiếm.

Tìm tới tìm lui, cuối cùng tìm được Tô Mạt Vi.

Nhưng thân phận Tô Mạt Vi thấp kém, chủ mẫu Nguyên gia nhìn không thuận mắt, cho nên từ “Cưới vợ xung hỉ” đổi thành “Cưới tiểu thiếp xung hỉ”, dù sao đạo sĩ kia cũng không nói phải cưới người này làm vợ chỉ nói để cạnh bên người là được.

Tô Mạt Vi nghe xong không biết nói sao, âm thầm tự nhủ mình may mắn vì phụ thân mẫu thân không phải là người ngại hèn yêu phú quý.

Biểu muội của nàng từng nói: “Nghe nói bọn họ mười một, mười hai tuổi đã bắt đầu gần gũi với nữ nhân, thông phòng, thị thiếp, gái bán hoa, cái gì cũng đã thử! Đám thiếu gia quý tộc khốn kiếp!”

Huống chi Tô Mạt Vi đã có vị hôn phu, con trai thứ ba của Trương gia tướng mạo sáng sủa, cần cù, chịu khó, tính cách lại trung hậu thành thật, theo hấn, tuy rằng không được hưởng phú quý, nhưng vợ chồng có thể gần nhau, nắm tay trăm năm.

Tô gia hiển nhiên không hiểu cái gì gọi là “quyền thế”.

Thân cô thế cô, cho nên không phải là chuyện bọn họ có thể từ chối được.

Ngày kế tiếp, Trương gia từ hôn.

Trương gia lão cha tự mình đến, khuôn mặt u sầu tràn đầy nếp nhăn, “Tô lão đệ, không phải Trương gia ta bội bạc, thật sự là Trương gia hơn mười miệng ăn còn muốn sống, nào dám vì chất nữ đắc tội với nhà quyền quý? Thật xin lỗi!”

Tô lão cha cùng Tô đại nương hai mặt nhìn nhau, buồn bã không nói gì.

Cẩn rằng kiên trì được hai ngày, nhưng ngay cả việc làm ăn của Tô gia cũng trở nên tàn lụi, thì ra những tửu lầu hằng ngày đều đặt đầu hũ tự ý dừng việc làm ăn, ngay cả người mua trước cửa cũng ít đi rất nhiều, quán nhỏ trước cửa giờ có thể giăng lưới bắt chim.

Đến khi Tô tiểu đệ Tô Mạt Vân bị một nam tử áo đen bắt được đưa lên gia môn, Tô lão cha và Tô đại nương gấp đến mức điên rồi.

Tình hình so với nhân quyền, việc đã đến nước này, Tô Mạt Vi còn có thể thế nào?

Hai người nhấc chiếc kiệu nhỏ từ cửa hông lặng yên đưa Tô Mạt Vi tiến vào Nguyên phủ sâu như biển lớn.

Chính nàng tự tay may giá y để trong chiếc rương nhỏ để ở nhà mẹ đẻ. Tiến vào Nguyên gia, ngay cả màu hồng đào mà tiểu thiếp mặc cũng không có, chỉ mặc một bộ quần áo màu hồng nhạt, ngay cả khăn voan trên đầu cũng giống như vậy.

Tô Mạt Vi nắm trong tay khăn hỉ cùng màu, vân vê thành một nhúm xấu xí.

Được người ta đỡ ra từ kiệu, tuy rằng rất bất bình và sầu khổ nhưng tiểu thiếp Tô Mạt Vi vẫn nhin không được oán thăm một câu: Thiếu gia quý tộc khốn kiếp!

Đối với nhà trai mà nói, cưới tiểu thiếp chẳng có lễ nghi gì cả, không có bái đường, không có mở tiệc đón khách, đón người từ cổng lớn vào.

Trong tình hình chung, nam nhân thường đến phòng tiểu thiếp ngủ qua đêm, ngày kế tiếp tiểu thiếp phải dâng trà cho chính thê, chính thê nhận chén trà là đã hoàn thành nghi lễ.

Về phần phải dập đầu với bố chồng, mẹ chồng, hoặc làm quen với những người thân thích trong tộc, đều cần chính thê dẫn dắt, nếu không tiểu thiếp không có tư cách gặp người ngoài một mình.

Cho nên, bình thường trước khi nam tử quý tộc chính thức cưới vợ, cùng lắm là trưởng bối an bài nha đầu thông phòng để cho bọn họ biết được cái gì là nam nữ thân mật, chứ không phải cưới tiểu thiếp. Nếu nha đầu thông phòng muốn lên làm thiếp, cũng phải chờ sau khi chính thê vào cửa, mới được hoàn thành nghi thức.

Tiểu thiếp như Tô Mạt Vi được vào cửa trước như chính thê, thật sự là rất ít.

Tô Mạt Vi ngồi trong phòng thật lâu, thời tiết oi bức, trên người nàng lại còn mặc bộ giá y rất nặng, trên đầu vẫn che bằng khăn voan, mồ hôi thấm ướt trán, lớp phấn trang điểm trên mặt đã phai đi phân nửa, mồ hôi chảy vào khóe mắt, vừa xót lại chất. Bộ áo lót phía trong đã ướt đầm, ẩm ướt dính dính vào da, không thoải mái tí nào.

Bởi vì lo lắng sẽ phải đi nhà xí lúc mới tới, cho nên sáng sớm lúc lên kiệu hoa, nàng nghe theo mẫu thân, một hạt cơm cũng không dám đựng, mà nay cả một ngày đã qua, có cảm giác như Nguyên gia đã lãng quên nàng, nàng ngồi rất khó chịu, lại đói bụng đến mức đau dạ dày.

Tô Mạt Vi uất ức muốn khóc, nhưng mẫu thân đã dặn dò, một khi đến nhà chồng không được chảy nước mắt, đó là việc không may mắn, báo hiệu cho tương lai bi thảm.

Nàng vụng trộm lấy tay áp mảnh voan vào khóe mắt, trong lòng chua xót khôn kể.

Nàng không biết trên đời này có bao nhiêu tân nương bị gả thê thảm giống nàng, nàng chỉ biết hàng xóm bên cạnh cho con gái xuất giá, náo nhiệt vô cùng, đâu có sầu thảm như nhà nàng.

Lát sau nàng lại nghĩ tới một chuyện khá nghiêm trọng: nàng chỉ là tiểu thiếp”Xung hỉ”, nếu như nàng “Không xung được hỉ”, nói không chừng ngày mai hoặc ngày kia nàng sẽ thành quả phụ, nếu như Nguyên gia không tốt còn có thể bắt nàng chịu tội, mọi oán niệm đều trút trên đầu nàng, cho dù không trách nàng, cũng sẽ không cho nàng sắc mặt tốt.

Ngay lúc Tô Mạt Vi càng nghĩ càng tuyệt vọng, cửa phòng kéo kẹt một tiếng rồi mở ra, sau đó nàng nghe được tiếng bước chân đến gần.

Tô Mạt Vi lập tức ngồi thẳng người.

“Thật sự xin lỗi, bởi vì nhị ca có chút không tiện, cho nên do muội muội làm thay.” Đi kèm với tiếng nói nhẹ nhàng, khăn voan của Tô Mạt Vi cũng bị người khác dùng hỉ xứng khều xuống.

Tô Mạt Vi nhin không được ngược mắt đánh giá một chút người tự xưng là “Muội muội” này, vừa ngẩng đầu, nàng và một đôi mắt đẹp sắc nét không hèn mà gấp, sau đó hai người đều ỏ thấy được trong mắt đối phương sự ngạc nhiên và tán thưởng.

Cô nương trước mắt ước chừng cùng tuổi với Tô Mạt Vi, dung nhan thanh lệ thoát tục, động lòng người, lại còn có sự thanh quý khí phái mà trước kia Tô Mạt Vi chưa từng thấy qua, kể cả làn da trắng bóng như đồ sứ, hay là những ngón tay ngọc nhỏ và thon dài, cũng giống như tiên nữ giáng trần.

Hiển nhiên vị cô nương kia cũng cảm thấy kinh ngạc trước dung nhan động lòng người của Tô Mạt Vi. Cặp ngài thanh tú, ngạo nghễ vểnh lên, đôi môi anh đào mềm mại, đôi bàn tay không nhỏ cũng không lớn, cả cặp mắt linh động trong veo như nước kia, cũng đã rót vào chút xinh đẹp khéo léo, làm cho người ta mê muội. Đối với một nữ tử thường dân mà nói, đây đã là báu vật hiếm có.

Cô nương kia mỉm cười nói: “Ta còn tưởng rằng đại tẩu đã là đẹp nhất, không người nào có thể so sánh, không ngờ ngày hôm nay lại để cho ta được gặp một nàng tiên nữ giáng trần.”

Tô Mạt Vi không rõ thân phận của vị “Muội muội” này, không dám lỗ mãng, chỉ có thể mỉm cười ngượng ngùng.

Nàng tiểu thư chợt nhớ tới điều gì đó, phát tay, vài nha hoàn nối đuôi nhau tiến vào, nàng phân phó: “Nhanh đi chuẩn bị chút cơm canh, tân di nãi nãi (Di: cách xưng hô với tiểu thiếp) đói bụng cả ngày rồi, chuẩn bị chút cháo loãng nhiều một chút như bữa ăn sáng, không cần mấy món đầy mỡ. Hỉ Liên, người đi chuẩn bị nước ấm, lát nữa hầu hạ chủ tử các người tắm rửa thay quần áo.”

Bọn nha hoàn đều nghe lệnh bận rộn lui ra.

Sau đó tiểu thư quay sang Tô Mạt Vi nói: “Ta tên là Nguyên Nghi Chi, là con vợ lẽ, sau này nàng chỉ cần gọi tên ta là được! Ta có thể gọi khuê danh của nàng không?”

Sở dĩ xưng hô khuê danh của nhau có nghĩa là Nguyên Nghi Chi sẽ không để ý.

Trong phần lớn quy củ của đại gia tộc, tiểu thiếp địa vị thấp, theo đạo lý mà nói, ngay cả thiếu gia tiểu thư con vợ lẽ cũng là chủ tử của bọn họ, giống như mẹ đẻ Chu di nương của Nguyên Nghi Chi trước mặt người khác đều phải gọi con gái của mình là “Tiểu thư”, tự xưng “Nô tỳ”.

Tô Mạt Vi thì càng không cần phải nói, mặc dù nàng là người của nhị ca Nguyên Nghi Chi, nhưng không có tư cách được gọi là “Nhị tẩu”. Đối với các thiếu gia, tiểu thư Nguyên gia mà nói, đại tẩu, nhị tẩu chỉ có thể gọi chính thê duy nhất của ca ca.

Mặc dù gả vào nhà giàu có, nhưng thân phận của Tô Mạt Vi còn không bằng lúc là dân nữ, ở trong mắt quý tộc, tiểu thiếp cũng giống như nô tài.

Kỳ thật đối với quy củ của đại gia tộc Tô Mạt Vi không biết gì cả, trước khi xuất giá mấy ngày nàng từng bị Tô đại nương bắt học rất nhiều nghi thức, mặc dù nàng không hiểu vì sao mẫu thân lại biết được nhiều thứ như vậy, nhưng Tô đại nương luôn luôn tự xưng là mồ côi, đối với lai lịch xuất thân của mình, một chữ cũng không nói.

Tô Mạt Vi vẫn có chút cẩn thận trả lời Nguyên Nghi Chi: “Ta tên là Tô Mạt Vi.”

“Mạt Vi? Là hai chữ Vi Vân trong câu Thiên biên nhất mạt vi vân sao?” Nguyên Nghi Chi ngạc nhiên nói.

“Phải, đệ đệ tên là Mạt Vân.”

“Lệnh tôn đặt tên thật thanh lịch.” Nguyên Nghi Chi tán thưởng, trong lòng có chút kinh ngạc, nàng vốn cho rằng tên của thường dân bình thường đều khá tục tữ!

Mạt Vi, Mạt Vân, đây không giống như tên của một người bình thường.

“Tên là do mẫu thân đặt, người có biết một ít chữ.” Tô Mạt Vi nói.

“Vậy nàng có biết chữ không?” Nguyên Nghi Chi cũng có hứng thú.

Nguyên Nghi Chi không có được nhiều bạn tri giao, khó lắm mới thấy Tô Mạt Vi, lại cùng tuổi, nếu hứng thú hay hợp nhau thì càng tốt.

“”Những chữ cơ bản thì cũng biết một ít.”

“Thật tốt quá! Sau này chúng ta sẽ nói chuyện nhiều hơn.” Nguyên Nghi Chi hớn hở cười, sau đó bỗng nhiên nghĩ đến chuyện gì, trong mắt hiện lên một chút bồn chồn, hỏi: “Mạt Vi, nàng từng đọc qua sách, không biết có từng đọc một câu chuyện xưa rất thú vị không? Về chuyện em gái phần nam trang thay ca ca động phòng, kết quả phát hiện tẩu tử cũng là hàng giả, là đệ đệ nam phần nữ trang của tẩu tử gả đến... sai sót ngẫu nhiên... uyên ương lẫn lộn.”

Tô Mạt Vi ngây người một lát, mới ý thức được mình bị Nguyên đại tiểu thư đùa giỡn.

Nàng đỏ khốc đỏ cười, lúc đầu còn cảm thấy Nguyên Nghi Chi rất có phong thái tiểu thư khuê các, ai ngờ lại lớn gan làm càn như vậy?

Mới gặp mặt, nàng cũng không nên nói chuyện vui đùa thất thố với đối phương, đành phải im lặng mỉm cười.

May mắn lúc này bọn nha hoàn bưng đồ ăn lên, hai mặn hai chay một chén canh suông, cơm cũng là cơm tẻ bình thường, không phải là những đồ ăn chủ tử Nguyên gia thường dùng.

Thân phận thấp thường thấp, quả nhiên là có thể thấy được khắp nơi.

Nguyên Nghi Chi cùng ăn với Tô Mạt Vi.

Nói chuyện với nhau thêm vài câu, Tô Mạt Vi mới phát hiện Nguyên Nghi Chi hào sảng trong sáng, thích nói thích cười, là một cô nương tốt, rất hào phóng và biết chăm sóc người khác.

Lúc này nàng không để ý thân phận mà vui đùa, thật ra là vì trêu chọc Tô Mạt Vi, để cho nàng ấy không cần vì hôn lễ xung hỉ lạnh lùng quái dị mà buồn bã khổ sở.

Dùng cơm xong, Nguyên Nghi Chi lại chờ Tô Mạt Vi tắm rửa.

Đêm đã khuya, đèn cầy đỏ cũng đã tàn một nửa.

Nguyên Nghi Chi nhìn Tô Mạt Vi sau khi tắm rửa càng ôn nhu động lòng người, nghĩ đến nhị ca đã hôn mê hơn nửa tháng chưa tỉnh, trong lòng thở dài một tiếng.

Nàng nhìn nhanh Tô Mạt Vi, nàng rất thích nữ tử xuất thân bình dân mà không tục tằn này, chân thành hi vọng nàng không nên giống vận mệnh bất thường của mình, càng hy vọng nhị ca có thể sớm ngày chuyển biến tốt hơn, để cho Tô Mạt Vi đạt được hạnh phúc.

Nguyên Nghi Chi gọi hai nha hoàn đến, đều khoảng mười ba, mười bốn tuổi, một người mày rậm mắt to, một người mày nhỏ, mắt hí môi mỏng, dáng người đều hơi gầy, ngũ quan cũng coi như cân đối, nhưng không thể nói là sáng sủa.

Nha hoàn hầu hạ tiểu thiếp, cao nhất cũng chỉ là bậc hai, cho dù là bộ dạng hay ăn mặc, đều kém hơn đại nha hoàn nhất đẳng.

Nguyên Nghi Chi giới thiệu với Tô Mạt Vi, người mày rậm mắt to tên Hỉ Đào, mày nhỏ, mắt hí môi mỏng tên Hỉ Liên, sau này chính là nha hoàn bên cạnh nàng, sinh hoạt hàng ngày cần gì thì sai các nàng ấy.

Cuối cùng Nguyên Nghi Chi khẽ thở dài, “Ta phải đi rồi. lát nữa, sẽ cho Hỉ Đào và Hỉ Liên dẫn nàng đến phòng nhị ca nghỉ ngơi!”

Cho đến khi vào trong phòng ngủ của nhị thiếu gia, Tô Mạt Vi mới hiểu thân mình nhị thiếu gia “không tốt” tới mức nào.

Nguyên Nghi Chi nằm yên trên giường, sắc mặt tái nhợt, tiếng hô hấp cực kỳ nhỏ, nếu không nhìn cẩn thận, nói không chừng sẽ nghĩ đây là người đã chết.

Mà sứ mệnh của Tô Mạt Vi chính là giúp “người đã chết” kia ngủ.

Ấn đạo sĩ kia đã nói, phải để cho Nguyên Nhị thiếu gia tiếp xúc với thân thể của cô nương đó, bất tự của nàng đúng lúc có thể phá tan “Thiên Sát kiếp” của Nhị thiếu gia, đây chính là mục đích của việc xung hỉ.

Hỉ Đào, Hỉ Liên bị chủ mẫu Nguyên gia Trịnh thị căn dặn mấy lần, nhất định phải lột sạch Tô Mạt Vi sau đó nhét vào trong chăn của Nhị thiếu gia.

Cho dù Nhị thiếu gia vẫn hôn mê không thể làm gì, cũng phải bảo đảm hai người da thịt kề nhau.

Tô Mạt Vi vừa thẹn vừa tức vừa nôn nóng, nhưng vẫn không chống cự nổi Hỉ Đào, Hỉ Liên, bị lột sạch trơn nhét vào gần Nhị thiếu gia mặt lạnh, sau đó phát hiện dưới chăn thân thể của nam nhân kia cũng trắng trơn.

Hỉ Đào, Hỉ Liên hoàn thành nhiệm vụ lui ra ngoài, sang phòng nhỏ kế bên trực đêm.

Trong phòng nhỏ còn có đại a đầu hầu hạ Nhị thiếu gia là Hòa An, Hòa Trữ, bốn người chụm vào một chỗ nghe lén động tĩnh trong phòng, chỉ sợ Tô Mạt Vi làm ra chuyện gì.

Nói chung, nha hoàn trực đêm chỉ cần một là đủ rồi, bình thường bọn nha hoàn thường thay phiên nhau trực đêm. Tối nay Trịnh thị lại đem tất cả bốn người sắp xếp ở đây, đủ thấy đương gia chủ mẫu rất coi trọng việc này.

Nhớ ngày đó đại thiếu gia và đại thiếu phu nhân thành thân, cũng chỉ sắp xếp hai nha hoàn trực đêm thôi.

Đèn cầy đỏ thắm hừng hực cháy, màu đen của tượng điêu khắc gỗ để giữa bàn tĩnh lặng không tiếng động, cảm giác có hơi thở quỳ dị.

Loại giường quý tộc này, đầu giường có một trăm ô vuông nhỏ, bốn phía có màn che, phía trên còn có trần, một bên giường còn có bậc thang, giống như một căn phòng nhỏ xa xỉ. Màn gấm che rủ xuống, ngăn cách thành một cái vùng trời riêng.

Bậc thang là một tấm ván gỗ lớn sát chân giường, cao hơn sàn một chút. Chủ tử còn nhỏ tuổi, hoặc là chủ tử lớn tuổi, hoặc là người bị bệnh cần được chăm sóc, nha hoàn sẽ ngủ trên bậc thang đó, tiện để sai vặt.

Trước khi xung hỉ, nha hoàn trực đêm của Nhị thiếu gia thường ngủ trong này, chứ không phải ngủ ở bên ngoài.

Bây giờ, trong khoảng trời nhỏ bé này chỉ có Tô Mạt Vi và tân lang vẫn đang hôn mê bất tỉnh.

Tô Mạt Vi nơm nớp lo sợ nép sát vào phía trong giường lớn, cố gắng co mình lại, nhưng vẫn không ngăn được tiếng răng va vào nhau lập cập.

Nam nhân bên cạnh vẫn không nhúc nhích, tiếng hô hấp rất nhỏ.

Rõ ràng là trời rất nóng, nhưng vì sao nàng lại cảm thấy lạnh lẽo.

Rõ ràng nên ngày vui, đêm động phòng hoa chúc nên lãng mạn, nàng lại yên lặng lau nước mắt không ngăn được.

Ta không nên chảy nước mắt... hu hu... Ta muốn một phu quân yêu thương mình, biết nói biết cười và quan tâm đến ta... hu hu... Ngọc hoàng thượng đế, Vương Mẫu nương nương... Như Lai phật tổ, Quan Âm bồ tát... cho dù là ai cũng được, xin hãy làm cho phu quân tỉnh lại đi... ta sẽ thấp hươu khấn phật cả đời... hu hu... ta không muốn làm quả phụ... hu hu... ta ghét thiếu gia quý tộc... hu hu...

Ánh sáng xuyên qua rèm cửa, chiếu vào màn gấm, trở nên bớt chói rất nhiều, cho nên, Tô Mạt Vi vẫn đang co đầu rút cổ ở cạnh mép giường, hận không thể duỗi chân ra, không phát hiện thái dương của nam nhân bên cạnh nàng đang giật giật.

Bên ngoài cảnh liễu lao xao, đêm càng khuya.

Tô Mạt Vi yên lặng khóc một hồi, nhỏ giọng lẩm bẩm một hồi, rồi cầu nguyện một hồi, rốt cục cũng buồn ngủ.

Sau khi nàng ngủ, xoay người một cái, thân mình mềm mại như ngọc ấm liền tự động chui vào vòm ngực dày rộng của nam nhân bên cạnh. Bởi vì trong mơ nàng đang ôm một con quái thú, cho nên còn chủ động ôm lấy cánh tay của hắn, một bên chân thon dài gác vào giữa cặp chân của nam nhân kia =)))))))).

Một đôi nam nữ thân không mảnh vải, tiếp xúc da thịt thân mật, thỉnh thoảng Tô Mạt Vi còn nhúc nhích chân, rốt cục dục vọng giữa hai chân người nào đó không chịu nổi quấy rầy lặng lẽ hành quân, phần nộ vọt lên điệu vũ dương oai.=))))))

Đêm khuya, nam nhân chậm rãi mở cặp mắt sâu thẳm, hần khê nghiêng người, đánh giá nhan sắc cô gái mềm mại ngọt ngào đang nằm trên lồng ngực của mình ngủ.

Dưới ánh đèn nhìn mỹ nhân trong ngực mình, hần có một chút hoảng hốt, nàng có một nhan sắc rung động lòng người.

Thường thức dung nhan cô gái xinh đẹp tuyệt trần trong ngực, cảm thụ được thân thể mềm mại trong lòng, người mà từ năm mười bốn tuổi đã ra sa trường, cùng quân lính liều chết giết giặc, dựa vào công trạng của bản thân, mười tám tuổi đã được hoàng đế chính miệng ngự phong “Thiếu tướng quân của trăm”, vào giờ khắc này bỗng nhiên cảm nhận được sự tồn tại của mình còn có một ý nghĩa khác, một ý nghĩa tốt đẹp hơn.

Một nam nhân mình đồng da sắt, luôn coi chiến trường là nhà, giờ khắc này, đã vì một nữ tử mảnh mai trong lòng mà động tâm.

2. Chương 2

Ngày hè nắng gắt chói chang, nhưng đêm lại ngắn, mọi người vất vả nhắm mắt lại, khi ngủ chưa kịp lật mình, thì trong nháy mắt, trời đã sắp sáng.

Bởi vì thói quen mỗi ngày dậy sớm giúp phụ thân làm đậu hũ, nên khi ánh sáng mặt trời đầu tiên chiếu vào Tô Mạt Vi đã tỉnh dậy, nhưng người vẫn còn đang mơ màng, cố gắng chớp mắt, duỗi lưng một cái, tay chân chạm vào một vật ấm áp, nàng hoảng sợ, tỉnh ngay lập tức.

Nàng cố gắng mở mắt ra, ngoài ý muốn thấy một đôi mắt sâu thẳm đang nhìn mình.

Đôi mắt trong veo đối diện với một đôi mắt âm trầm, trong nháy mắt, hai người giằng co, dây dưa.

Rốt cục như nam nhân kia mong muốn, Tô Mạt Vi hét lên một tiếng đầy kinh ngạc: “Á!”

Nam nhân kia chớp chớp đôi mắt, tầm mắt lướt qua khuôn mặt nhỏ nhắn trượt xuống phía dưới, lướt qua chiếc gáy nhỏ xinh xắn, phần xương quai xanh, rồi lại hướng xuống, ánh mắt đột nhiên tối sầm lại, cổ họng có chút khô.

Mà Tô Mạt Vi, bởi vì quá mức kinh ngạc, hai tay đặt tại trên lồng ngực trần trụi của nam nhân, thân thể ngọc ngà với những đường cong lả lướt đang nằm sấp trên thân thể nam nhân kia, lúc này nàng khẽ ngẩng đầu lên, vì thế phần ngực đầy đặn đang đung đưa trước mặt Nguyên nhị thiếu gia.

Cùng với dáng người thon thả, chiếc eo thon mảnh khảnh, bộ ngực của nàng khi trưởng thành được xưng tụng là “Sóng cả cuộn trào”, ngay cả áo lót trong của nàng cũng phải lớn hơn những cô nương cùng tuổi hai phần, hàng xóm của Tô Mạt Vi là một vị tỷ tỷ đã lấy chồng sinh con vô cùng hâm mộ và ghen tỵ với nàng: “Cho dù là bà vú cũng chưa chắc bằng muội, tương lai nhất định sẽ khiến cho nam nhân phải chảy nước miếng.”

Thật ra Tô Mạt Vi cảm thấy rất xấu hổ, bộ ngực lớn hơn những tỷ muội cùng tuổi, khiến nàng cảm thấy không thoải mái, trước ngực luôn nặng trĩu, lúc làm việc cảm thấy vướng víu.

Tô đại nương vẫn luôn kiêu ngạo, ngực lớn mông vênh có nghĩa là rất dễ dễ, không phải là tốt hơn nhiều những dáng người mảnh khảnh như thân trúc sao?

Về phần vì sao Tô Mạt Vi phát dục giỏi như vậy, Tô đại nương nói trong sách thuốc có dạy sữa đậu nành có lợi cho đôi gò bồng đảo, đối với nữ nhân rất có ích, mà người từ nhỏ đã làm bạn với sữa như Tô Mạt Vi có lẽ đã bị ảnh hưởng không ít.

Tô Mạt Vi bất tri bất giác nhìn xuống nơi tầm mắt của nam nhân kia dừng lại, phát hiện cảnh xuân của mình đã lộ hết, đột nhiên hét thêm một tiếng, xấu hổ đỏ bừng cả khuôn mặt, nhanh chóng úp mặt vào chăn, kết quả lại càng tệ hơn! Dưới chăn là hai người thân thể trần truồng, mà khi nàng trùm chăn lại mới cảm giác được giữa hai chân nam nhân có cái gì nóng rực cứng rắn to lớn đang chọc vào chỗ kín của nàng.

Y như rơm khô gặp lúc lửa mạnh, trong nháy mắt Tô Mạt Vi cảm thấy thân mình đã bị thiêu cháy toàn bộ.

“Tô nãi nãi, có chuyện gì vậy?”

Bốn nha hoàn trực đêm xông vào, định giải cứu Tô Mạt Vi.

Thật ra lúc Tô Mạt Vi thét lên tiếng đầu tiên, bốn nha hoàn đã tỉnh, hơn nữa đã nhanh chóng xoay người xuống giường, mặc quần ngoài chuẩn bị vào phòng, nhưng nếu ở phòng trong, chủ tử không ra lệnh bảo vào, các nàng cũng chỉ có thể đứng chờ ngoài cửa.

Nhưng khi nghe Tô Mạt Vi thét lên lần thứ hai, bốn nha hoàn nghĩ đến Nhị thiếu gia nhà mình vẫn hôn mê, trong lòng thâm kêu không tốt: chẳng lẽ xung hỉ không thành, ngược lại biến thành lễ tang?

Bốn người nhìn nhau, cuối cùng rất ăn ý xông vào.

Tô Mạt Vi xấu hổ không chịu nổi, sắp khóc tới nơi, nàng thò khuôn mặt nhỏ nhắn đã đỏ bừng từ trong chăn ra, nói với nha hoàn của mình: “Hỉ Đào, Hỉ Liên, quần áo của ta đâu?”

Trong tay Hỉ Liên đang cầm quần áo hôm nay của Tô Mạt Vi, đang định tiến lên hầu hạ, Hòa An, Hòa Trữ đã xông về phía trước đẩy nàng ra, nhìn Nhị thiếu gia đang dựa vào đầu giường, kích động quỳ rạp bên cạnh giường, rơi nước mắt nói: “Nhị thiếu gia! Nhị thiếu gia! Cảm ơn trời đất! Cảm ơn Vương Mẫu nương nương, cảm ơn Quan Âm Bồ Tát! Nhị thiếu gia, cuối cùng thì người cũng đã tỉnh lại!”

Hỉ Đào, Hỉ Liên cũng quên mất chuyện phải hầu hạ Tô Mạt Vi mặc quần áo, đồng loạt quỳ xuống dập đầu nói: “Nhị thiếu gia vạn phúc!”

Mặc dù đang vui mừng quá đổi nhưng Hòa An cũng không quên nhiệm vụ, nhanh chóng tỉnh táo lại, nói với Hòa Trữ: “Người nhanh đi báo với các trưởng bối trong nhà đi.”

Hòa Trữ nhanh chóng chạy ra ngoài, lúc này Hòa An mới nhớ đến việc hầu hạ Nhị thiếu gia thay quần áo, rửa mặt.

Trong sự rối ren xen lẫn với vui mừng, dưới sự trợ giúp của Hỉ Liên, Tô Mạt Vi cũng đã mặc xong bộ đồ mới màu phấn hồng thêu hoa, thoát khỏi cảnh trần trụi đầy xấu hổ.

Khi nàng mặc xiêm y, Nguyên Nhị thiếu gia Nguyên Tề Chi cũng đang ngồi bên cạnh giường, để cho Hòa An quỳ gối giúp hẩn mang giày.

Tô Mạt Vi đang xoa tóc, chợt nhớ tới lời nhắn nhủ trước khi xuất giá của mẫu thân, nàng dâu mới phải hầu hạ trưởng phu của mình mặc quần áo chỉnh tề trước mới đúng.

Nàng nghĩ nghĩ, nhẹ nhàng ho một tiếng, mười ngón chụm lại đặt bên eo trái, xoay người khụy xuống nói: “Phu quân, sớm.”

Hòa An đang xỏ giày dừng một chút, Hỉ Đào đang cầm áo ngoài của Nhị thiếu gia thiếu chút nữa đánh rơi, Hỉ Liên gục đầu, cả vai không ngừng run lên.

Từ sau khi mấy nha hoàn vào phòng mặt Nguyên Tề Chi vẫn không đổi, lúc này cũng hơi giật giật, hẩn nhếch khóe miệng, làm như không có việc gì khê nói: “Ừ.”

Tô Mạt Vi đứng thẳng dậy, mỉm cười với Nguyên Tề Chi, hiền thực lấy chiếc áo khoác màu xanh thiên thanh bằng lụa mỏng từ trên tay Hỉ Đào, tự mình hầu hạ Nguyên Tề Chi mặc.

Tuy rằng đám thiếu gia quý tộc là lũ ác ôn, nhưng vì phụ thân, mẫu thân, vì đệ đệ lan lợi đáng yêu của mình, Tô Mạt Vi nguyện ý “Chịu thiệt”, nàng rất thức thời.

Hòa An dẫn vào hai nha đầu bưng chậu nước, hầu hạ hai vị chủ tử rửa mặt súc miệng, sau đó lại giúp hai vị chủ tử chải đầu.

Trải qua một đêm cùng nam nhân nhà mình “tiếp xúc thân mật”, dù chưa viên phòng, trên danh nghĩa Tô Mạt Vi cũng đã từ “Cô nương” biến thành “Thiếu phụ”, mái tóc dài được Hỉ Liên vấn lên, dùng một chiếc kim trâm điều khắc hình cây phật thủ, quả đào, quả lựu cài vào, ngụ ý nhiều phúc, nhiều thọ, nhiều con.

Đại gia tộc có quy định, trang sức của chính thê, thiếp và tiểu thiếp phải khác nhau, số lượng được phép đeo cũng khác, trên tóc chính thê có thể đầy châu ngọc, nhưng tiểu thiếp bình thường không được đeo trang sức trân quý như Phỉ Thúy, hay ngọc, chỉ có thể mang bạc, như vậy đã là tốt rồi.

Ngày tiếp theo sau khi động phòng, trên đầu Tô Mạt Vi chỉ đeo một chiếc kim trâm, hai lỗ tai cũng đeo một đôi bông tai nhỏ nhỏ.

Nguyên Tề Chi liếc nhìn nàng một cái, mái tóc dài sóng sánh như thác tới hôm qua đã được búi lên, làm cho khuôn mặt như hoa như ngọc của nàng lộ ra, mắt đẹp như nước, làn da sáng bóng như ngọc, trong trắng mềm mại, làm cho hẩn cảm thấy đối khát, hận không thể lập tức ôm lấy gặm một cái.

Trong lúc đó Tô Mạt Vi cũng vụng trộm đánh giá nam nhân nhà mình, khi này hầu hạ hẩn mặc quần áo mới phát hiện thân hình của hẩn khá cao lớn, cao hơn nàng tận một cái đầu! Vai rộng, eo vuông, hai chân thon dài, còn có sức mạnh kinh người, có chỗ nào giống “người sắp chết” đâu?

Hơn nữa, tuy rằng mặt tên “thiếu gia quý tộc tàn ác” này không chút thay đổi, nhưng vẫn có thể nhìn ra ngũ quan vô cùng tốt, mày kiếm mắt sáng, mũi ôi mỏng, làn da ngăm bóng loáng, quả thực tìm không ra một chút tỳ vết nào.

Các chủ tử đều có tâm sự, bọn nha hoàn rất vui sướng. Chưa tính tới hai người hầu hạ chân chính của Nguyên nhị thiếu gia đang vui mừng, ngay cả Hỉ Đào, Hỉ Liên cũng không kìm được lòng mình, như thể đi trên đường nhặt được một rương châu báu vậy. Quả nhiên là chủ tử mới của các nàng phúc lớn mạng lớn, ngay cả người mà lúc trước đâm máu, hôn mê hơn nửa tháng như Nhị thiếu gia cũng có thể xung hỉ đến mức tỉnh lại và bình phục. Chắc chắn chủ tử sẽ được Nguyên gia xem trọng, ngay cả bản thân mình đi theo chủ tử không chừng có thể cũng được may mắn, ví dụ như tăng thêm hai bậc trở thành nha hoàn thượng đẳng chẳng hạn!

Khi Hỉ Đào, Hỉ Liên được phân làm nha hoàn của Tô Mạt Vi, vốn chỉ là nha hoàn tam đẳng, nếu lần này được may mắn, chắc chắn là sẽ được thăng cấp, tiền công mỗi tháng cũng theo đó mà lên.

“Tề Chi! Tề Chi! Ôi! Bảo bối của ta, sinh mạng của ta!”

Theo tiếng kêu vội vàng, một lão thái thái đầu bạc trắng được hai nha hoàn dìu bước nhanh vào, vừa nhìn thấy Nguyên Tề Chi đã tỉnh lại, đang ngồi trên giường cho Hòa An hầu hạ chải đầu, mắt Thái phu nhân Hà thị đỏ lên, nước mắt nhanh chóng rơi xuống, bà run rẩy bước nhanh tới trước mặt Tề Chi, đề đứa cháu bảo bối đang muốn đứng dậy hành lễ xuống, nói: “Cháu ngoan của ta đã tỉnh, thật sự là đã tỉnh! Nhìn khí sắc thấy cũng ổn rồi! Tốt! Tốt! Tốt lắm!”

Thái phu nhân vừa nói vừa rơi lệ, đôi tay khô gầy ôm lấy khuôn mặt Tề Chi vuốt ve, càng nhìn càng thích.

Nguyên Tề Chi cầm hai tay run run của Thái phu nhân, khuôn mặt không chút biểu cảm rốt cục cũng mỉm cười một chút, “Bà nội, cháu trai bất hiếu, làm cho người lo lắng rồi.”

Tô Mạt Vi sai Hỉ Đào, Hỉ Liên khiêng một cái ghế dựa lại, sau đó quỳ gối hành lễ thỉnh Thái phu nhân ngồi xuống nói chuyện.

Lúc này lão phu nhân Hà thị mới quay sang nhìn Tô Mạt Vi, bà ngồi xuống bên cạnh cháu trai, cẩn thận đánh giá, gật đầu nói: “Người rất có phúc, về sau phải tận tâm hầu hạ Nhị thiếu gia, nhà chúng ta sẽ không bạc đãi người.”

Tô Mạt Vi lại cúi người thi lễ, kính cẩn trả lời: “Tạ Thái phu nhân quan tâm. Hầu hạ phu quân là bổn phận của thiếp thân, thiếp thân nhất định tận tâm tận lực.”

Thái phu nhân càng thêm vừa lòng, trên mặt cũng có ý cười, bà quay đầu nhìn nhìn cháu trai tỉnh táo khỏe mạnh, cảm thấy được an ủi, thuận tay lấy trên cổ tay mình một chuỗi Phật châu bằng gỗ đàn hương tượng trưng ười tám vị La Hán xuống, đưa cho đại nha hoàn bên cạnh để đeo cho Tô Mạt Vi.

“Đây là Phật châu do phương trượng đại sư tự mình làm phép, bà già này đã đeo mười mấy năm rồi, thân thể luôn khỏe mạnh an khang. Về sau người hãy đeo nó, phải nhớ cầu phúc cho phu quân của mình mỗi ngày.”

Lễ vật này có ý nghĩa không giống bình thường, Tô Mạt Vi không dám nhận, sau đó phát hiện Nguyên Tề Chi nhẹ nhàng gật đầu, nàng mới quỳ xuống dập đầu, dâng hai tay nhận lấy, “Thiếp thân tạ Thái phu nhân ban thưởng, cung chúc Thái phu nhân trường thọ vạn phúc.”

Thái phu nhân vỗ vỗ lưng Tề Chi, lại nhìn mặt Tô Mạt Vi, “Đứa nhỏ này ta thấy rất tốt, tuy rằng xuất thân không cao, nhưng lại biết rõ đạo lý, đối với con lại có ân, sau này phải đối xử thật tốt với con bé, sớm có thêm một nam hai nữ, sẽ giúp con bé nâng cao thân phận.”

Nguyên Tề Chi chỉ gật đầu, không nói gì.

Hỉ Đào, Hỉ Liên mừng rỡ, Thái phu nhân đã hứa rồi, chỉ cần chủ tử của các nàng có thể sinh em bé, có thể từ một tiểu thiếp trở thành một chủ tử chính thống!

Địa vị của tiểu thiếp khác xa với thiếp, mặc dù so với chính thê địa vị của thiếp vẫn thấp một chút, nhưng cũng được ghi vào gia phả, bất kể là con vợ cả hay con vợ lẽ, nhìn thấy thiếp cũng phải tự xưng là vãn bối, gọi một tiếng “Nhị nương, tam nương”, không giống như “Nhị di nương, Tam di nương”.

Nhưng là thiếp, cũng phải hành lễ với các công tử tiểu thư con vợ cả. (Di: tóm lại là hai bên phải chào hỏi qua lại)

Tiểu thiếp và thiếp có tôn ti cao thấp khác nhau, chỉ cần cao hơn một chút là có thể thấy được.

Cũng khó trách Thái phu nhân đưa ra lời hứa quan trọng như thế, bởi vì trong tất cả các cháu trai, bà thương nhất đứa cháu vừa giỏi võ vừa dũng cảm Nguyên Tề Chi.

Hà thị xuất thân từ tầng lớp quý tộc, trước khi suy sụp Hà gia cũng dựa vào quân trạng mà hưởng vinh hoa phú quý, bản thân Hà thị cũng rất thích những người cầm quân đánh giặc.

Một tháng trước, tiền tuyến xảy ra một trận đánh lớn, Cảnh quốc thảm bại, Nguyên Tề Chi suất lĩnh mười vạn quân tiên phong lâm bị tám mươi vạn quân chủ lực của địch vây quanh, cuối cùng toàn quân mười vạn người chỉ còn lại chưa tới tám ngàn, chết rất thê thảm.

Nguyên Tề Chi được các tướng lĩnh bên người hộ vệ, phá vòng vây thoát ra thì vết thương đầy người, đầm máu, cố gắng chống đỡ được đến nơi an toàn, hân kiệt sức lập tức ngã xuống đất, từ đó về sau hôn mê bất tỉnh, thuốc và châm cứu cũng vô dụng.

Thái phu nhân nghe được tin dữ, lúc ấy đau lòng đến ngất đi. Sau hơn nửa tháng mà Nguyên Tề Chi vẫn chưa tỉnh, mỗi ngày Thái phu nhân đều ăn chay niệm Phật, mời đến vô số Thái y, danh y, đạo sĩ, cao tăng, phương thuốc cổ truyền cũng tìm rất nhiều, nhưng cũng không thấy công hiệu.

Thái phu nhân cũng có ý định xung hỉ trong đầu, đáng tiếc vị hôn thê của Nguyên Tề Chi không đồng ý, tìm đủ các loại lý do thoái tha, cuối cùng vị hôn thê kia đã được “ngã bệnh” như ý nguyện, ý định xung hỉ lần đầu tiên trong đầu Nguyên gia đành phải biến mất.

Thái phu nhân rất tuyệt vọng, cho đến khi chủ mẫu Nguyên gia Trịnh thị gặp được vị đạo sĩ kia, đưa Tô Mạt Vi vào cửa để xung hỉ, thì Nguyên Tề Chi lại tỉnh lại, trong lòng Thái phu nhân vui mừng quá đỗi.

Nếu không phải sợ thân phận đột nhiên tăng cao làm hư Tô Mạt Vi, sẽ khiến nàng trở nên kiêu ngạo, thì Thái phu nhân đã xác lập thân phận ngay lập tức rồi!

Thái phu nhân cả đời lễ Phật, luôn tin vào vận mệnh luân hồi, lúc này bà chắc chắn Tô Mạt Vi và đứa cháu yêu quý của mình có duyên, vì thế cảm thấy rất thích Tô Mạt Vi, càng nhìn cô gái bình dân này càng thuận mắt.

Theo sau Thái phu nhân đi vào trong viện của Nhị thiếu gia, là đoàn người của chủ mẫu Trịnh thị.

So với Thái phu nhân chỉ mang theo hai đại nha hoàn vội vàng mà đến, đoàn người của Trịnh thị vừa phô trương vừa đồ sộ, ngoại trừ Trịnh thị cùng hai nha hoàn tùy thân, còn có Tôn di nương, Chu di nương cùng Mạnh di nương đứng lúc đang ở phòng của Trịnh thị vẫn an, cùng với đại thiếu phu nhân của nhà họ Nguyên là Vân Thanh La, và đại tiểu thư của Nguyên gia là Nguyên Nghi Chi.

Thành viên trong gia đình Tô Mạt Vi khá ít, chỉ có phụ thân mẫu thân cùng đệ đệ, hôm nay vừa nhìn thấy đoàn chủ tử của Nguyên gia, thêm một đoàn nô tỳ phô trương nữa, không khỏi hoa mắt.

Tất cả đều là nữ nhân, người người dung mạo xuất chúng, mặc tơ lụa thượng phẩm, khí độ bất phàm, da mịn thịt mềm, vừa thấy đã biết là kiểu người sống an nhàn sung sướng, khác hoàn toàn với những người dân nàng tiếp xúc từ nhỏ đến giờ.

Nàng có chút lo lắng, tim muốn nhảy vọt ra ngoài, miệng đắng lưỡi khô. Nàng âm thầm xiết chặt tay, móng tay găm sâu vào lòng bàn tay, khiến sự đau đớn này nhắc nhở nàng không nên vì cống lớn hay tượng vàng tượng bạc dọa cho sợ tới mức luống cuống tay chân.

Đang lúc nàng âm thầm tự trấn an mình không được lỗ mãng phải bình tĩnh thì một bàn tay ấm áp lại có vẻ hơi thô ráp cầm bàn tay nhỏ bé của nàng, xiết chặt vào trong lòng.

Tô Mạt Vi hơi kinh ngạc ngẩng đầu, nhìn thấy khuôn mặt tuấn tú góc cạnh rõ ràng của Nguyên Nhị thiếu gia, tuy rằng hắn không nhìn nàng, khuôn mặt vẫn như cũ không chút thay đổi, Tô Mạt Vi vẫn cảm nhận được một chút ấm áp và bình tĩnh, cảm xúc khẩn trương cũng từ từ giảm bớt.

Chú ý tới động tác nhỏ của Nguyên Tề Chi, Trịnh thị vốn đang hỏi han ân cần con trai mình hơi hơi nhàu mày, cuối cùng vẫn phải mỉm cười nhìn về phía Tô Mạt Vi, đánh giá nàng vài lần, thấy nàng cũng là một kiểu con gái của vùng Giang Nam sông nước rất xinh đẹp duyên dáng, da thịt trơn mượt, dáng người yếu điệu, gương mặt thanh tú, là một cô gái mới lớn.

Trịnh thị lại quét sang Vân Thanh La một cái, cảm thấy hai người có chút tương tự, đó là mị lực mê hoặc đàn ông, điều này làm cho Trịnh thị hết sức không vui.

Không có một người nào, không có một mẫu thân nào vui nhìn thấy con trai nhà mình bị người khác mê hoặc, cho dù người phụ nữ kia là con dâu cũng không được.

Cho nên từ xưa đến nay mẹ chồng nàng dâu là oan gia.

Cho nên, tuy rằng Tô Mạt Vi có công xung hỷ, cũng không thể nào chiếm được chút tình cảm của Trịnh thị.

Tổ tiên Trịnh thị là từ Phương Bắc chuyển đến, bản thân bà cũng là con gái Phương Bắc điển hình, đoan trang kín đáo, dáng người cao đầy đặn. Ở trong mắt bà, con gái vùng sông nước Giang Nam đều có chút ngả ngớn, có mị lực mê hoặc đàn ông, khiến cho bà rất chán ghét, đã vậy đứa dâu cả của bà cũng thế, vất vả mới tìm được một tiểu thiếp xứng hỉ cho đứa con thứ cũng như vậy, làm cho bà không vui.

Trịnh thị chậm rãi thưởng thức hớp trà xong mới lãnh đạm mở miệng nói với Tô Mạt Vi: “Người cũng không tệ, mới vừa vào cửa đã lập công lớn. Linh Tề, thưởng cho Tô di nương một bộ trang sức.”

Mặc dù Tô Mạt Vi là thiếp, nhưng nàng vốn là người đẳng hoàng, lại là ngòi kiêu dâng vào nhà, thuộc loại “Quý thiếp”, được quan phủ lập hồ sơ, không thể bị người khác tùy ý mua bán, cho nên mới được thêm một chữ “nương” đằng sau.

Quý tộc có rất nhiều luật lệ, riêng thiếp thất đã có 2 loại thân phận là “Quý thiếp”, “Tiện thiếp” để phân biệt. Quý thiếp chính là người giống Tô Mạt Vi, xuất thân đẳng hoàng, thân thể trong sạch, thân phận tương đối quý trọng. Nếu không phải là vì xung hỷ, thì Tô Mạt Vi cũng chưa chắc có tư cách làm “Quý thiếp” trong nhà giàu có như Nguyên gia, với thân phận của Nguyên Tề Chi, quý thiếp bình thường cũng phải là thiên kim tiểu thư xuất thân nhà quan lại.

Về phần tiện thiếp thì khỏi phải bàn, bình thường là nha hoàn, nô tỳ được thông phòng cho chủ tử rồi mới cất nhắc lên làm thiếp, bởi vì thân phận chính là nô tỳ, cho dù sinh con gái, cũng không hơn được quý thiếp, chủ nhà muốn bán là có thể bán, còn loại người như kỹ nữ, thanh quan (Di: thanh quan ở đây là người hát ca kịch) đều thuộc về hàng ngũ tiện thiếp, có thể tùy ý mua bán, tùy ý tặng người khác.

Nghe được lời phân phó của Trịnh thị, đại nha hoàn đứng phía sau Trịnh thị là Linh Tề nhẹ nhàng lên tiếng “Dạ” một tiếng, tráp đựng đồ trang sức đã sớm chuẩn bị ra, nhìn Tô Mạt Vi một chút, sau đó giao cho nha hoàn bên người nàng là Hỉ Đào.

Mặc dù Trịnh thị không thích xuất thân và dáng người của Tô Mạt Vi nhưng ra tay cũng hào phóng, bộ trang sức này tổng cộng gồm hai mươi chín thứ, là đồ mà thiếu phụ đã kết hôn có thể dùng như nhẫn, vòng cổ, Kim Thiền Ngọc Diệp trâm, hoa tai, hơn nữa đều là hàng tinh xảo, vừa nhìn cũng biết không phải là vật bình thường.

Nhất là vòng cổ, bấy giờ các quý tộc lưu hành hình tượng phật, dùng vàng để tạo hình thành Quan Âm ngồi trên tòa sen, cầm trong tay là lộ bạch ngọc tinh xảo, tương mạo Quan Âm trông rất sống động, được chạm trổ khá công phu, hướng chi là cả một bộ hai mươi chín đồ trang sức.

Trịnh thị ra tay hào phóng, làm cho Tô Mạt Vi có chút kinh sợ, vội vàng nói: “Hầu hạ phu quân là bổn phận của thiếp thân, không dám nhận phần hậu lễ này.”

Trịnh thị hơi nhếch khóe miệng, rất vừa lòng biểu hiện khiêm tốn của nàng, liền nhẹ nhàng nói: “So với sinh mạng của con trai ta, chút đồ chơi nhỏ ấy có giá trị gì? Nếu người đã vào cửa của Nguyên gia thì chính là người của Nguyên gia, sau này bị những món đồ chơi này làm cho choáng váng, lộ ra là người có kiến thức hạn hẹp, sẽ bị người khác chê cười.”

Tô Mạt Vi bị giáo huấn có chút khó chịu, trên mặt đành phải gượng cười, nàng khom người quỳ gối cảm tạ Trịnh thị, không dám nói nữa, mắt công lại bị châm chọc thành “kiến thức hạn hẹp”.

Trịnh thị lại nói: “Nhị thiếu gia vừa mới tỉnh, thân mình rất yếu, người nhất định phải cẩn thận hầu hạ, không được qua loa. Nếu hấn lại xảy ra chuyện không hay, ta sẽ hỏi tội người.”

Lòng Tô Mạt Vi vừa mới chìm xuống đã muốn nhảy vọt lên, trong lòng chỉ muốn nói: Thân thể Nhị thiếu gia liên quan gì đến ta? Nhưng miệng lại kính cẩn đáp: “Dạ”

Không phải nàng không dám nói, mà vì thân phận ‘Tiểu thiếp xung hỉ’ “đột nhiên xuất hiện, khiến cuộc sống an ổn bị đảo lộn, ở trong mắt người khác người có thân phận bình thường như nàng được gả vào Nguyên gia giống như là quạ đen hóa phượng hoàng, là một bước lên trời, là chuyện tốt mà người khác cầu cũng không có, làm nàng cảm thấy không thoải mái.

Nàng cũng không yêu thương gì vị hôn phu trước nhiều lắm, nhưng nàng thích cuộc sống bình thản lại đơn giản ấm áp, không thích sự xa hoa và quy củ còn lắm áp lực như nơi này.

Huống chi, từ chính thê biến thành thiếp, biến thành nửa nô tỳ, càng làm cho nàng buồn bực, trong lòng có chút oán hận.

Bây giờ đã tốt hơn rồi, trong chữ “chủ tử” treo trên đầu nàng chỉ có một mình Nguyên Tề Chi, nàng chỉ cần hầu hạ tốt người này là được rồi.

Nhưng về sau thì sao?

Về sau khi chính thê của Nguyên Tề Chi được cưới vào cửa, địa vị của nàng sẽ thấp hơn, không chỉ phải hầu hạ nam nhân nhà mình, còn phải hầu hạ thê tử của nam nhân nhà mình. Công bằng ở đâu?

Buổi sáng đầu tiên sau khi vào cửa, đối với Nguyên gia mà nói Tô Mạt Vi đã lập được công lớn, được ban cho rất nhiều thứ, nhưng nàng không có chút vui vẻ nào.

Đối mặt và hành lễ với nhiều chủ tử, từ xương sống tới thắt lưng và chân đều đau, rốt cục nàng cũng hiểu được lời mẫu thân đã nói “Tiểu thiếp không tính là người” có ý nghĩa gì.

Nàng cảm thấy tương lai thật ảm đạm, nghĩ về những ngày tháng sau này của mình, còn tưởng tượng thêm tới lúc có con, lúc này rõ ràng đang là mùa hè, lại làm cho nàng cảm thấy lạnh cả người.

Chỉ có bàn tay to vẫn nắm tay nàng, cố chấp và kiên định giúp nàng giảm bớt một chút lo lắng.

3. Chương 3

Chờ đoàn người thăm hỏi rời đi, Nguyên Tề Chi mới bắt đầu ăn bữa sáng muộn.

Hắn đã mê man khá lâu, dạ dày rất yếu, cho nên đầu bếp chỉ chuẩn bị một chút cháo trắng với khoai môn và quả thanh yên, có thể kích thích dạ dày, nhanh chóng khôi phục thể lực.

Tô Mạt Vi vốn định đứng để hầu hạ Nguyên Tề Chi ăn, nhưng Nguyên Tề Chi vẫy tay muốn nàng ngồi xuống, nói: “Cùng nhau ăn đi! Những khi không có người ngoài, chỗ này của ta không cần quy củ nhiều như vậy.”

Tô Mạt Vi dạ một tiếng, ngoan ngoãn ngồi bên cạnh Nguyên Tề Chi, Hí Liên nhanh chóng giúp nàng múc thêm một chén cháo nữa, Tô Mạt Vi ăn thêm bốn viên xiu mại, hai chiếc bánh củ cải.

Tuy rằng xiu mại và bánh củ cải đều được làm rất khéo léo, nhưng bình thường phụ nữ nhà quý tộc chỉ ăn giống như gà mổ thóc vậy, cho nên có thể nói Tô Mạt Vi “ăn rất tốt”.

Tô Mạt Vi phát hiện không chỉ có nha hoàn hầu hạ bên người nhìn lên nàng, ngay cả Nguyên Tề Chi cũng nhìn không được liếc nhìn nàng một cái, dường như tò mò vì sao người có thân hình tinh tế linh hoạt như nàng có khẩu vị tốt như vậy?

Tô Mạt Vi cười xấu hổ, chậm rãi đặt thìa vào lại trong bát, nghĩ nghĩ mới lên tiếng: “Ở nhà ta luôn phải giúp phụ thân làm đậu hủ, mỗi ngày bề bộn nhiều việc, cho nên... rất dễ đói.”

Nàng nghĩ rằng Nguyên Tề Chi sẽ khinh thường xuất thân như nàng, không ngờ hắn cũng gật đầu, “Chúng ta ra chiến trường cũng phải ăn rất nhiều, dù chết cũng không thể bị đói.”

Tô Mạt Vi sững sờ, lập tức nhin không được cười trộm.

Có lẽ, hầu hạ vị Nhị thiếu gia này cũng không quá khó?

Ăn xong bữa sáng cũng là lúc buổi sáng đã qua một nửa, cha con Tô gia đã vào triều sớm, khi phụ thân của Nguyên Tề Chi là Nguyên Bắc Cổ và huynh trưởng Nguyên Tu Chi hạ triều về nhà, biết được tin Nguyên Tề Chi đã tỉnh, cũng nhanh chóng chạy tới thăm.

Lần này là đàn ông của Nguyên gia đến hỏi thăm, Tô Mạt Vi vốn định tránh mặt, nhưng lại bị Nguyên Tề Chi nắm chặt tay, nói với nàng: “Đều là người một nhà.”

Theo lẽ nghi mà nói..., thân phận thiếp thân như Tô Mạt Vi không có tư cách trực tiếp gặp mặt cha chồng, anh chồng, nhóm em chồng, nàng phải được chính thê của Nguyên Tề Chi dẫn đi mới được gặp.

Nhưng tình huống bây giờ khá đặc biệt, Nguyên Tề Chi chưa cưới chính thê, mà Tô Mạt Vi cũng không phải thiếp bình thường, nàng là người xung hỉ lập được nhiều công lớn, cho nên một mình gặp mặt cha chồng và đám người anh chồng cũng được.

Ở trong tưởng tượng của dân chúng bình thường như Tô Mạt Vi, quan lớn đều rất uy nghiêm, là người đáng sợ, không ngờ Nguyên Bắc Cổ, Nguyên Tu Chi lại giống như thư sinh, lịch sự nhã nhặn, ngũ quan tuấn tú, nét mặt ôn hòa, lời nói ảm áp, làm cho nàng có cảm giác tương đối thoải mái, cũng không có cảm giác áp bách cho lắm.

Nhưng Trịnh phu nhân lại có khí thế tương đối bức người.

Tô Mạt Vi có chút cảm khái, quả nhiên là người có quyền thế thực sự, thật ra người có tài đều tương đối khiêm tốn, chỉ có dựa vào bọn họ mới có thể là cáo mượn oai hùm, phô trương thanh thế, giống như mẹ chồng của nàng Trịnh phu nhân... Tô Mạt Vi cảm thấy chột dạ vì ý nghĩa bất kinh trong đầu mình.

Được gặp gỡ toàn bộ đàn ông của Nguyên gia, Tô Mạt Vi chỉ có một ấn tượng sâu sắc nhất: toàn là mỹ nam!

Nhìn toàn cảnh Nguyên gia, không chỉ có có quyền thế, có tài lại có đức, còn toàn người giống Phan An, ông trời thật không công bằng, rất thiên vị người nhà này.

Sau khi hành lễ, Tô Mạt Vi cũng tránh đi. Nguyên Bắc Cổ mang theo những người còn lại đi mất, lúc này Nguyên Tề Chi và huynh trưởng Nguyên Tu Chi đi vào thư phòng của hắn nói chuyện.

Sau khi hai người ngồi xuống, gã sai vặt trong thư phòng dâng nước trà, rồi nhanh chóng lui ra ngoài, đóng chặt cửa, đứng bên ngoài bảo vệ, để tránh bị người khác quấy rầy hoặc nghe lén.

Nguyên Tu Chi đánh giá đệ đệ một phen, xác nhận hắn đã tỉnh táo không việc gì, mới mỉm cười nói: “Nói không nghi ngờ là nói dối, ta vốn cho rằng chuyện “xung hỉ” rất vô căn cứ, nhưng một khi đã tuyệt vọng rồi thì cái gì cũng có thể thử, không ngờ nãi nãi và mẫu thân đã đứng, đệ thật sự tỉnh lại, cô nương Tô gia đã lập được công lớn.”

Nguyên Tề Chi cao hơn Nguyên Tu Chi nửa cái đầu, cũng có vẻ dũng mãnh hơn rất nhiều, gương mặt cũng góc cạnh hơn, trên người có sự uy nghiêm và liều mạng của chiến trường, nhưng đối với huynh trưởng hắn rất tôn kính, nghe vậy cười cười, nói:

“Đệ cũng không rõ tại sao lại thế này, lúc hôn mê vẫn không mất đi cảm giác, chỉ là giống như không thể tỉnh, vẫn trầm luân trong cơn ác mộng, một biển máu...”

Nói xong, hắn nhíu mày, mười vạn tướng sĩ, cuối cùng chỉ còn tám ngàn người sống sót, chém giết như vậy, đủ để chiến trường biến thành Tu La Địa Ngục, hắn trợ mắt nhìn binh tướng của mình đều bị giết, mà chính mình lại chỉ có thể chạy trốn chết, loại uất ức này quả thực làm cho hắn cảm thấy có lỗi, cho dù hôn mê, ở trong mộng cũng vẫn giãy dụa không thôi, hắn luôn muốn giết, giết, giết, nhưng giết không hết địch, cuối cùng chạy không thoát Tu La Địa Ngục.

“Ta không nên chảy nước mắt... hu hu... Ta muốn một phu quân yêu thương mình, biết nói viết cười và quan tâm đến ta... hu hu... Ngọc đế, Vương Mẫu nương nương... Như Lai phật tổ, Quan Âm bồ tát... cho dù là

ai cũng được, xin hãy làm cho phu quân tỉnh lại đi... ta sẽ thấp hươu khấn phật cả đời... hu hu... ta không muốn làm quả phụ... hu hu... ta ghét thiếu gia quý tộc... hu hu... ”

Cái gì mà phu quân? Cái gì mà quả phụ? Ta đã trêu chọc vào ai? Người dựa vào cái gì mà chán ghét hả?

Nguyên Tề Chi suy nghĩ chẳng biết tại sao từ trong biển máu chuyển sự chú ý sang người con gái cần nhân liên miên, sau đó lại nghe cô gái nhỏ lên án nhà hân dựa vào quyền thế ức hiếp người khác, cưỡng ép dân nữ, phá hoại nhân duyên, làm cho nàng từ vợ biến thành thiếp, từ thường dân biến thành nửa nô tỳ, cuối cùng chốt lại một câu: thật sự đáng giận, tội không thể tha thứ, bắt hân dùng cả đời để trả nợ.

Ban đầu Nguyên Tề Chi chỉ thấy gân xanh nổi lên, sau đó lại cảm thấy buồn cười, nếu lời của cô gái này là thật, vậy Nguyên gia đúng là ý thể hiếp người rồi, hân cũng nguyện ý phụ trách, mà nàng cũng khá kiên cường và lạc quan, mặc dù khóc, nhưng cũng không yếu ớt tuyệt vọng.

Tuy rằng nàng thâm oán Nguyên gia ức hiếp người khác, nhưng không thể chống lại, đành chờ đợi phu quân khoẻ mạnh, chờ đợi mình có thể được yêu thương, có thể có cuộc sống an nhàn hạnh phúc.

Điều đáng quý ở đây chính là tinh thần vượt qua nghịch cảnh của nàng.

Rất nhiều người sẽ trầm luân trong nghịch cảnh, sẽ chờ nước chảy bèo trôi, chỉ có một số ít sẽ tìm đường sống trong nghịch cảnh, sẽ cố gắng làm ình sống được tốt hơn.

Giống như trên chiến trường, cho dù tình hình chiến đấu ác liệt đến đâu, cũng đều phải kiên trì, đều phải tìm kiếm cơ hội chuyển bại thành thắng, đây mới là tố chất của kẻ làm tướng.

Nguyên Tề Chi vốn đang trầm luân trong biển máu, suy nghĩ cuồng loạn từ từ bình tĩnh trở lại, cũng dần dần trở nên tỉnh táo, hân mở to mắt, mới phát hiện mình đã từ tiền tuyến về lại kinh thành, đang nằm trên chiếc giường quen thuộc của mình, trong lòng ngực của hân, là một cô gái đang ngủ. Nhắm mắt là Tu La Địa Ngục, mở mắt đã thấy mỹ nhân như hoa. Có lúc thâm trầm, có lúc lại bình yên.

Cô gái này cọ cọ trong lòng hân, giống như con thú nhỏ, tìm kiếm tư thế thoải mái, ngủ say mê.

Trong khoảnh khắc Nguyên Tề Chi cảm thấy lòng mình trở nên mềm mại, có chút rung động.

Đối với hân mà nói, nàng vốn là người xa lạ, hân không biết tên họ của nàng, không biết nàng xuất thân như thế nào, không biết nàng bao nhiêu tuổi, nhưng trong khoảnh khắc hân tỉnh lại, hân cảm giác tâm tình mình vốn vẫn trầm luân ở trong biển máu đau khổ giãy dụa bỗng trở nên bình tĩnh và yên lòng.

Tình đột nhiên đến, chỉ lướt qua mà khắc sâu.

Hân động tâm như vậy đấy.

Nguyên Tu Chi thấy đệ đệ thất thần, không khỏi cười.

Hân biết loại cảm giác này, gặp được một người con gái làm ình rung động, đối với xuất thân như bọn họ, đối với người có điều kiện tốt mà nói, thật sự rất khó có được.

Hơn nữa đệ đệ này của hân, từ nhỏ đã say mê võ nghệ, say mê binh pháp, liền lúc nào cũng chỉ thích bày trò đánh trận giả, đối với những người con gái tính tình nhu nhược trước giờ chỉ cười nhạo.

Trước kia Nguyên Tu Chi vẫn lo rằng đệ đệ này sẽ cô độc cả đời!

Nguyên Tề Chi bỗng nhiên nói: “Viên Khả Vọng thế nào?”

Cảnh quốc nhằm vào đoàn quân viễn chinh của Mục quốc, Nguyên Tề Chi thống lĩnh mười vạn binh mã là mũi nhọn tiên phong, Viên Khả Vọng cố thủ trong quân trường, thống soái binh mã chủ lực năm mươi vạn.

Mười vạn binh mã của Nguyên Tề Chi vì bị Viên Khả Vọng tiết lộ quân tình, trúng kế quân địch, lâm vào cảnh khổ chiến, phái binh cầu viện, Viên Khả Vọng lại chậm chạp không chi binh cứu viện, khiến cho Nguyên Tề Chi thảm bại.

Nguyên Tu Chi uống ngụm trà, mới trả lời: “Bị tịch thu quân hàm, ở nhà rồi!”

Nguyên Tề Chi nhú mày, cả giận nói: “Bởi vì hân chỉ lo sủng ái người đàn bà gian tế, tiết lộ quân tình, hại mười vạn quân tiên phong của đệ chỉ còn lại tám ngàn người, người tàn tật chiếm đa số, vậy mà còn không

trách tội hần? Nếu đệ không có phúc lớn mạng lớn, lượm được về một mạng, nếu như không có các thủ hạ liều mình bảo hộ, đệ đã sớm phơi thây nơi chiến trường rồi, tất cả chuyện này đều là lỗi của Viên Khả Vọng!”

Nguyên Tu Chi liếc mắt nhìn hần, “Viên Khả Vọng là nhạc phụ tương lai của đệ.”

“Cái rắm!” Nguyên Tề Chi nhin không được mắng câu thô tục.”Làm gì có chuyện hần là nhạc phụ của đệ? Đệ cưới con gái của hần vào cửa bao giờ? Viên Lệ Hoa có chịu vì đệ mà xung hỉ sao? Phụ thân Tô gia mới là nhạc phụ của ta!”

Lúc Nguyên Tề Chi mười sáu tuổi đính ước với trưởng nữ của Viên gia Viên Lệ Hoa, nàng ta mới mười hai tuổi. Đám hỏi của Nguyên gia và Viên gia, môn đăng hộ đối, cũng thuộc loại đám hỏi chính trị.

Về phần hoàng đế có hài lòng hay không, người khác không biết được.

Nguyên Tu Chi bật cười, lập tức thở dài, “Có ai mà không tức giận cơ chứ? Khi Hoàng thượng nhận được quân báo từ tiền tuyến, tức giận đến mức mặt mũi trắng bệch, cho dù thế thì sao? Tuy là trong quân đội Hà gia đã suy sụp, nhưng Viên gia vẫn còn nắm giữ một phần ba quyền lực, không nắm chắc mười phần, quân Viên gia không dám động đây.”

Nguyên Tề Chi hung hăng đập bàn, “Buồn cười!”

Về mặt Nguyên Tu Chi u ám, ôn tồn khuyên nhủ: “Kiên nhẫn một chút, không lâu nữa, hoàng thượng cũng sẽ không nhịn được.”

Nguyên Tề Chi gật gật đầu, không hề dây dưa ở đề tài đó nữa, lấy bản đồ quân sự ra, cùng xem với huynh trưởng, hần dùng ngón tay chỉ ngược dòng Trường Giang, nói: “Người phương nam quen đánh thủy chiến, bọn đệ vốn định đi dọc theo lưu vực sông Trường Giang về phía tây đánh một trận lớn, nhưng bởi vì sai lầm của Viên Khả Vọng, bọn đệ bị mất đi Xuyên Thục, khi bị bọn họ tấn công từ phía thượng lưu, dù cố hết sức vẫn không thể.”

Nguyên Tu Chi gật đầu, “Thì ra là vậy.”

Nguyên Tề Chi lại nói: “Nước Hoa Hạ chúng ta vài lần bị chia cắt thành hai miền nam bắc, rồi cuối cùng đều do thế lực từ Phương Bắc tiêu diệt Phương Nam, cho nên mới có cách nói “bắc thống nam, nam không thể thống bắc”.”

Nguyên Tu Chi lại gật đầu, “Điều này là một xu hướng tư duy tâm lý bình thường, nhưng quả thật có rất nhiều nguyên nhân, ví dụ như người phương bắc có vẻ dũng mãnh, người phương nam lại nho nhã, người phương bắc mạnh về chiến đấu, người phương nam lại có thể mạnh về khẩu chiến.”

“Còn có một nguyên nhân rất quan trọng, chúng ta không đủ ngựa! Nói gì đến việc huấn luyện kỵ binh.” Nguyên Tề Chi nắm chặt tay, “Cho dù bộ binh có mạnh thế nào đi nữa, thì ở trước mặt kỵ binh, cũng không thể đánh lại!”

“Đệ đã có dự tính rồi?” Nguyên Tu Chi hỏi.

Nguyên Tề Chi hưng phấn dịch ngón tay theo hướng bắc đến Kim Lăng, giải thích: “Huynh xem, từ Kim Lăng hướng lên phía bắc, dọc đường là Dương Châu, Từ Châu, Duyệt Châu, Nhạc lăng, rồi đến U châu. Phía bắc U Châu chính là bãi chăn nuôi cực, cực rộng, để có thể có một đội quân ngựa, chúng ta phải thu được U Châu!”

Hần lại vẽ hai vòng phía bắc Trường Thành nặng nề nói: “Nơi này có hai bộ tộc Hung Nô, đông Hung Nô do Quảng Võ tướng quân Lưu Khố Nhân quản lý, tây Hung Nô do Thiển Vu Lưu Vệ Thần quản lý, Lưu Khố Nhân khá thân với Mục Quốc, Lưu Vệ Thần lại không có ý định dựa dẫm vào quốc gia nào, chúng ta có thể tranh thủ. Hai bộ tộc Hung Nô mâu thuẫn rất mạnh, chúng ta cũng có thể lợi dụng, ngư ông đắc lợi.”

Nguyên Tu Chi mỉm cười, có chút tán thưởng vỗ vỗ vai đệ đệ, “Đệ luôn luôn suy nghĩ về chiến lược đánh vu hồi bọc sườn này phải không?”

Nguyên Tề Chi gật đầu, “Suy nghĩ đã lâu rồi, đại ca cũng nghĩ đến rồi phải không?”

Thực ra, Nguyên Tề Chi không ngạc nhiên chút nào, trong suy nghĩ của hắn, đại ca văn võ song toàn, không gì không biết.

“Đông Hung Nô là bộ tộc Hạ Lan, tây Hung Nô là bộ tộc Thiết Phát, chúng ta cũng đã âm thầm phái sứ giả liên hệ, chỉ cần có đủ lợi ích, thì sự hợp tác là có khả năng.”

Tim Nguyên Tề Chi đập mạnh và loạn nhịp trong chốc lát, hắn biết đại ca nhà mình rất có năng lực, không ngờ rằng có năng lực đến mức này, hắn mới chỉ có kế hoạch, người ta đã sớm làm xong.

Hắn suy nghĩ một chút mới bổ sung: “Cùng người ngoại tộc hợp tác là hợp tác, dù sao bọn họ cũng là người ngoại tộc, không thể hoàn toàn tin tưởng.”

“Đương nhiên.” Nguyên Tu Chi tiếp lời nói, “Phía bắc Kim Lăng có rất nhiều đại gia tộc, tranh thủ sự ủng hộ của bọn họ mới là mấu chốt.”

Ánh mắt Nguyên Tề Chi tối sầm lại, lạnh lùng nói: “Nếu không phục, thì diệt tộc. Sự trợ giúp của đại gia tộc là rất lớn, nhưng nếu có rap tâm khác, lực phá hoại cũng rất kinh người. Nếu cần, cũng phải giết vài gia tộc để rung cây dọa khỉ.”

“Đây là ý định, còn phải cẩn thận xem xét lại.” Nguyên Tu Chi đứng lên, “Đệ mới vừa tỉnh lại, vẫn nên nghỉ ngơi thật tốt một thời gian ngắn đã! Chiến tranh với Mục quốc không thể đánh xong trong một hai năm, thậm chí có khả năng mười năm hai mươi năm cũng chưa biết chừng, gấp không được, quá nóng nảy rồi, ngược lại sẽ làm cho quân địch có thời cơ lợi dụng. Đệ phải lấy sai lầm của Viên Khả Vọng làm gương.”

“Đã biết.” Nhắc tới Viên Khả Vọng, Nguyên Tề Chi liền cảm thấy tức giận.

Nguyên Tu Chi cười nói: “Nếu đệ không muốn vị nhạc phụ này, vậy đi tìm cậu em vợ Tô gia mà chơi đùa.”

Nguyên Tề Chi nhớ tới đậu hủ trắng nõn ngon miệng của Tô Mạt Vi, mỉm cười, “Cũng đã tới lúc phải lại mặt, phải đi tìm hắn để chơi thôi.”

Tô Mạt Vi phát hiện các tiểu thư con nhà quý tộc rất biết cách chịu đựng, nguyên một ngày chẳng phải động chân động tay vào việc gì, trơ mắt nhìn ngày qua ngày, rất nhàm chán.

Khi nàng còn ở nhà mẹ đẻ, trời còn chưa sáng đã phải rời giường, giúp đỡ cha bắt đầu làm đậu hủ; khi nắng chiếu rực rỡ rồi, đậu hủ cũng đã làm xong, cũng đến lúc mẫu thân và đệ đệ tỉnh dậy, nàng lại chuẩn bị bữa sáng ọi người.

Ăn xong bữa sáng, nàng bắt đầu làm việc nhà, giặt quần áo của phụ thân mẫu thân và đệ đệ, sau đó phải ra cửa hàng nhỏ của gia đình phụ giúp; tiếp theo là làm cơm trưa, buổi chiều nàng sẽ cùng đệ đệ học bài, phải đi theo mẫu thân học cách quản lý sổ sách, cách may vá, thuận tiện may mấy bộ quần áo, làm giấy vân vân, trời vừa tắt nắng sẽ chuẩn bị cơm chiều, chờ ăn cơm chiều xong, còn phải chuẩn bị tốt nguyên liệu làm đậu hủ sáng hôm sau.

Sau khi xong tất cả mọi việc, nằm ở trên giường, là mệt mỏi lắm rồi, nằm xuống là ngủ.

Nhưng còn ở Nguyên gia thì sao?

Cơm không cần nàng làm, quần áo không cần nàng giặt, phòng không cần nàng dọn dẹp, ngay cả hoa cỏ trong sân cũng có người làm vườn chăm sóc.

Ngoại trừ buổi sáng bởi vì Nguyên Tề Chi vừa tỉnh nên có chút hỗn loạn và bận rộn, nhưng sau đó trong sân Nhị thiếu gia lại yên tĩnh như cũ.

Sau bữa cơm trưa, Nhị thiếu gia không muốn nằm tĩnh dưỡng, nói mình đã nằm nhiều, trốn vào trong thư phòng, không biết bận rộn làm gì.

Mà thư phòng của hắn, là phụ nữ thì phải dừng lại, không chỉ có nha hoàn không được bước vào nửa bước, mà ngay cả Tô Mạt Vi cũng vậy.

Tô Mạt Vi nhìn bọn nha hoàn đều đang bận rộn làm việc, mà nàng chỉ có thể ngồi một bên giường mắt nhìn, cảm thấy ngày hết sức dài.

Nàng vừa định đứng lên giúp đỡ, lại nhớ tới lời dặn của mẫu thân khi sống trong gia tộc lớn, quan trọng nhất là biết rõ địa vị của mình, không nên tham lam vọng tưởng, nhưng cũng không thể tự hạ thân phận.

Tham lam vọng tưởng sẽ làm những người khác chán ghét, tự hạ thân phận cũng sẽ làm bọn hạ nhân khinh thường.

Một khi bọn hạ nhân khinh thường, sẽ khiến cho cuộc sống của mình trở nên khó khăn hơn, sau lưng cũng sẽ có tin đồn không hay.

Nhóm quý tộc có lẽ còn có thể khoe khoang thân phận, bọn hạ nhân chỉ có thói quen mắt chó nhìn người thấp.

Từ trước đến nay Hỉ Liên thông minh lanh lợi, nàng thấy Tô Mạt Vi ngồi không yên, liền đoán ra nàng chưa thích ứng được cuộc sống như thế này, chạy đến bên cạnh nhỏ giọng nói: “Tô di nương, nếu người cảm thấy chán, vậy thì vì Nhị thiếu gia mà tự mình làm quần áo hoặc giày đi, nhất định Nhị thiếu gia sẽ thích.”

Tô Mạt Vi nhìn nhìn Hỉ Liên, thấy trong ánh mắt nàng lộ ra sự thân thiết, hiểu được nàng đang muốn giúp mình sớm dành được sự chú ý và sủng ái Nhị thiếu gia của, gật đầu, “Cũng tốt, vậy trước tiên làm đôi giày để quen tay đã”

“Dạ.” Hỉ Liên cười đáp, “Nô tỳ giúp người chuẩn bị vải và kim chỉ.”

Đúng lúc này Hỉ Đào đi vào Tây Sương phòng, nói: “Tô di nương, vừa rồi Nhị thiếu gia phái người truyền lời tới, nói buổi tối người muốn ăn đậu hũ tự di nương làm.”

Tô Mạt Vi nhẹ nhàng “Ừ” một tiếng, có chút kinh ngạc, trong lòng lại có chút phức tạp, Nguyên Tề Chi biết xuất thân của nàng, biết Tô gia làm và bán đậu hũ, cho nên mới cố ý muốn nàng làm đậu hũ. Đây là trêu đùa nàng à? Hay là cố ý làm khó nàng? Hay là khinh thường, nhục nhã nàng?

Tuy rằng trong lòng khó tránh có chút suy nghĩ lung tung, nhưng đây là lệnh của phu quân đại nhân, nàng cũng không dám không theo, ngoan ngoãn nghe lệnh vì hân mà trở lại nghề cũ.

Nói là tự mình làm, thật ra nữ quyến của đại gia tộc, có khi nào tự mình làm từ đầu tới cuối chứ?

Không nói đến việc châm lò bị khói hun, tự tay mình chạm vào gà, vịt, thịt bò, dầu, muối, tương, dấm cũng sẽ cảm thấy ngán, cho dù tự mình làm, thì cũng chưa hẳn còn khẩu vị mà ném thử.

Phòng bếp trong phủ rất lớn, bình thường đều do tổng quản phòng bếp quản lý, phụ trách tất cả mọi việc trong phòng bếp; dưới tổng quản là bếp trưởng, người phụ trách mua đồ, người phụ trách nhắc nhở, người phụ trách làm rau, người phụ trách về lửa; lại dưới những người phụ trách trên là những người phụ việc, bọn họ phụ trách làm tạp vụ; hạ đẳng nhất là người nhóm lửa, người rửa chén và người làm vệ sinh.

Nếu vị chủ tử nữ nào đột nhiên tâm huyết dâng trào, muốn tự tay vì người nhà làm vài món ăn, chứng minh sự hiền lương thực đức của mình, như vậy phòng bếp nhất định phải lấy được danh sách món ăn, sau đó phòng bếp phân chia công việc..., dựa theo thực đơn chuẩn bị tốt nguyên liệu, rửa tốt, cắt tốt, sắp xếp nồi chảo ngay ngắn, lửa cũng phải nhóm tốt, đợi chủ tử đến thả đồ ăn vào chảo, tự tay mình xào vài cái, là công đức viên mãn rồi, ngay cả việc bỏ vào đĩa cũng không cần chủ tử làm.

Tô Mạt Vi lo lắng đến việc Nguyên Tề Chi vừa tỉnh, dạ dày rất yếu, quyết định làm vài món đồ ăn nhẹ, trong đó bao gồm hai món chay: canh đào xào đậu hũ, canh nấm rơm đậu hũ; hai món mặn: canh đậu hũ nấu cá trích, hoa sen nấu đậu hũ. (Di: món ăn ta chém ~)

Lúc nàng bước vào phòng bếp nhỏ trong sân Nguyên Tề Chi, phát hiện người hầu đã chuẩn bị rất tốt mọi nguyên liệu, âm thầm kinh ngạc, lại thấy được khí thế của đại gia tộc rồi.

Mặc dù phòng bếp nhỏ không hoành tráng như phòng bếp của Nguyên phủ, nhưng vẫn có tổng quản, đầu bếp, và hai người phụ trách tạp vụ.

Chỉ là một phòng bếp nhỏ lại có nhiều người hầu hạ như vậy, làm cho Tô Mạt Vi thở dài: hình như hơi xa xỉ thì phải?

Đương nhiên nàng cũng chỉ dám nghĩ trong lòng, Nguyên phủ có tư cách cũng có thực lực để xa xỉ.

Có lẽ đây mới là nguyên nhân mọi người cố gắng theo đuổi quyền thế và tiền tài đúng không? Chỉ có người nắm giữ quyền thế và tiền tài, mới có thể hưởng thụ.

Lúc ăn cơm chiều, trong lòng Tô Mạt Vi có chút khấn trương, lo lắng đồ ăn mình làm không hợp khẩu vị của Nguyên Nhị thiếu gia.

Nguyên Tề Chi lại ăn rất ngon, hơn nữa hẳn lại rất thích vị chua chua ngọt ngọt của món anh đào xào đậu hũ, cả một đĩa được dọn sạch sẽ.

Tô Mạt Vi yên tâm, cũng bắt đầu động đũa.

Sau khi ăn xong, Nguyên Tề Chi được Tô Mạt Vi tự mình hầu hạ dùng nước trà súc miệng, ngẩng đầu nhìn nàng lặng lẽ nhẹ nhàng thở ra, giống như vừa hoàn thành việc trọng đại, khóe miệng nhếch lên, lại gần tai nàng hạ giọng nói: “Thật ra, thứ ta muốn nhất chính là ăn đậu hũ, đậu hũ của Tô Mạt Vi.”

4. Chương 4

Thứ ta muốn nhất chính là đậu hũ, là đậu hũ của Tô Mạt Vi.

Đậu hũ của Tô Mạt Vi, đậu hũ của Tô Mạt Vi...

Đậu hũ của Tô Mạt Vi...

Tô Mạt Vi vui mình vào trong thùng tắm, mặt đỏ bừng, ngay cả thân thể cũng nóng rang lên.

Bên tai nàng vẫn quanh quẩn nhưng lời mà Nguyên Tề Chi nói sau khi ăn xong, nhện không được miên man suy nghĩ, nghĩ đến đêm trước khi vào Nguyên phủ, mẫu thân vụng trộm dạy cho nàng biết chuyện nam nữ, xấu hổ tới mức không biết nên làm gì.

Nhìn khuôn mặt không chút thay đổi của Nguyên Tề Chi còn tưởng rằng hẳn là người đứng đắn, bảo thủ, không ngờ...

Quả nhiên đám con cháu quý tộc không phải là thứ tốt!

Tô Mạt Vi lén nhắc đi nhắc lại trong lòng, không biết lúc trước Nguyên Nhị thiếu gia có bao nhiêu người rồi? Đám đùa giỡn con gái như vậy!

Cái gì mà “Muốn đậu hũ của Tô Mạt Vi nhất” chứ hả? Nghĩ lại khiến cho người ta xấu hổ đến mức chỉ muốn tìm một cái lỗ để chui vào.

Đến bây giờ, nàng mới ý thức được, nàng thật sự đã lập gia đình, về sau phải sống cả đời với người đàn ông này, cũng bị người đàn ông này như vậy như vậy...

A a a!

Đêm nay nàng phải làm thế nào?

Nàng rất sợ!

Nguyên Tề Chi cao như vậy, cường tráng như vậy... có thể đè chết nàng không? Có phải là rất đau hay không? (Di: đầu óc ta rất “chong xoảng” ><>)

Trước kia từng nghe nhóm tỷ muội hàng xóm tán gẫu chuyện khuê phòng, các nàng nói lần đầu tiên của phụ nữ đều rất đau...

Tô Mạt Vi tắm rửa nửa ngày, đến khi nước trong thùng cũng trở nên lạnh, nàng mới chậm rãi đứng dậy.

May mắn bây giờ là mùa hè nóng bức, không cần phải phải lo lắng sẽ bị cảm lạnh.

Nàng mặc bộ quần áo mỏng bằng vải bông, xấu hổ đi vào phòng ngủ của Nguyên Tề Chi, ngơ ngác trong chốc lát, mới bò lên chiếc giường hoa màu đen bằng đàn hương được khắc gỗ, kéo tấm chăn mỏng như cánh ve trùm lên đầu, cố gắng làm đà điều.

Sau khi Nguyên Tề Chi ra khỏi thư phòng, tắm rửa qua loa, bước vào phòng ngủ phát hiện khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hồng của “Đậu hũ Tây Thi” Tô gia đã ngủ vùi.

Bởi vì thời tiết nóng bức nên khi ngủ Tô Mạt Vi cũng không thêm làm đà điều nữa, đá văng tấm chăn mỏng, khuôn mặt nhỏ nhắn quay ra ngoài, nằm nghiêng ngửa, hai cánh tay tinh tế trắng nõn khoanh trước ngực, hai chân co lại, giống như đứa nhỏ cảm giác an toàn.

Nguyên Tề Chi chậm rãi ngồi xuống cạnh giường, ngón tay khẽ vuốt hai má trơn mềm như đậu hũ của nàng, nhẹ giọng kêu: “Mạt Vi? Mạt Vi?”

Tô Mạt Vi ngủ được không được ngon lắm, cảm giác được trên mặt hơi ngứa, miệng lẩm bẩm một chút, giơ tay lên hất đi, bàn tay nhỏ bé đánh vào cánh tay rắn chắc của Nguyên Tề Chi, sau đó lại mơ mơ màng màng tiếp tục ngủ.

Từ nhỏ tướng ngủ của Tô Mạt Vi rất ngoan, dễ dàng tiến vào mộng đẹp, hơn nữa không dễ tỉnh lại, càng không có tật xấu lạ giường, tới chỗ nào cũng có thể ngủ ngon. Tô đại nương nói như thế nghĩa là nàng rất rộng rãi, có phúc khí, sẽ không dễ chính mình chịu khổ.

Nhìn cô gái đang ngủ say, ánh mắt của Nguyên Tề Chi càng ngày càng cháy bỏng.

Một cô gái mười sáu tuổi, là tuổi đẹp nhất của người con gái, như nụ hoa mới nở, như nhụy hoa non mềm lay động, không cần trang điểm, cũng đã làm lay động lòng người.

Huống chi Tô Mạt Vi gặp may mắn, có lẽ thuở nhỏ uống nhiều sữa đậu nành, ăn nhiều đậu hũ, da thịt trắng nõn như ngọc, không hề có chút tỳ vết nào, đáng người cũng yếu điệu, duyên dáng vô cùng.

Khi nàng dùng tay khoanh trước ngực, bộ ngực sữa như núi non phập phồng không hề được che đậy hiện ra trước mặt Nguyên Tề Chi.

Bởi vì thời tiết nóng bức, Tô Mạt Vi tắm rửa xong không mặc áo ngực, chỉ mặc một bộ quần áo bằng vải bông mỏng bên trong. Sau khi nàng ngủ, dây buộc áo bị nới lỏng, từ bên trong vạt áo rộng mở, phần cao ngất tròn tròn như khiêu khích lúc ẩn lúc hiện, làm cho cổ họng Nguyên Tề Chi phát khô.

Nguyên Tề Chi cúi người, ghé sát tai nàng khẽ gọi hai tiếng: “Mạt Vi? Vi Vi?”

Lần này Tô Mạt Vi cũng chẳng thêm động, vẫn ngủ say như cũ, khuôn mặt lặng yên.

Nguyên Tề Chi buông màn che xuống, quay lại giường, nghiêng người nằm xuống bên cạnh Tô Mạt Vi, cúi đầu nhìn dung nhan nàng khi ngủ.

Ngón tay của hắn vô thức quẩn lên mái tóc đen nhánh của nàng, cảm giác được lòng của mình đã bị cô bé đột nhiên bước nào này làm cho dây dưa không rõ.

Từ nhỏ đến lớn, bên cạnh hắn chưa từng thiếu người xinh đẹp, nhưng hắn lại luôn luôn thờ ơ với các nàng, hắn không có chút hứng thú nào với các nàng ấy.

Hắn vẫn cho là, phụ nữ không liên quan đến thế giới của hắn, các nàng sẽ không hiểu được đam mê, lý tưởng, sự theo đuổi của hắn, hắn không có kiên nhẫn nói chuyện với những người chỉ biết tô son trét phấn này.

Trong ấn tượng của hắn, phụ nữ là loại sinh vật phiền toái lại yếu ớt, thiếu học thức, ánh mắt thiên cận, luôn thích lải nhải, quần đông quần tây, không như ý là một khúc hai nháo ba thất cổ.

Tuy rằng hơi bất kính... nhưng hắn cảm thấy ngay cả mẫu thân của hắn cũng y như vậy.

Nhưng vì sao cảm giác đối với Tô Mạt Vi lại khác?

Đây chỉ là một cô gái xuất thân từ tầng lớp bình dân, đột nhiên tiến vào nhà giàu ở, tuy rằng cẩn thận nhưng không chậm chạp, tuy rằng lo sợ nghi ngờ bất an nhưng rất biết cách xử sự. Nàng được dạy dỗ rất tốt, thậm chí còn hơn rất nhiều thiên kim đại tiểu thư của nhà quan lại.

Quan trọng hơn là, nàng xuất hiện ngay lúc hắn cần nhất, làm cho hắn cảm thấy an bình thoải mái, giống như một con thuyền mỗi một lưu lạc bên ngoài đã lâu trở về bến cảng thuộc về mình, làm cho đầu óc căng thẳng của hắn được thư thái lại.

Bây giờ hắn chỉ muốn ôm nàng vào lòng ngực của mình, hôn nhẹ nàng, vuốt ve nàng, cùng nàng giao hợp, liều chết triển miên... (Di: **run**)

Một khi đã xác nhận tâm tư của mình, ánh mắt nóng bỏng của Nguyên Tề Chi lại thêm vài phần quyết tâm.

Không hổ danh là thiếu tướng quân chém giết không nương tay, mạnh mẽ vang dội trên chiến trường, hắn nghĩ là làm. Đầu tiên hắn cởi quần áo trên người mình, ném xuống giường, sau đó lại cởi đi bộ quần áo trên người Tô Mạt Vi.

Ngọc thể cùng hai đồi núi nhỏ nhỏ nằm trên giường, lung linh trong ánh đèn, đúng là như châu như ngọc, đẹp không sao tả xiết.

Hô hấp của Nguyên Tề Chi càng ngày càng nặng nề.

Hắn đè lên trên người của Tô Mạt Vi, dùng cánh tay chống đỡ thân thể của chính mình, cúi đầu hôn lên cái trán của nàng, sau đó là đôi mi thanh tú, chiếc mũi cao, phiến môi, chiếc cằm nhỏ xinh, chiếc cổ duyên dáng, làn xương quai xanh, từ từ xuống phía dưới....

Hắn ngẩng đầu lên, nhìn thấy hai má Tô Mạt Vi ửng hồng, hai mắt nhắm nghiền, hàng lông mi dài không ngừng rung động, đôi môi mím chặt lại, chiếc cằm hơi nâng lên, rõ ràng là đã tỉnh mà còn giả bộ ngủ.

Biết nàng đang thẹn thùng, Nguyên Tề Chi cũng không vạch trần, chỉ nhẹ nhàng vuốt ve làn da trắng như tuyết, cảm thấy vô cùng tốt, giống như trứng gà vừa bóc vỏ, bóng loáng mềm mại lại rất co dãn, làm cho hắn rất thích không nỡ buông tay.

Tô Mạt Vi xấu hổ, quơ tay lung tung trên giường tìm cái gối đỏ sẫm che mặt mình, hàm răng trắng cắn chặt môi dưới, lo sợ rằng mình sẽ rên rỉ thành tiếng, Nguyên Tề Chi sẽ nghĩ nàng rất dâm loạn...

Nhìn cô gái nhỏ dưới thân mình biến thành người phụ nữ, nhìn nàng nhú đôi lông mày nhỏ nhắn, nước mắt rơi như mưa, trong lòng Nguyên Tề Chi có cảm giác thỏa mãn, giống như lần đầu tiên hắn ra chiến trường đánh thắng một trận lớn vậy... từng lỗ chân lông trên người được nở rộng, làm cho người ta cảm thấy chuyện hạnh phúc nhất thế gian cũng chỉ là như vậy.

Nguyên Tề Chi chưa bao giờ ngờ được chính mình cũng sẽ mê muội ở trên giường.

Có lẽ là mê muội người phụ nữ này chăng?

Hắn ôm nàng thật chặt, muốn khoái cảm này kéo dài vô hạn, nhưng hắn đã đánh giá cao sự nhẫn nại của mình, cũng như đánh giá thấp sức hấp dẫn của người phụ nữ dưới thân mình, chưa đến một khắc đồng hồ hắn đã không nhận được găm nhẹ một tiếng, chất dịch trắng nóng rục rột vào sâu bên trong nụ hoa làm hắn hồn xiêu phách lạc. (Di: 1 khắc = 15p, cảnh H ko hoành tráng lắm há :')

Thật lâu sau, khi khoái cảm chậm rãi tản đi, Nguyên Tề Chi thở dài, có chút chán nản nằm trên người Tô Mạt Vi, chạm trán mình vào trán nàng, giọng nói hơi khàn khàn nói: “Xin lỗi, lần sau ta sẽ cố gắng lâu hơn một chút.”

Đối với hắn mà nói, chuyện phòng the tuyệt vời lại nhanh chóng kết thúc khi chưa uống xong một chum trà, nhanh chóng tước vũ khí nhận thua, không thể làm cho người phụ nữ của mình lên đến cao trào, quả thực là vô cùng nhục nhã!

Người mà đối với chuyện mây mưa không để ở trong lòng như Nguyên Tề Chi thường không biết, lần đầu tiên của người đàn ông bình thường rất nhanh đầu hàng, cho dù là có khả năng trời cho, lần đầu tiên thường thường cũng sẽ nhanh hạ vũ khí. Huống chi hắn còn hôn mê một tháng, chỉ bằng một chút thức ăn duy trì thể lực, lần này có thể kiên trì gần một khắc đồng hồ, đã là rất giỏi. =))))))

Nguyên Tề Chi mỉm cười, cảm nghĩ đến người phụ nữ sẵn sàng an ủi mình, hắn vuốt ve gương mặt của nàng, “Yên tâm, sau này nhất định ta sẽ thỏa mãn nàng. Phụ quân của nàng là anh hùng nơi sa trường, trên giường cũng sẽ không phải người vô tích sự.”

Mặt Tô Mạt Vi càng lúc càng trắng bệch, miễn cưỡng cười một cái, trong lòng ai oán: ta còn ước gì người là người vô tích sự!

Nàng chưa được hấn đã phải cố hết sức rồi, nếu đánh trận lâu dài, nàng sẽ không “chết trận” trên giường chứ?

Hu hu hu... Tô Mạt Vi tội nghiệp nhắm hai mắt lại, vì tương lai sau này của mình ai oán không thôi.

Hòa An và Hòa Trữ đều là người Nguyên phủ, mẫu thân của họ cũng là người hầu trong phủ. Đường gia chủ mẫu Trịnh thị sắp xếp các nàng đến phòng Nhị thiếu gia trong phòng làm nha hoàn, nghĩa là ngầm đồng ý cho các nàng làm đại nha hoàn thông phòng của Nhị thiếu gia.

Chỉ tiếc Nhị thiếu gia hàng năm đều ở lại tiền tuyến đánh giặc, năm này tháng nọ không trở về nhà, thỉnh thoảng trở về một chuyến cũng rất vội vàng, lại không có hứng thú với chuyện mây mưa.

Lần này Nhị thiếu gia xảy ra chuyện, đã sớm chọn người xung hỉ là vị hôn thê Viên Lệ Hoa của hấn, chỉ tiếc Viên gia không muốn, lo lắng nữ nhi vừa vào cửa đã thành quả phụ; sau đó lại chuẩn bị sắp xếp cho Hòa An và Hòa Trữ làm người xung hỉ, đáng tiếc Trịnh thị gặp vị kia đạo sĩ trên đường, bát tự của Hòa An và Hòa Trữ không hợp với Nhị thiếu gia, tuy rằng không xấu, nhưng cũng không đạt được hiệu quả.

Cuối cùng, người may mắn lại là cô nương nhà dân thường bán đậu hũ Tô Mạt Vi, khiến cho nàng một bước lên trời, quạ đen biến thành phượng hoàng, rước lấy đủ loại hâm mộ, ganh tỵ và hận thù của các cô nương khác.

Nguyên phủ là gia đình gì chứ? Không nói tới việc là chính thê tôn quý, cho dù chỉ làm tiểu thiếp, cũng đủ khiến cho nhà mẹ đẻ trở thành “Một người làm quan, cả họ được nhờ”.

Phú quý từ trên trời rơi xuống, ai mà không muốn chứ.

Tô Mạt Vi cố nén đau ở thân dưới, định đứng lên hầu hạ Nguyên Tề Chi.

Nguyên Tề Chi vươn tay đè nàng xuống, khóa miệng nhếch lên, cười như không cười nói: “Ta thấy, sau này chưa biết là ai hầu hạ ai.”

Tô Mạt Vi bĩu môi, gắt giọng: “Ai bảo lúc này chàng dùng sức như vậy, người ta đau quá...”

Nguyên Tề Chi thấy bộ dạng trẻ con của nàng, nhịn không được cúi đầu hôn một cái, trêu chọc: “Yếu ớt.”

“Không phải!”

Nguyên Tề Chi cười nói: “Vi phu lại yêu sự yếu ớt ấy của nàng.”

Trong lòng Tô Mạt Vi thấy ngọt ngào, sống mắt như nước trong mắt nhìn hấn.

Nguyên Tề Chi cũng mệt mỏi rồi, hấn nhanh chóng lau sơ cho hai người, lấy mảnh gấm trắng dưới người Tô Mạt Vi cắt xong, đem chậu nước để bên ngoài giường, quay về giường ôm Tô Mạt Vi chìm vào cõi mộng.

Bởi vì phần thân dưới khó chịu và tâm trạng kích động cho nên Tô Mạt Vi không thể ngủ được.

Dưới ánh trăng, nàng lặng lẽ đánh giá khuôn mặt anh tuấn của Nguyên Tề Chi, nhịn không được dùng ngón tay vuốt ve, nhẹ nhàng hỏi: “Nguyên Tề Chi, chàng sẽ là phu quân của ta đúng không?”

5. Chương 5

Ngày thứ ba sau khi Tô Mạt Vi vào Nguyên phủ, vừa vặn là đầu tháng sáu, không chỉ là ngày nàng về nhà mẹ đẻ, mà còn là sinh nhật của nàng.

Sáng sớm, Tô Mạt Vi đã nhận được rất nhiều lễ vật.

Trong đó có chuông vàng, chuông bạc, trâm vàng, trâm bạc, vòng tay vàng, vòng tay bạc, bông tai vàng, bông tai bạc, đều là do thợ thủ công khéo léo làm ra do Thái phu nhân tặng.

Của mẹ chồng Trịnh thị phu nhân là một tượng bạch ngọc Tống Tử Quan Âm, ý nghĩa trong đó không cần nói cũng biết.

Theo lý thuyết, chính thê chưa sinh được con trai thì tiểu thiếp, bọn nha hoàn thông phòng cũng không cho phép sinh con, nhưng tình huống của Nguyên Tề Chi khá đặc biệt, hấn đã nhiều năm chinh chiến bên

ngoài, có thể nguy hiểm đến tính mạng bất cứ lúc nào, giống như lần này thiếu chút nữa không thể tỉnh lại, Trịnh thị phu nhân rất sợ, bà không thể ngăn con trai trở lại chiến trường, đành phải chờ đợi con trai có thể nhanh chóng lưu lại vài huyết mạch, bởi vậy không hề so đo việc cháu trai do ai sinh ra, chỉ cần có thể sinh ra được là tốt.

Huống chi, Tô Mạt Vi có công xung hỉ, bắt tự lại rất xứng với Nguyên Tề Chi, có tướng “Vượng phu”, để nàng sinh trưởng tử cho Nguyên Tề Chi, Trịnh thị có thể chấp nhận.

Ba vị di nương của Nguyên Bắc Cổ tặng Tô Mạt Vi vài bộ đồ thêu thủ công, bao gồm áo khoác ngoài nhũ đỏ bạc mỏng như cánh ve, áo tơ lụa trắng màu phấn và váy đỏ màu ráng chiều, đều là những thứ có thể mặc ngày hè. Xem ra ba người đã bàn bạc rất tốt, vừa vận phối hợp thành một bộ, Tô Mạt Vi mặc về nhà mẹ đẻ có thể xem như là “Áo gấm về nhà”.

Nguyên Nghi Chi tặng Tô Mạt Vi một túi gấm thêu hình uyên ương tự tay làm, nói là nhị ca một cái, Tô Mạt Vi một cái, hai người đường đường chính chính trở thành một đôi uyên ương.

Lễ vật của đại tẩu Vân Thanh La càng đặc biệt hơn, ngoại trừ một đôi bông tai màu xanh ngọc gắn trên châu và một cặp trâm cài cùng bộ, còn có một bản “Vi phụ chi đạo” do Vân Thanh La tự viết. (Đi: Vi phụ chi đạo nghĩa là cách làm một phụ nữ đã có chồng)

Quyển sách này, vốn là do mẫu thân của Vân Thanh La viết cho nàng trước khi bệnh mà chết, còn do Vân Thanh La tự tay thêm thắt những kinh nghiệm cá nhân của mình. Đối với Tô Mạt Vi mà nói, chỉ sợ đây mới là món quà sinh nhật trân quý nhất, quan trọng nhất là Vân Thanh La đối xử rất tốt và thật lòng.

Dù sao, một cô nương nhà bình dân bỗng nhiên bước vào nhà giàu có, quả thật có rất nhiều điều cần học tập và chú ý.

Nguyên Tề Chi mặt dày đòi Tô Mạt Vi chia nửa tô mì trường thọ.

Mì trường thọ chỉ có một sợi suy nhất, ăn từ đầu đến cuối, không thể để gãy ở giữa, bằng không bị coi là điềm xấu.

Mì trường thọ của Tô Mạt Vi được làm rất dài, đựng đầy một tô to. Lúc này, Tô Mạt Vi ăn đầu này, Nguyên Tề Chi ăn đầu kia.

Tô Mạt Vi không nói gì, lần đầu tiên nàng gặp trường hợp này. Nhưng nàng vẫn nhớ giáo huấn “Xuất giá tòng phu” của Nguyên Tề Chi, đành phải mặc cho hần ăn mì trường thọ của mình.

Hai người ăn một lúc thì xong, may mắn trong lúc ăn không bị gãy, đoạn cuối cùng thì môi chạm môi, thậm chí Nguyên Tề Chi còn nghiêng mặt vươn đầu lưỡi, cướp thức ăn trong miệng Tô Mạt Vi.

Tô Mạt Vi mặt đỏ tai hồng, cuối cùng nhịn không được hung hăng đẩy hần ra.

Nguyên Tề Chi cười cười sờ sờ mái tóc của nàng, nói: “Đầu tháng chín, ta cũng sẽ mời nàng ăn mì trường thọ của ta.”

Khi con gái về lại mặt, long trọng hay đơn giản, đều nhìn vào tâm ý của con rể.

Lẽ cho Tô Mạt Vi lại mặt là do Nguyên Tề Chi chuẩn bị, chỉ có một chiếc hộp thước vuông vắn màu son khắc Hỉ Thước đậu trên cành hoa, còn có một giỏ bằng trúc đựng trái cây do phòng bếp nhà mình làm.

Lấy tiêu chuẩn của Nguyên phủ mà nói, thoát nhìn, phần đáp lễ này này có hơi ít, thậm chí có thể nói là quá đơn giản.

Hỉ Liên lén lầu bầu với Tô Mạt Vi, nói lúc trước khi đại thiếu phu nhân về nhà lại mặt, đại thiếu gia chuẩn bị lễ lại mặt nhiều tới mức phải dùng xe ngựa chở qua, lễ vật vô số kể.

Tô Mạt Vi không so đo chuyện này, Vân Thanh La là con dâu trưởng tôn quý, nàng chỉ là tiểu thiếp xung hỉ, địa vị khác nhau một trời một vực, không thể nào so sánh được. Nàng chỉ mong có thể nhìn thấy phụ thân mẫu thân và đệ đệ sớm một chút, xem họ có mạnh khỏe hay không, đồng thời cũng muốn tự mình báo một tiếng bình an, để cho họ không cần lo lắng.

Bởi vì thân phận tiểu thiếp của Tô Mạt Vi, thậm chí Tô lão cha và Tô đại nương không được nhận thân thích với Nguyên Tề Chi, càng không có chuyện xưng là nhạc phụ nhạc mẫu, thường những tình huống như Tô Mạt Vi, trượng phu không phải đi theo lại mặt.

Tô Mạt Vi mặc xiêm y ba vị di nương đưa cho nàng, mang trang sức mà Thái phu nhân và đại thiếu phu nhân tặng, mang theo túi gấm Nguyên Nghi Chi tặng, cùng nha hoàn bên người là Hỉ Đào, Hỉ Liên đi ra cửa chờ chiếc xe ngựa nhỏ. Xe ngựa nhỏ chạy chậm rì rì, ra khỏi cửa lớn, ngoài ý muốn nàng thấy được Nguyên Tề Chi cười một con xích thố, cùng với hai vị tùy tùng cười hắc mã, bộ dáng ba người giống như định ra ngoài.

Con ngựa cao to hợp với vị thiếu tướng quân ngang tàng anh dũng, chỉ nhìn thôi cũng khiến cho người ta phải sáng mắt.

Hỉ Liên vui mừng nhỏ giọng kêu lên: “Di nương, là Nhị thiếu gia!”

Tô Mạt Vi không dám tin, nàng vén rèm cửa sổ lên, hỏi: “Phu quân đại nhân? Ngài làm gì thế?”

Nguyên Tề Chi từ trên lưng ngựa chồm lên, từ trên không trung hất cười vang nói “Tất nhiên là cùng nàng về nhà mẹ đẻ.”

Tô Mạt Vi không dám tin, nàng nghĩ rằng mình nghe lầm, chẳng lẽ vì hy vọng xa vời đó mà mình nghe lầm sao?

Nàng lấy tay che miệng lại, nước mắt sắp tràn xuống.

Hỉ Đào, Hỉ Liên cũng không dám tin, cũng vui mừng quá đổi. Hỉ Đào nói: “Di nương, Nhị thiếu gia thật sự rất thương yêu người đó!”

Hỉ Liên gật đầu liên tục, có chút hâm mộ, “Đúng vậy, đúng vậy.”

Nhị thiếu gia cùng di nương về nhà mẹ đẻ, rất có thể diện!

Trước kia Nhị thiếu gia không màng đến các cô nương, càng không có chuyện đích thân đưa một tiểu thiếp về nhà mẹ đẻ thăm phụ mẫu.

Chủ tử của các nàng thường ngày xinh đẹp, tính cách lại dịu dàng hiền thực, xem ra Nhị thiếu gia cũng đã quý gồi trước vậy nàng rồi.

Thật là quá tốt.

Người đầu tiên đón bọn họ ở trước cửa Tô gia là đệ đệ Tô Mạt Vân vừa tròn năm tuổi của Tô Mạt Vi.

Tên tiểu tử mày rậm mắt to kia bởi vì tỷ tỷ xuất giá từng khóc ròng suốt một ngày, vẫn ngóng trông tỷ tỷ sớm quay về nhà. Nghe nói hôm nay tỷ tỷ lại mặt, sáng sớm đã bò xuống giường chạy ra cửa lớn chờ đợi.

Lần đầu tiên tên tiểu tử kia nhìn thấy ngựa quý của Nguyên Tề Chi, trước kia nhiều lần thì nó chỉ thấy qua một vài con lừa kéo hàng nhà bình dân, ngay cả đám ngựa gầy ốm xấu xí cũng chưa gặp qua, hôm nay lại được nhìn thấy quả thật được mở rộng tầm mắt.

Con xích thố này vốn không phải của Nguyên Tề Chi, trước kia hất cưới một con ngựa quý bốn vó trắng như tuyết, toàn thân đen thui đúng kiểu “Mây đen đạp tuyết”, nhưng sau đó bị chết trận nơi sa trường. Xích thố này là do Nguyên Tề Chi lựa chọn để thay công cụ đi bộ sau khi trở về Nguyên phủ, cũng không phải là ngựa hãn huyết hiếm thấy, nhưng cũng được xem là ngựa quý, uy phong thần thái phi thường.

Tô Mạt Vân vừa nhìn thấy đã yêu thích và ngưỡng mộ, thân thể nho nhỏ trốn phía sau cửa, chỉ ló chiếc đầu nhỏ ra ngoài, nhìn xung quanh.

Xe ngựa nhỏ của Tô Mạt Vi đã tới, dừng trước cửa lớn, tiểu tử kia nhìn thấy tỷ tỷ bước từ trên xe ngựa xuống, lập tức nhào tới, hô to: “Tỷ tỷ! Tỷ tỷ!”

Tô Mạt Vi vui vẻ ra mặt, hốc mắt ửng đỏ, nàng xoay người ôm đệ đệ, hỏi: “Vân nhi, có nhớ tỷ tỷ không?”

“Đương nhiên là nhớ rồi, cha và mẫu thân cũng nhớ nữa! Đệ còn nhìn thấy mẫu thân len lén khóc đó!” Tô Mạt Vân dụi vào người tỷ tỷ làm nũng.

Tô Mạt Vi cảm thấy đau lòng, nước mắt tràn mi, định nói gì đó, lại cảm thấy trong tay chợt trống không, thì ra Nguyên Tề Chi xuống ngựa đã bế Tô Mạt Vân lên rồi.

Tô Mạt Vân đột nhiên cao lên, sợ tới mức thét lên.

Nguyên Tề Chi cười ha hả, đặt nó ngồi lên vai trái của mình, “Đệ chính là Tô Mạt Vân? Lần đầu gặp mặt, ta là tỷ phu Nguyên Tề Chi của đệ.”

Tô Mạt Vân vốn bị người xa lạ ôm lấy gào to, lúc này lại im lặng tò mò cúi đầu đánh giá người đàn ông có thân hình cao lớn, khuôn mặt anh tuấn, hỏi: “Người thật sự là tỷ phu của ta? Là cái tên Nhị thiếu gia thối tha của Nguyên phủ?”

Tô Mạt Vi hơi hoảng, nhỏ giọng quát: “Nói bậy bạ gì đấy!”

Nguyên Tề Chi lại cười, hẳn rất là thích tên tiểu tử khoẻ mạnh kháu khỉnh này.

“Đúng, ta là của tỷ phu của đệ, cũng là Nhị thiếu gia của Nguyên phủ, nhưng không phải tên thối tha.”

Tô Mạt Vân bị tỷ tỷ trừng mắt, cũng có chút thẹn thùng, không dám tác quái, ngoan ngoãn kêu một tiếng “Tỷ phu”, lại nói: “Phụ thân nói huynh sẽ không tới, sao huynh cũng đến cùng tỷ tỷ vậy?”

“Không hoan nghênh phải không?”

“Nếu huynh không khi dễ tỷ tỷ, đối xử tốt với tỷ tỷ thì hoan nghênh.” Tiểu tử kia nghĩ nghĩ một chút mới trả lời.

Nguyên Tề Chi nháy mắt mấy cái với Tô Mạt Vi, nói: “Tiểu tử ngoan, biết thương tỷ tỷ, đệ đệ này ta nhận.”

Tô Mạt Vi nhin không được mỉm cười.

Lúc này nghe được tiếng nói, Tô lão cha cùng Tô đại nương cũng ra đón.

Nhìn thấy Nguyên Tề Chi tự mình đến, Tô lão cha mừng rỡ lại câu nệ, ấp úng nói hai câu “Nên vào trong phòng ngồi, nhanh vào trong phòng ngồi”, cũng không biết nên nói gì cho phải.

Tô đại nương lại thản nhiên, không có thụ sủng nhược kinh, chỉ là trong ánh mắt lúc này cũng mơ hồ thoáng hiện ý cười, hiển nhiên đối với việc Nguyên Tề Chi đưa con gái về lại mặt rất hài lòng.

Việc làm mai thời đó lưu hành một câu nói “Nhà cao cửa rộng gả nữ, thấp môn thú phụ”, ý là hi vọng con gái có thể gả vào nhà tốt một chút, có thể hưởng thanh phúc, không cần chịu khổ vất vả; cưới được một người con dâu nhà nghèo một chút, dễ dàng ở chung, sẽ không bị con dâu khi dễ.

Nhưng mà, gả rất cao cũng chưa hẳn là phúc, giống như Tô Mạt Vi vậy, nhìn thì như một bước lên trời, nhưng nếu nàng ở Nguyên phủ bị hành hạ, nhà mẹ đẻ cũng không thể thay nàng đòi lại công bằng, ngấm lại cũng rất đáng thương.

Từ những câu trên mà nói, làm mai chú ý “Môn đăng hộ đối” vẫn là hơn.

Tô gia đã ba đời độc đinh, cũng chẳng còn thân thích gần gũi, hôm nay con gái lại mặt, cho rằng Nguyên gia Nhị thiếu gia chưa chắc sẽ cùng đi, nên ngay cả hàng xóm cũng không mời đến tiếp khách, chỉ định cùng con gái ăn bữa cơm đoàn viên là tốt rồi.

Hiện tại Nguyên Tề Chi cũng đến đây, Tô đại nương liền bảo Tô lão cha đi mời hàng xóm biết ăn nói đến tiếp khách uống rượu, còn mình thì kéo con gái vào phòng trong.

Hỉ Đào, Hỉ Liên đưa lễ vật vào phía trong, sau đó nhẹ nhàng lui ra ngoài, ra gian phòng làm đậu hũ để tìm hiểu.

Hai mẫu thân con lẳng lặng ngồi đối diện trong chốc lát, Tô Mạt Vi bị ánh mắt của mẫu thân làm cho da đầu run lên, đành phải nhẹ nhàng kêu: “Mẫu thân?”

Tô đại nương ừ một tiếng, ngồi sát bên người Tô Mạt Vi, sờ sờ đầu nàng, nói: “Thoạt nhìn cũng không tệ lắm.”

Tô Mạt Vi gật gật đầu, “Đúng vậy, hôm nay con còn nhận được rất nhiều quà sinh nhật. Toàn thân con, bộ trâm trên đầu, bộ đồ mặc trên người, túi gấm bên hông, đều là lễ vật cả!”

Tô đại nương đánh giá một chút, không biết là đang nghĩ gì, chỉ bảo Tô Mạt Vi lấy lễ vật con rể tặng ra.

Tô Mạt Vi cảm thấy kỳ lạ, mẫu thân không phải là người thấy tiền sẽ sáng mắt, cũng không phải là người tham lam phú quý, tại sao lại muốn xem lễ vật gấp như vậy?

Tuy nhiên, nàng vẫn ngoan ngoãn đem lễ vật để trên giường, mở từng cái ra.

Cái mở ra đầu tiên là hộp gỗ màu son rất nhẹ, Tô Mạt Vi cũng tò mò không biết bên trong sẽ có cái gì, không biết cái gì mà phải cần dùng một cái hộp để đựng?

Mở hộp ra, trong hộp là một tấm vải trắng, ở giữa nổi bật một phần đỏ rực.

“Hà? Cái này là gì thế?” Tô Mạt Vi vừa thốt ra, đột nhiên ý thức được đây là lạc hồng đem đầu tiên, quýnh lên, có chút buồn bực, vội vàng đẩy hộp lại, mặt đỏ bừng.

Đây là cái gì thế chứ! Sao có thể lấy làm lễ vật...

Không biết xấu hổ!

Tô đại nương lấy cái hộp, mở ra nhìn nhìn, ánh mắt phức tạp, nhìn lạc hồng hiện lên giữa mảnh vải trắng, trong mắt hiện lên sự thống khổ.

“Mẫu thân?” Tô Mạt Vi lo lắng nhìn Tô đại nương, khẽ đẩy cánh tay của bà.

Tô đại nương lấy lại tinh thần, cười cười, “Đứa nhỏ như con xuất giá vội vàng, mẫu thân không kịp dạy con thật tốt, đây là tấm vải lại mặt, là nhà chồng con xác nhận việc tân nương là người trong trắng, chính thức chấp nhận con vào cửa, khi lại mặt thì đưa lại cho nhà gái xem, mong phụ mẫu yên tâm.”

Tô Mạt Vi vừa tức lại vừa lúng túng, ấp úng sau một lúc lâu, mới không nhịn được nói: “Rốt cuộc là sao, không xem phụ nữ là người mà. Nếu như không có lạc hồng thì sao?”

“Vậy thì chết.” Tô đại nương lạnh lùng nói. (Nguyệt: cái xã hội man rợ thiệt)

Tô Mạt Vi ngẩn ra, bị mẫu thân dọa sợ.

Tô đại nương sờ sờ đầu khuê nữ nhà mình, “Nếu may mắn thì sẽ bị trả về nhà mẹ đẻ, nhưng cho dù trở về nhà mẹ đẻ cũng chưa chắc sống được. Xã hội này, từ trước đến nay đối xử với phụ nữ rất hà khắc.”

Tô Mạt Vi nhớ tới thân phận tiểu thiếp của mình, chỉ sợ là về sau cũng sẽ gặp nhiều gian nan, cảm thấy buồn bã.

Tô Mạt Vi nói sang chuyện khác, vội vàng mở cái túi khác ra, bên trong là ba bộ quần áo, một bộ nam trang bằng gấm màu thạch anh, một bộ nữ trang bằng gấm màu xanh ngọc thêu mây, một bộ vải bông của trẻ con màu đỏ thẫm, chắc chắn là cho phụ thân mẫu thân và đệ đệ của Tô Mạt Vân. (Di: ta edit khúc trên làm gì có phần này > < ở= ” đầu= ” để= ” ra= ” 3= ” bộ= ” quần= ” áo= ” vậy= ” bà= ” tác= ” giả= ” kia= ” > < >)

Ngoại trừ mấy thứ này là rỏ trái cây đem từ bên kia sang, không còn gì khác.

Tuy rằng Tô Mạt Vi không hy vọng xa vời là Nguyên Tề Chi sẽ đem vàng bạc châu báu làm quà tặng, nhưng lễ vật như thế có chút ít ỏi, trong lòng có chút mất mát, nàng nhịn không được ai oán với Tô đại nương: “Lúc khuê nữ nhà họ Triệu lại mặt, tốt xấu gì thì con rể còn dẫn theo một con heo, mời hàng xóm ăn no nê đó.”

Tô đại nương buột miệng cười, nhịn không được dí cái trán khuê nữ nhà mình, “Con đúng là có kiến thức hạn hẹp, ngốc quá! Cho dù hai con heo cũng không bằng đồng quần áo này đâu. Huống chi, con rể nhà Triệu gia là người mổ heo, Nguyên Tề Chi có thân phận thế nào chứ? Hôm nay nó đã đi cùng con, thì so với núi vàng núi bạc, mẫu thân thích như vậy hơn.”

Hốc mắt Tô Mạt Vi đỏ lên, nép người vào lòng Tô đại nương, khóc nói: “Mẫu thân, con xin lỗi, đều là do mệnh của con không tốt, phải làm tiểu thiếp cho người ta, khiến cho phụ thân mẫu thân và đệ đệ không có mặt mũi.”

“Này!” Tô đại nương nhanh chóng che miệng con gái, “Sau này con không được nói những lời như thế này, đây không phải là làm tổn thương lòng của con rể hay sao? Mạng của người ta là do con xung hỉ nên mới cứu được, con lại nói số mệnh của mình không tốt, không phải là đang rửa người ta sao?”

Tô Mạt Vi nhanh chóng gạt đầu.

Tô đại nương cúi đầu lau nước mắt cho con gái, “Mệnh tốt hay không con không cần để ý, nghĩ nhiều cũng vô ích, việc đã đến nước này, thì hãy mặc kệ nó, cố sống cho tốt. Mẫu thân thấy Nguyên thiếu gia cũng không phải là người lỗ mãng, nếu con thật tình với nó, thì nó sẽ không phụ lòng của con.”

Tô Mạt Vi lại gạt đầu.

Hai mẫu thân con đang tỉ tê nói chuyện, bỗng nghe bên ngoài có tiếng la hét ầm ĩ.

Sắc mặt Tô đại nương trầm xuống, Tô Mạt Vi nghi hoặc vừa định đứng dậy, Tô Mạt Vân đã vọt vào phòng hô: “Mẫu thân, người ngày hôm qua lại đến đây!”

“Người nào?” Tô Mạt Vi hỏi.

Tô Mạt Vân lẩm bẩm nói: “Nói là quản gia nhà cậu của chúng ta.”

“Cậu?” Tô Mạt Vi kinh ngạc, lớn như vậy rồi, lần đầu tiên nàng nghe nói nhà mẹ đẻ còn người thân đó!

Trước kia nàng vẫn cho là ông ngoại và bà ngoại đã mất, mẫu thân cũng không còn ai thân thích.

Tô đại nương nhú mày, bà thấy trong mắt Tô Mạt Vi sự tò mò và lo lắng, khẽ thở dài một cái, lại nhớ đến việc nay nàng đã là con dâu của Nguyên gia, mặc dù chỉ là thiếp, nhưng vẫn tính là đã chính thức bước chân vào nhà giàu có, không thể đi ra ngoài dễ dàng như vậy, đành vỗ nhẹ tay con gái, “Việc này đã ầm ĩ hai ngày rồi, con tránh ở phía sau mà nghe đi!”

Tô Mạt Vi gạt đầu, “Con biết rồi.”

Tô đại nương dùng tay day day thái dương, sau đó thẳng lưng, đi ra ngoài.

Bởi vì Tô Mạt Vân còn quá nhỏ, nên cũng bị giữ lại ở nhà trong với tỷ tỷ, tránh ở sau tấm rèm cửa thêu hoa, nghe tiếng từ nhà chính vọng vào.

Ở giữa nhà chính, Nguyên Tề Chi ngồi ngay ngắn, ngồi bên cạnh là Tô lão cha.

Một người đàn ông trung niên mặc áo lụa mỏng màu chàm lúng túng quỳ trên mặt đất, dập đầu hành đại lễ với Nguyên Tề Chi.

Người đàn ông trung niên hơi béo, mặt trắng không râu, ánh mắt lóe chút tinh quang, trên mặt tươi cười, nhưng nụ cười có chút miễn cưỡng, hần trăm ngàn lần cũng không nghĩ tới việc Nguyên Tề Chi sẽ hạ mình cùng một tiểu thiếp về nhà mẹ đẻ.

Trên trán của hắn nhanh chóng hiện thêm ba vết nhăn, âm thầm lo lắng chuyện hôm nay sẽ bị thất bại.

Ánh mắt lạnh lùng của Nguyên Tề Chi nhắm thẳng vào người đàn ông trung niên đang dập đầu trên sàn nhà không dám nâng lên, hắn chậm rãi dùng ngón tay gõ mặt bàn, mở miệng nói: “Viên Phúc, từ khi nào thì Viên gia các người lại có quan hệ với Tô gia vậy? Hả?”

Viên Phúc lại dập đầu một cái, mới trả lời: “Bẩm Nguyên nhị công tử, gần đây lão gia nhà ta mới biết được thì ra phu nhân Tô gia là đại tỷ mất tích nhiều năm, là bà cô của Viên gia ạ.”

“Ồ?” Giọng nói của Nguyên Tề Chi càng lúc càng lạnh hơn, nhướn mày, “Thật là trùng hợp quá.”

Viên Phúc cười mỉa nói: “Không biết có phải là trùng hợp không? Lúc lão gia nhà chúng ta mới biết cũng cảm thấy vui mừng, lập tức sai tiểu nhân tới cửa nhận thân. Hơn nữa, Tô đại nương và đại tiểu thư nhà chúng ta lại là chị em họ, sau này khi đại tiểu thư chúng ta vào cửa, thì thân càng thêm thân.”

Ngón tay của Nguyên Tề Chi lại chậm rãi gõ trên mặt bàn, Viên Phúc cảm thấy giống như gõ trong lòng mình vậy, khiến cho hắn hô hấp khó khăn, càng lúc càng khó chịu.

Hắn cũng không hiểu được lý do lão gia nhà mình làm vậy, mà dù như vậy thì sao, hắn chỉ là người làm, chỉ có thể nghe lệnh làm việc.

Viên Khả Vọng đã dặn Viên Phúc, nhận thân là chuyện nhỏ, quan trọng nhất là muốn bà cô Tô đại nương và đại tiểu thư Tô gia là Tô Mạt Vi ở trước mặt cô gia Nguyên Tề Chi giúp Viên gia nói vài lời hay, nay Nguyên Tề Chi đã chuyển nguy thành an, Viên gia lo hôn sự của Viên Lệ Hoa gặp nguy hiểm.

Lúc trước, Nguyên gia muốn Viên Lệ Hoa gả vào cửa sớm để xung hỉ cho Nguyên Tề Chi, nhưng khi ở trên chiến trường thấy Nguyên Tề Chi nửa sống nửa chết cho nên Viên Khả Vọng lo con gái vào cửa sẽ thủ tiết, quyết định kéo dài thời gian, từ chối yêu cầu xung hỉ của Tô gia, dù sao hắn cũng biết là do lỗi của mình nên mới làm hại Nguyên Tề Chi bị thương nặng, nếu xung hỉ bất thành, vậy con gái của mình không chỉ thủ tiết, mà còn bị Nguyên gia oán hận, sẽ chẳng được yên thân.

Hậu quả của việc này chính là càng đắc tội với Nguyên gia, đến khi Nguyên Tề Chi chuyển nguy thành an, Viên Khả Vọng muốn cùng Nguyên gia nối lại quan hệ, thì lúc này Nguyên gia cũng chẳng thèm để ý đến hắn nữa.

Viên Khả Vọng càng lúc càng lo lắng.

Nếu còn có thể kết thân, vậy thì có lẽ Nguyên gia sẽ nể mặt con gái mình, không truy cứu trách nhiệm của hắn trên chiến trường, thậm chí ra mặt nói vài lời tốt trước hoàng thượng.

Nếu việc kết thân thất bại, con gái bị từ hôn, đừng nói đến việc về sau con gái nhà mình không thể tái giá, cho dù tái giá, cũng không tìm thấy được nhà chồng tốt, hành động vì tư lợi, không có trách nhiệm của mình đủ khiến con gái bị hủy danh dự.

Cho dù là vì mình, hay là vì con gái, hắn cũng không thể trở mặt với Nguyên gia, cho nên rất sốt ruột, đang lâm vào đường cùng, ngoài ý muốn phát hiện thân phận tiểu thiếp xung hỉ của Nguyên Tề Chi có điểm đặc biệt, mẫu thân của Tô Mạt Vi lại là Viên gia đại tiểu thư đã chết hai mươi năm trước, Viên Khả Vọng liền lợi dụng điểm này, cho nên mới có chuyện Viên Phúc đến cửa nhận thân.

Tô đại nương đi từ nhà trong ra, liếc mắt thấy Viên Phúc quỳ trên mặt đất, lạnh lùng nói: “Lão gia nhà người sai rồi, nhà mẹ đẻ dân phụ đã không còn người thân, cũng không phải là bà cô của Viên gia.”

“Bà cô, lão gia nhà ta nói chắc chắn không sai, người hầu hạ bên người lão thái gia năm đó vẫn còn, có thể nhận ra người.”

Tô đại nương cười lạnh, “Bọn họ nhận được dân phụ, dân phụ cũng không nhận được bọn họ, nhà dân phụ ở nông thôn xa vạn dặm, chưa từng nghe nói có một người huynh đệ, không dám trèo cao đến Viên đại tướng quân. Mời người trở về cho, đừng đến nữa, nếu không dân phụ sẽ báo quan, để xem lão gia nhà người có thể đến cùng để quan phủ xét xử hay không.”

Từ xưa đến nay người dân báo quan chẳng dễ dàng gì, nhưng nay Tô gia đã khác, con gái Tô gia đã trở thành tiểu thiếp xung hỉ của Nguyên phủ, quan phủ cũng phải xem trọng vài phần.

Viên Phúc có chút khó xử, nhìn về phía Nguyên Tề Chi.

Nguyên Tề Chi nói: “Bây giờ Tô gia là thân thích của Nguyên phủ, nghe Tô phu nhân nói đi, sau này không được đến quấy rầy Tô gia.” Hắn dừng lại, cười như không cười nói tiếp: “Về sau có chuyện gì thì trực tiếp đến gặp ta!”

Viên Phúc bắt đầu dĩ dấp đầu hành lễ với Nguyên Tề Chi, sau đó chặt vật mang theo xe lễ vật đi khỏi.

Không có cách nào khác, tuy rằng Viên gia được xem như lão thần, nhưng so với đại gia tộc Nguyên gia cũng không thể đắc tội, huống chi bây giờ Viên Khả Vọng phạm phải lỗi nặng, lo lắng hoàng thượng sẽ hỏi tội, không dám gây hấn với Nguyên gia, đắc tội thêm lần nữa.

Viên Phúc cho rằng, Nguyên Tề Chi đã biết chuyện của Viên gia, cho nên hôm nay mới cố ý đến làm chỗ dựa cho Tô gia. Nếu không thì vì sao một thiếu gia nhà quý tộc lại đến nhà mẹ đẻ của thiếp thất mà bái

phỏng chứ, điều đó là không thể!

6. Chương 6

Tô Mạt Vi ở bên trong phòng không hiểu chuyện đang xảy ra.

Sau khi Viên Phúc rời đi, thúc thúc nhà hàng xóm cũng đến, Tô lão cha mở tiệc ở giữa sảnh phòng khách, cùng Nguyên Tề Chi uống rượu.

Tô đại nương trở lại phòng trong, thấy Tô Mạt Vi đang ngồi trước cửa sổ suy tư chuyện gì đó, nên qua vỗ vỗ bả vai của nàng, “Hai chúng ta phải chịu thiệt ở bên trong rồi! Tưởng rằng con rể Nguyên gia không đến, mẫu thân định đóng cửa ăn bữa cơm đoàn viên mà thôi.”

Tô Mạt Vi mỉm cười nói: “Ăn cơm với mẫu thân con càng vui hơn.”

“Bàn ăn đãi con rể ở bên ngoài có mười hai món, bốn món ăn nguội, tám món ăn nóng, hai chúng ta chỉ có sáu món mà thôi, miễn cưỡng chấp nhận vậy!”

Tô Mạt Vi sáng giọng: “Mẫu thân, sao người lại xem con như người ngoài vậy?”

Tô đại nương nở nụ cười, rồi thở dài, vuốt ve búi tóc của con gái, “Đã trở thành vợ người khác, chẳng lẽ không tính là người ngoài hay sao?”

Tô Mạt Vi muốn làm nũng, tô đại nương đã vỗ tay nàng, “Ăn cơm trước đi, nếu không lát nữa đồ ăn nguội không ăn được đâu.”

Tô Mạt Vi gấp miếng cá, rồi chọn phần thịt bò tốt nhất đặt vào bát mẫu thân. Tô đại nương nhìn đứa con gái đẹp hơn trước khi lấy chồng, trong lòng vừa đau vừa chua xót, con bé này từ nhỏ đã thông minh lanh lợi, cần cù thiện lương, về sau sống hay chết cũng đều thoát không nỗi nơi nhà giàu đó, cho dù bà muốn, cũng không thể làm gì được.

Cho nên, bà chỉ có dốc hết có khả năng nói hết cho con gái biết những việc xấu xa đằng sau sự hào nhoáng kia, sự đấu tranh ngầm không thể lộ ra ngoài, những thủ đoạn độc ác, con gái của bà có thể không làm, nhưng không thể không biết, không thể không đề phòng.

Không nên có tâm hại người, nhưng nên có tâm đề phòng. Cuộc sống phía sau cổng lớn mà ngay cả điều ấy cũng không biết, chỉ sợ ngay cả việc mình chết như thế nào cũng mù mờ mà thôi.

Hai mẫu thân con nói liên miên hồi lâu, Tô Mạt Vi càng nghe càng sợ hãi, nàng khó mà tin được, đám phụ nữ đó có thể nhẫn tâm vậy sao? Mạng người giống như con kiến, bị chà đạp dễ dàng.

Tô đại nương đặt chiếc đũa trong tay xuống, dùng khăn nhẹ lau khóe miệng, cười lạnh nói: “Mới nói như vậy con đã không chịu nổi? Con phải sống đề phòng như vậy trong cả cuộc đời. Sau này thức ăn hằng ngày phải cẩn thận chút, đừng bao giờ tin lời người khác nói. Lúc con mang thai thì càng phải chú ý, trong thức ăn có thuốc phá thai là chuyện bình thường, một phút hai mạng càng không phải chuyện lạ.”

Tô Mạt Vi cảm thấy khó chịu, nhỏ giọng kêu lên: “Mẫu thân.”

Tô đại nương thở dài, “Con phải nhớ kỹ một chút, nếu muốn sống tốt, thì phải nắm chặt được lòng của đàn ông, phải khiến cho tim của người đó luôn luôn có con mới được, tất cả những chuyện khác không quan trọng. Mấy cái quy định gì gì đó, cho dù con có thuộc lòng, thì cũng sẽ có lúc người ta bắt được lỗi của con, nhưng mà con cũng không nên phụ thuộc và nghe lời người ta nhiều quá, không có người đàn ông nào thích một người đầu gối cả.”

Tô Mạt Vi kinh ngạc mở to hai mắt nhìn.

Tô đại nương cười nhạo, “Nhà giàu có là như vậy, ở ngoài mặt ra vẻ đạo mạo, thật ra chuyện dơ bẩn gì cũng đã từng trải qua. Cho nên tốt nhất là con không nên để ý nhiều chuyện, cũng không cần làm nhiều, họa là từ miệng mà ra, làm nhiều thì càng sai nhiều hơn.”

Tô Mạt Vi ảm đạm gật đầu, “Dạ, con xin nghe.”

“Lúc cần thiết thì phải biết thủ đoạn, đừng để những hủ tục quy định trói buộc mình.” Tô đại nương lại dặn dò tiếp.

“Dạ, nữ nhi đã nhớ kỹ.”

“Con chỉ cần nhớ, không cần phải hiểu.” Tô đại nương nhíu mày, do dự một lát mới hạ quyết tâm, nói: “Chắc là con vẫn còn tò mò về người kia phải không? Hẳn nói không sai, mẫu thân xuất thân từ Viên gia, là chị em cùng cha khác mẫu thân với Viên Khả Vọng, cũng có thể nói, mẫu thân xuất thân danh môn.”

Tô Mạt Vi sợ ngây người, một lúc lâu sau, nàng mới nhỏ giọng hỏi: “Sao mẫu thân lại cắt đứt quan hệ nhiều năm với họ vậy?”

Tô đại nương cười lạnh, “Đâu chỉ là không có quan hệ, chỉ sợ là mộ phần của mẫu thân ở Viên gia tràn ngập cỏ hoang.”

Tô Mạt Vi kinh ngạc.

Tô đại nương dùng tay day day hai bên thái dương đang càng lúc càng đau, dừng lại trong chốc lát mới nói: “Bà ngoại của con là chính thê của ông ngoại, nhưng không phải là người được yêu thích, cho nên bị bắt ở lại ở nông thôn hầu hạ phụ thân mẹ chồng, mẫu thân cũng ở bên cạnh bà ngoại con. Sau này ông bà nội của mẫu thân đều lần lượt qua đời, khi đó ông ngoại con ở tiền tuyến đánh giặc, không thể về nhà, bởi vì làm lụng vất vả quá độ nên bà ngoại con chết vì bệnh, trước khi ra đi dặn mẫu thân đến Kim Lăng tìm ông ngoại con. Khi đó mẫu thân mới mười lăm tuổi, ở nông thôn không còn người quen, gửi thư lên Kim Lăng đã lâu không có hồi âm, đành phải bán của cải lấy tiền, đem theo ngân lượng rời đi, trên đường đi ngang qua Huy Châu gặp phải bọn cướp chặn đường, bị bắt đến hang ổ của bọn chúng.”

Tô Mạt Vi nắm chặt tay của mẫu thân mình, nàng không ngờ người mẫu thân ít nói lạnh lùng của mình phải trải qua cuộc sống cơ cực như thế.

Ở xã hội này, một người con gái yếu đuối làm sao để được chấp nhận?

Bị bắt gả vào Nguyên phủ làm tiểu thiếp xung hỉ, Tô Mạt Vi cho rằng mình đã rất khổ rồi, nhưng so với những chuyện mẫu thân đã trải qua, bản thân mình có là gì đâu?

Tô đại nương vỗ vỗ tay con gái, “Không có việc gì, con xem không phải là bây giờ mẫu thân đang rất tốt sao?”

Mắt Tô Mạt Vi đỏ lên, nước mắt chỉ trực trào ra.

“Người hầu của mẫu thân bị giết, mẫu thân bị bắt đi, sợ hãi và nhục nhã, lại không muốn tự sát, rồi mẫu thân phát hiện nhị đương gia của đám cướp đó, khác hẳn với đám thô lỗ kia, hơn nữa lúc hắn nhìn mẫu thân, trong ánh mắt ánh lên chút không đành lòng, mẫu thân liền nhân cơ hội đó lấy lòng hắn, tỏ vẻ như nguyện ý làm người phụ nữ của hắn, nếu không được, thì tình nguyện tìm cái chết, chứ không muốn bị tên đàn ông chó má khác làm nhục mình. Mẫu thân cố ý dụ dỗ hắn vì muốn sống sót.”

Tô Mạt Vi chớp mắt đôi môi anh đào, nàng có cảm giác như lần đầu tiên biết mẫu thân của mình.

Tô đại nương nói: “Đây chính là cái mẫu thân dạy con, mạng người rất quý, chỉ cần có thể sống, điều đó còn tốt hơn cái gọi là tam tông tứ đức, số mệnh chó má gì đó.”

Tuy rằng Tô Mạt Vi chưa hiểu được hết, nhưng vẫn cảm thấy mẫu thân của mình thật là siêu phàm.

“Năm đó mẫu thân cũng giống con bây giờ, là đoá hoa mới nở, đám giặc này làm sao tha cho? Tên thủ lĩnh muốn mẫu thân làm tiểu thiếp thứ ba của hắn, lúc nhị đương gia do dự, mẫu thân liền cố ý thất cổ khi người hầu đến đưa cơm.”

“Mẫu thân!”

“Không có việc gì, không có việc gì.” Tô đại nương cười cười, “Đám người hầu đã cứu mẫu thân đúng lúc. Nhị đương gia thấy mẫu thân ‘không sợ chết’ thì nản nỉ tên thủ lĩnh, nhưng tên thủ lĩnh không đáp ứng, sau đó nhị đương gia nhân lúc nửa đêm công mẫu thân bỏ trốn khỏi nơi đó.”

Tô Mạt Vi càng nghe càng chăm chú.

Về mặt của Tô đại nương lại ảm đạm, “Thì ra trước kia hấn cũng là một thư sinh, bởi vì cha bị bắt giam oan uổng, người một nhà đều chết, hấn mới trốn vào rừng làm giặc, bởi vì không cam lòng, muốn vì cha mình rửa sạch oan khuất, biết ta xuất thân phú quý nên đã nói việc muốn mượn Viên gia làm nơi dựa dẫm, cũng coi như là bọn ta lợi dụng lẫn nhau. Bọn ta ăn kham uống khổ, thậm chí đi ăn xin trên phố, mới đến được thành Kim Lăng, mẫu thân cho là mẫu thân đã hết khổ, ai ngờ...”

Nghĩ tới hận cũ năm đó, Tô đại nương cắn răng nói: “Viên gia biết được việc mẫu thân từng bị đạo tặc cướp đi, còn ở lại hang ổ của bọn chúng mấy ngày, cho nên bọn họ trở mặt, bọn họ nói đại tiểu thư Viên gia đã sớm chết vì bệnh trên đường, mẫu thân là người giả mạo, đuổi mẫu thân ra khỏi cửa.”

Tô Mạt Vi giận dữ, đứng lên, nói: “Mẫu thân! Viên gia thật quá đáng! Sao bọn họ lại làm như vậy?”

Tô đại nương cười chua xót, đưa mảnh vải có lạc hồng cho con gái xem, lạnh lùng nói: “Còn không phải là vì cái này? Mặc kệ việc mẫu thân có trong sạch hay không, chỉ cần bị người khác cướp đi, là lời đồn đãi đủ phá hủy danh dự của một người rồi, Viên gia sợ mẫu thân mang tiếng xấu đến cho bọn họ thôi.”

“Nhưng người với bọn họ là người nhà, là chị em ruột mà!” Tô Mạt Vi tức giận nói.

“Cho nên mới nói, nhà giàu có toàn lũ bại hoại.” Ý cười trên mặt Tô đại nương càng rõ, “Mặt mũi là quan trọng nhất. Đương nhiên, Viên gia là người sĩ diện, không biết xấu hổ không cần lương tâm. Điều khiến mẫu thân hối hận là, nhị đương gia đã cứu mẫu thân không những không được giải oan, ngược lại sau khi tiết lộ thân phận của mình, bị Viên gia biến thành đào phạm trốn nã giao cho quan phủ, cuối cùng đã chết.”

Nước mắt Tô Mạt Vi lăn dài trên gò má.

Ánh mắt Tô đại nương vừa bi thương vừa phẫn hận, chậm rãi nói: “Là mẫu thân hại hấn, là mẫu thân... Khi đó mẫu thân không có ai thân thích, bán món trang sức cuối cùng để chôn cất hấn xong, mẫu thân không có năng lực báo thù, cũng không có cách báo thù, rốt cục cảm thấy tuyệt vọng, muốn nhảy sông tự sát để tạ tội.”

“Mẫu thân!”

“Đúng lúc đó cha con ra bờ sông gánh nước về làm đậu hũ, đã cứu mẫu thân.” Tô đại nương cúi đầu, cười cười, “Sau này con cũng đã biết, mẫu thân và cha có con, sau đó lại có đệ đệ con.”

Rốt cuộc Tô Mạt Vi hiểu rõ vì sao nàng có cảm giá mẫu thân của mình không giống những người phụ nữ hàng xóm, dù sao thì mẫu thân cũng xuất thân danh môn, thuở nhỏ đã được dạy dỗ rất tốt, cho nên có thể vẽ tranh ngâm thơ, khí chất tuyệt hảo, cho dù cuộc sống có khó khăn cũng không thể làm mờ đi đi khí chất tiểu thư khuê các của người.

Tô lão cha chẳng biết được mấy chữ, dạy dỗ Tô Mạt Vi và Tô Mạt Vân đều là việc của mẫu thân bọn họ. Trong ấn tượng của Tô Mạt Vi, Tô đại nương là người có khí chất tao nhã, cách nói năng không tầm thường. Sau khi Tô Mạt Vi bước vào cửa Nguyên gia, được nhìn thấy nhiều điều mới lạ, mới nhận ra Tô đại nương xuất thân đặc biệt, trên người bà có khí chất đặc thù của tiểu thư khuê các.

Và nay, Tô đại nương đã xác nhận điều này.

Có lẽ Tô đại nương cũng không yêu thương trọng phụ của mình, hoặc là do cảm thấy áy náy có lỗi với vị nhị đương gia kia quá sâu, cho nên nhiều năm qua vẫn luôn buồn bực không vui, rất hiếm khi thấy tươi cười.

Tô lão cha là người sống đơn giản, làm sao hiểu được sự phức tạp trong lòng thê tử của mình? Cho dù đã nắm tay diu nhau đi nhiều năm, cho dù không thể vừa lòng đẹp ý mọi thứ, thì cũng có tình cảm từ trong hoạn nạn.

Bởi vì có xuất thân bất phàm, lại được dạy dỗ rất tốt cho nên Tô đại nương mới có thể nuôi dưỡng và tạo ra một Tô Mạt Vi có tri thức hiểu lễ nghĩa như vậy, nếu không, cho dù Tô Mạt Vi có vẻ ngoài tuyệt hảo tới mức nào, chỉ cần có chút khiếm khuyết trong tính cách, thì cũng đủ mất đi vài phần khí chất.

Tô Mạt Vi đau lòng vì mẫu thân rất nhiều.

Tô đại nương xoa đầu con gái, “Bây giờ, con đã biết quan hệ của chúng ta và Viên gia rồi phải không? Nếu bọn họ tìm đến con, mối quan hệ ruột thịt này, chúng ta không được thừa nhận.”

Tô Mạt Vi nặng nề gật đầu, “Con hiểu. Con sẽ không cao trào đến nơi nhà giàu “thanh bạch” kia đâu, con thả làm con gái nhà bán đậu hũ còn hơn.”

Thật ra điều Tô đại nương lo lắng chính là Viên Lệ Hoa, ân oán giữa Viên gia và bà đời này khó giải, nếu Viên Lệ Hoa được gả vào Nguyên gia, đến lúc đó chỉ sợ là những ngày yên lành của Tô Mạt Vi sẽ kết thúc.

Khi trời đã chạng vạng, Tô Mạt Vi phải theo Nguyên Tề Chi quay về Nguyên gia, lúc này Tô Mạt Vi lại không khóc, ngược lại cười rất vui vẻ, Tô Mạt Vi kinh ngạc, hỏi nó: “Không để ý đến việc tỷ phải đi sao? Hay là đệ lại có chuyện gì hay hơn rồi?”

Tô Mạt Vi làm mặt quỷ với nàng, “Tỷ phu bảo không được nói cho tỷ biết!”

Tô Mạt Vi buồn cười xoa xoa đầu nó, quay đầu nhìn vị hôn phu nhà mình, mặt Nguyên Tề Chi vẫn không chút thay đổi, nhưng mà sâu trong ánh mắt lại có ý cười, xem ra tâm tình của hắn cũng không tệ lắm.

Tô Mạt Vi bước trên xe ngựa nhỏ, nhện không được rơi nước mắt, sau chuyến đi này có lẽ sẽ khó có dịp được quay về nhà mẹ đẻ lần nữa.

Làm thiếp là không được tự do.

Nguyên phủ.

Mùa hè trời sáng rất nhanh, ánh mặt trời đã rực rỡ một phương trời, không khí trong viện trở nên mát mẻ hơn.

Bởi vì thói quen của mình, cho nên mới sáng sớm Nguyên Tề Chi và Tô Mạt Vi đã tỉnh.

Tô Mạt Vi giúp Nguyên Tề Chi mặc quần áo tử tế, thấy hắn mặc một bộ quần áo gọn gàng bó sát người, hiếu kỳ hỏi: “Chàng định làm gì?”

“Luyện công.”

Nơi Nguyên Tề Chi ở có tên là “Tuyết Tùng Viên”, trong viện có trồng rất nhiều tuyết tùng. Mỗi khi gió nổi lên, nghe tiếng tùng reo, cũng là một loại hưởng thụ, trong sân có một cái đình nhỏ tên là “Thính Đào các”.

Tuyết Tùng Viên là viên quan lớn nhất nằm ở phía tây Nguyên phủ tây, ngoại trừ viện lớn phía ngoài, bên trong còn có ba viện nhỏ, Tô Mạt Vi được phân đến một viện nhỏ trong đó, nhưng nàng vẫn chưa vào ở. Mấy ngày nay nàng phải chịu trách nhiệm xung hỉ cho Nguyên Nhị thiếu gia, cho nên tạm thời vào ở trong nội viện của Nguyên Tề Chi.

Viện của Nguyên Tề Chi khá lớn, kiểu kiến trúc nhà năm gian lợp mái ngói cong vút hướng về phía mặt trời mọc, chính giữa là phòng ngủ và nơi nghỉ ngơi của chủ viện. Hai bên nhà giữa có phòng xép nhỏ, phía tây có một căn phòng nhỏ, bên sườn đông hành lang gấp khúc và một tòa nhà có kiến trúc đặc trưng kiểu miền nam, phía nam là phòng khách của Nguyên Tề Chi, ngoài ra còn có thư phòng, nơi cất giữ binh khí.

Trước sân là một khoảng trống rộng rãi sạch đẹp để Nguyên Tề Chi luyện võ, bên một góc sân xếp một hàng các loại binh khí khác nhau chờ hắn chọn, có gươm sai vật phụ trách quản lý và giữ gìn.

Bây giờ, Nguyên Tề Chi đang đứng giữa sân chơi đùa với một cây thương dài.

Trước khi chưa xuất giá Tô Mạt Vi chỉ ở nhà giúp Tô lão cha làm đậu hũ, mà nay ngay cả bữa sáng cũng không cần nàng chuẩn bị, thật sự rất nhàm chán, vì thế đi theo tới nơi này xem phu quân đại nhân luyện công.

Cây thương của Nguyên Tề Chi dài hơn một trượng (Di: 1 trượng xấp xỉ 10m), được làm bằng thân cây bạch lập, cán thương to bằng nắm tay em bé, đầu thương lóe sáng, Tô Mạt Vi vừa nhìn đã thấy sát khí ngút trời, không biết cây thương này đã cướp được bao nhiêu mạng quân địch rồi.

Binh khí trong tay võ tướng, sẽ giống như bút trong tay quan văn, càng giống ngọc tỷ của hoàng đế, là vật báu gắn liền với tính mạng, hiển nhiên là Nguyên Tề Chi cũng rất thích cây thương này, hắn vuốt ve dọc cây

thương, dường như đang cảm cảm nhận từng chút từng chút một, sau đó mới bắt đầu vùng thương, luyện tập võ nghệ.

Lúc Nguyên Tề Chi dừng lại nghỉ một chút, thấy Tô Mạt Vi vẫn đang hưng phấn bồng bồng, tiến đến bên người nàng nghiêm túc nói: “Bây giờ ta mới phát hiện ưu điểm lớn nhất khi luyện thương.”

“Là cái gì?” Tô Mạt Vi tò mò hỏi.

“Có thể luyện tập phần eo đó, đối với đàn ông mà nói có rất nhiều cái lợi, nương tử cũng có thể được hưởng lợi theo.” Nguyên Tề Chi sâu xa liếc nhìn phần ngực phình ra và phần eo thon gọn của nàng.

Tô Mạt Vi ngây người một chút, sau đó mới hiểu ra điều mà hần ám chỉ, xấu hổ hung hăng trừng mắt nhìn Nguyên Nhị thiếu gia.

Nghe nói ở trên chiến trường vị này là một thiếu tướng quân hung thần ác sát, thật ra còn có một mặt khác nữa, đó là thích đùa giỡn con gái nhà lành!

Đến khi quần áo của Nguyên Tề Chi ướt đầm mồ hôi, hần mới ngừng việc luyện tập lại.

Tô Mạt Vi thấy hần vất vả, khuyên nhủ vài câu: “Chàng vừa mới tỉnh không được bao lâu, tốt nhất là nên nghỉ ngơi thêm vài ngày nữa rồi hãy luyện tiếp.” Nàng âm thầm nhắc nhở chính mình, hôm nay phải tìm đại phu hỏi một chút, Nguyên Tề Chi vừa mới tỉnh đã làm chuyện phòng the rồi lại luyện võ, không biết là có trở ngại gì đến việc hồi phục sức khỏe hay không?

Nguyên Tề Chi nhận chiếc khăn nàng đưa sang, ngửa đầu nhìn trời, tầm mắt hướng về phương bắc xa xôi, nơi đó mới là cuộc sống chân chính của hần.

“Nếu muốn có thương pháp thật tốt, thì cả đời phải chuyên cần luyện tập, làm sao ta có thể nghỉ ngơi chứ? Hơn nữa chuyện giết địch không thể chờ lâu.”

“Đối với chuyện đại sự nước nhà thiếp không biết gì cả, nhưng đối với chàng thiếp lại biết một chuyện.”

“Chuyện gì?” Nguyên Tề Chi ngoái đầu lại nhìn nàng.

“Thiếp chỉ biết, một người không có thân thể khỏe mạnh thì mọi lý tưởng đều là vô dụng.”

Nguyên Tề Chi ngờ ngác một chút, lập tức cười ha ha, vươn bàn tay to ôm nàng vào trong lòng, dùng sức xoa xoa một chút, hận không thể đem nàng hòa tan vào thân thể của chính mình.

“Nàng nói đúng, sau này ta sẽ chú ý.” Hần lại xấu xa bổ sung thêm một câu: “Nếu thân thể không tốt, cũng không thể khiến nương tử thỏa mãn được.”

Tô Mạt Vi bị hần ôm vào trong ngực, bị mùi mồ hôi trên người hần xộc vào mũi khó chịu đến mức nhàu mày, lại nghe hần nói hươu nói vượn, nhịn không được vươn bàn tay nhỏ bé ra nhéo một cái vào hông hần.

Nguyên Tề Chi cười dùng cả hai tay ôm lấy nàng, đứng tại chỗ quay mấy vòng, làm Tô Mạt Vi sợ tới mức thét lên, lúc đó hần mới buông nàng ra, nắm tay nàng, “Đi, đi thỉnh an mẫu thân với ta nào.”

Nụ cười trên mặt Tô Mạt Vi héo đi một chút, chần chờ hỏi: “Chuyện này... không phải là không hợp lẽ nghĩa sao?”

Dựa theo quy củ của đại gia tộc, tiểu thiếp, nha hoàn thông phòng của các vị thiếu gia không được xem là người quan trọng, bình thường không có tư cách đến trước mặt thỉnh chủ mẫu ân cần thăm hỏi.

Lấy Nguyên Tề Chi làm thí dụ, nếu Nguyên Tề Chi cưới chính thê, thân là tiểu thiếp Tô Mạt Vi phải đến hầu hạ chính thê của hần trước, hầu hạ nàng ta rồi giường, mặc quần áo, đánh răng, rửa mặt...vân vân, chẳng khác đại nha hoàn bên cạnh bao nhiêu. Sau đó, chính thê sẽ đi gặp Trịnh thị để thỉnh an, còn Tô Mạt Vi không có tư cách này, chỉ có thể quay lại tiểu viện của mình ngồi ngẩn người.

Bởi vì rất khó có thể nhìn thấy các vị trưởng bối, cho nên cho dù chính thê ngược đãi tiểu thiếp, tiểu thiếp cũng khó mà tìm người giải oan, trừ phi người đàn ông của nàng bảo vệ nàng. Nhưng với quy củ của đại gia tộc, bình thường người đàn ông không nhúng tay vào việc bên trong, cho dù trong hậu viện có nhiều phụ nữ hơn nữa, cũng sẽ do chính thê quản lý.

Nếu tiểu thiếp được sủng ái, sẽ bị chính thê và các thiếp thất khác kiêng kỵ, bài xích, thậm chí hãm hại, nếu không được cưng chiều, cuộc sống chần gối lại không làm thỏa mãn người đàn ông của mình, sẽ bị khó dễ ngay cả cuộc sống hằng ngày. Cho nên, cuộc sống tiểu thiếp là bị vây trong nước sôi lửa bỏng, tương đối gian nan.

Trước khi bước vào Nguyên phủ, Tô đại nương đã nói cho Tô Mạt Vi biết rất nhiều việc xấu xa dưới cánh cổng lớn, cũng nói không ít thủ đoạn hãm hại nhau của đám phụ nữ trong nhà, đây là cái mà người ta gọi là “trạch đầu”, chuyện này chần động chẳng kém chiến tranh là bao.

Tô Mạt Vi đã hiểu được vì sao mẫu thân ruột của mình lại hiểu quá rõ chuyện này, bây giờ điều nàng lo lắng nhất chính là những ngày tháng sau này của mình, lo lắng không biết khi nào thì chính thê của Nguyên Tề Chi vào cửa, lo lắng sẽ có một ngày mình sẽ sống không bằng chết.

Nguyên Tề Chi thấy ánh mắt vốn đang sáng ngời của nàng bắt đầu ảm đạm, khuôn mặt nhỏ nhắn có chút tái nhợt, âm thầm thở dài, xoa xoa đầu nàng, nói: “Đừng để ý đến mấy cái cấp bậc lễ nghĩa, nếu nàng đã gả cho ta, thì lời nói của ta chính là quy củ, những chuyện khác không cần để ý đến.”

Mặc dù Tô Mạt Vi có chút lúng túng với những quy củ của đại gia tộc, nhưng cũng không nhịn được ngẩng mặt lên cười nhạo Nguyên Tề Chi, nói: “Chàng đang dỗ con nít à?”

Chỉ cần bố chồng, mẹ chồng dùng chữ “Bất hiếu” chụp lên đầu hần, thì chắc chắn Nguyên Tề Chi sẽ không dám lớn tiếng, cái gì mà “hần mới là quy củ” chứ.

Nguyên Tề Chi cười nói: “Nàng xem đi, dám nói chuyện không lớn không nhỏ với phu quân như thế, nàng cũng hợp quy củ à?”

Tô Mạt Vi quần bách, mím môi không hé răng nữa.

Nàng không biết là mình đối xử với Nguyên Tề Chi không đủ tôn kính, hay ở trước mặt hần bữa bãi tùy tiện quá mức rồi? Hay là không biết giữ mồm giữ miệng?

Chẳng biết tại sao, mọi người đều sợ “Tu La sát thần” Nguyên Nhị thiếu gia, nhưng nàng lại không sợ.

Từ ánh mắt đầu tiên hần nhìn nàng, câu đầu tiên hần nói với nàng, nàng đã không hề sợ hần.

Trực giác của phụ nữ nói cho nàng biết, hần không có ác ý với nàng. Thậm chí, nếu không phải là nàng tự cho là đúng hay là tự mình đa tình mà nói thì..., có thể là hần cũng thích nàng một chút chẳng?

Nàng lập tức tự nhủ, về sau phải tuân thủ nghiêm ngặt bốn phận của mình, chú ý ngôn ngữ cử chỉ, không thể vì cưng chiều mà sinh kiêu, nếu không một khi sự sủng ái của đàn ông không còn, cuộc sống của nàng sẽ chỉ toàn đau khổ.

Nguyên Tề Chi búng một cái vào trán nàng, “Lại đang miên man suy nghĩ cái gì thế hả? Ta nói cho nàng biết, nếu nàng muốn học theo quy củ, sợ cái gọi là sai một li đi một dặm, thì chỉ cần nghe lời của ta là tốt rồi. Chưa từng nghe qua câu nói này sao? Nữ nhi đã gả thì phải nghe theo phu quân sao! Nếu có ai bắt lỗi của nàng, thì chỉ cần nói đó là do ta bảo nàng làm, vì phu sẽ chịu trách nhiệm dùm nàng, biết chưa?”

Tô Mạt Vi cười thật tươi với hần, “Vậy chàng phải luôn luôn nhớ rõ những lời này đó.”

Nói thì nói như thế, nhưng trong lòng nàng cũng đang thầm nghĩ: tin chàng nói mới lạ.

Tô đại nương đã sớm cảnh cáo nàng: “Dựa vào núi, núi đổ, dựa vào người, người chạy, không được tin những lời ngon ngọt của đám thiếu gia quý tộc. Hôm nay hần nói với con những lời này, ngày mai sẽ cũng có thể nói với người khác, một ngày nào đó chính hần cũng sẽ không nhớ được mình đã nói gì với ai, chứ đừng mong việc hần chịu trách nhiệm.”

Có lẽ bởi vì Tô Mạt Vi xưng hỉ có công, cho nên Trịnh thị thấy Tô Mạt Vi đi theo con trai tới thỉnh an mình, cũng không bày ra sắc mặt gì xấu, nhưng cũng không để ý nàng, cũng không cho nàng hầu hạ, chỉ mặc cho nàng hành lễ rồi đứng ngốc một bên.

Tô Mạt Vi thấy vậy bèn nhẹ nhàng thở ra, không có người chú ý đến nàng càng tốt.

Nguyên Tề Chi thỉnh an xong thì rời đi cùng Hòa An, trong phòng của Trịnh thị còn lại toàn phụ nữ, bao gồm ba thiếp thất của Nguyên Bắc Cố, cùng với đại thiếu phu nhân Vân Thanh La, và trưởng nữ Nguyên Nghi Chi của Nguyên gia.

Vốn những người này sẽ cùng đi đến trường bối Hà thị Thái phu nhân vẫn an, nhưng từ sau khi Hà gia suy sụp, Thái phu nhân vẫn ăn chay niệm Phật, không màng đến quy củ rườm rà, chỉ cho các nàng đến thăm hỏi vào ngày mười lăm hàng tháng.

Nguyên Nghi Chi đến sớm, thấy không có người để ý đến Tô Mạt Vi, đáng vẻ cô đơn thật đáng thương, liền tiến đến bên cạnh, lặng lẽ kéo tay của nàng, nhỏ giọng hỏi: “Nàng có khỏe không?”

Tô Mạt Vi nắm tay nàng, khẽ bóp, nói: “Tốt lắm, cảm ơn nàng.”

Mặc dù Nguyên Nghi Chi là con do thiếp thất sinh ra, nhưng dù sao cũng là tiểu thư của Nguyên gia, không có ai đồng ý cho nàng giáp thiếp nhiều với đám thiếp thất, ngay cả người sinh ra nàng là Chu di nương, Trịnh thị cũng không cho nàng gần gũi, Trịnh thị nói: “Mất công lại học hành kém cỏi, tự hạ thấp thân phận của mình, để cho người ngoài cười nhạo, sau này không được thân thiết quá mức.”

Nhưng Nguyên Nghi Chi thích Tô Mạt Vi, cảm thấy tuy rằng nàng có xuất thân bình thường, nhưng lại tràn đầy sức sống mà những tiểu thư nhà quý tộc ít có, ánh mắt vừa trong veo vừa có hồn, thực mê người.

Nguyên Nghi Chi lại nhỏ giọng nói: “Về sau có cơ hội ta sẽ đến chơi với nàng.”

Tô Mạt Vi vui vẻ nói: “Hoan nghênh.”

Ở Nguyên phủ, có thể gặp được một người để trò chuyện không dễ dàng, Tô Mạt Vi cũng rất thích Nguyên Nghi Chi.

Sau khi Tô Mạt Vi trở lại Tuyết Tùng viên, chờ ăn bữa sáng, thì nàng đã đói đến nỗi bụng dán vào lưng.

Nàng âm thầm cảm khái: quy củ của nhà quý tộc có thể khiến người khác đói chết.

Sau khi ăn xong, Nguyên Tề Chi đi đến thư phòng ở tiền viện, Tô Mạt Vi quay về tiểu viện của mình chuẩn bị làm giày.

Chuẩn bị tốt kim chỉ, Tô Mạt Vi cầm giày cũ của Nguyên Tề Chi ước lượng lớn nhỏ, suy nghĩ xem nên cắt như thế nào, rồi định tìm Hòa An, Hòa Trữ hỏi xem có giữ lại mấy kiểu dáng giày trước kia hay không?

Hòa An, Hòa Trữ vốn là đại nha hoàn trong phòng Nguyên Tề Chi, thân phận không thấp hơn Tô Mạt Vi bao nhiêu, cho nên Tô Mạt Vi không có quyền sai bảo các nàng ấy.

Nàng đang muốn sai Hỉ Liên đến hỏi Hòa An, thì Hòa An lại vội vã chạy đến, nói: “Di nương, đại thiếu phu nhân tới thăm người.”

Tô Mạt Vi kinh ngạc, vội vàng thả đồ thêu thừa trong tay ra, để Hỉ Liên sửa sang lại trang phục ình, dùng tay vuốt tóc, quay đầu hỏi Hỉ Đào: “Không rồi chứ?”

Hỉ Đào nhìn kỹ một chút, thấy không có gì có thể soi mói, vì thế hỏi: “Di nương có muốn đeo thêm đồ trang sức không? Bộ trang sức hôm qua phu nhân ban có được không?”

Tô Mạt Vi xua tay, “Không cần, theo ta ra ngoài đón khách đi!”

Mang nhiều trang sức hơn nữa cũng không để làm gì, nàng chỉ là tiểu thiếp, không thể so sánh với đầu trưởng có phong thái sang trọng trong nhà được.

Thậm chí nàng cũng không có tư cách giống Nguyên Tề Chi gọi Vân Thanh La là “Đại tẩu”, chỉ có thể giống bọn nô tỳ gọi là “Đại thiếu phu nhân”.

Tô Mạt Vi không đoán được vì sao đại thiếu phu nhân tôn quý lại đến nơi nhỏ bé của nàng mà không màng đến thân phận của mình như vậy, phải trưng khuôn mặt tươi cười ra đón, giấu đi sự sợ hãi vào lòng.

Lần này Vân Thanh La tới với khí thế không nhỏ, nàng đi phía trước, phía sau còn có mười mấy nha hoàn ôm một đồng trống đựng trang sức và mấy súc vải.

Tô Mạt Vi đứng trước cửa tiểu viện chào đón, dường như nơi ở nhỏ bé của nàng chứa không nổi nhiều người như vậy, có chút nghi ngờ hỏi: “Đại thiếu phu nhân, người đang?”

Vân Thanh La cười cười, “Chúng ta mau vào trong phòng nói chuyện.”

Tô Mạt Vi vội vàng nói: “Mời vào, mời vào.”

Vân Thanh La quay đầu lại phân phó cho đại nha hoàn của mình: “Người giúp Hòa An mang mấy thứ này đến sương phòng đi.”

Chi Nhi và Hòa An cùng nhau đáp: “Dạ.”

Chi Nhi và Hoàn An dẫn đầu các nha hoàn khác đi làm việc của mình, Vân Thanh La đi theo Tô Mạt Vi vào sảnh chính ngồi.

Hỉ Đào tiến lên kính trà cho Vân Thanh La, tay run run, nàng chưa từng được hầu hạ chủ tử gần như vậy.

Lúc này Vân Thanh La mới sinh trưởng nữ không lâu, khi ở cũ bị phu quân của nàng nuôi quá tốt, cho nên thân mình so với trước kia đầy đặn hơn chút, gần đây nàng đang lo cách làm sao để khôi phục lại dáng người trước kia. Kỳ thật dáng người của nàng dong dỏng cao, khung xương lại thon hẹp, nhiều thịt một chút lại càng gợi cảm, tràn ngập khí chất quyến rũ của một thiếu phụ.

Bởi vì ngày mùa hè nóng bức, lại ở bên trong không đi ra cổng chính, cho nên khi đến chỗ Tô Mạt Vi, cũng chỉ là ở bộ váy lụa trắng thêu hình lá trúc áo phía trong, bên ngoài khoác một chiếc áo mỏng màu tím thêu hình hoa xoan và một đôi giày cùng màu, tươi mát, thanh nhã và cao quý, thoát tục.

Tô Mạt Vi không thể không thừa nhận trên người Vân Thanh La rất có khí chất của tiểu thư khuê các, quả thật khác hẳn với các cô nương nhà bình dân mà nàng vẫn hay nhìn. Nếu không phải vì Vân Thanh La mới sinh con gái không lâu, trên người có hương vị đặc biệt của người làm mẫu thân, thì nàng đã cho rằng Vân Thanh La là tiên nữ.

Dân gian cũng có nhiều người xinh đẹp, nhưng so sánh với khí chất của tiểu thư khuê các, thì quả thật là khác một trời một vực.

Vân Thanh La thấy Tô Mạt Vi cẩn thận, không chịu mở miệng nhiều, đành phải nói thẳng: “Những thứ vừa đưa đến là một chút vải vóc, trang sức cùng vài thứ quý hiếm, đều là đồ của Nhị đệ gửi lại chỗ của đại ca, nay cũng coi như là hần đã thành gia, mấy thứ này phải trở về nơi của nó. Còn một vài thứ nữa, sau này sẽ đưa đến.”

Tô Mạt Vi nghi ngờ, nghĩ một chút, mới trả lời: “Không phải mấy thứ này đều do Hoàn An quản lý hay sao?”

Theo lý, trượng phu giao việc trong nhà cho chính thê quản lý, chính thê chưa vào cửa, thì quản sự bên mẫu thân hoặc là đại nha hoàn bên người tạm thời quản lý, không để cho tiểu thiếp nhúng tay vào mới đúng.

Vân Thanh La thích thú nhìn nàng, nói: “Do ai quản lý là do nam chủ nhân định đoạt. Nhị đệ nói muốn giao cho người phụ trách, thì người phải làm lưng vấp vả một chút rồi.”

Mặc dù bình thường đàn ông không hỏi việc bên trong, nhưng nếu hần thật sự muốn hỏi, thì đúng là không ai có thể nghi ngờ quyền uy của hần, chính thê còn có thể bị trượng phu của mình tước đi quyền lực, huống chi là muốn sủng ái một tiểu thiếp.

Vân Thanh La là trưởng nữ, mẹ đẻ của nàng bị phụ thân vì tiểu thiếp mà xa lánh, cuối cùng buồn bực mà chết, cho nên đối với tiểu thiếp, nha hoàn thông phòng không có ấn tượng tốt.

Nhưng thân phận của Tô Mạt Vi có chút đặc biệt, nàng vốn là con nhà bình dân, không vì ham vinh hoa phú quý mà làm thiếp nhà quyền quý, nàng vốn có mối nhân duyên tốt với vị hôn phu, có thể làm chính thê, lại vì chuyện xung hỉ, mà vội vã tiến vào Nguyên phủ biến thành tiểu thiếp. Nếu phải suy đi tính lại thì có thể nói, Tô Mạt Vi là người bị hại dưới cái gọi là quyền thế.

Cho nên, Vân Thanh La có chút thông cảm với Tô Mạt Vi.

Qua hai ngày đối xử thờ ơ lạnh nhạt, nàng phát hiện Tô Mạt Vi rất cẩn thận đúng mực, nhưng lại không phải là a dua nịnh nọt, lúc mới vào nhà quyền quý cũng không có chút sợ hãi rụt rè, sau này biết được nàng có thể đọc sách biết chữ, thậm chí còn viết chữ rất tốt, đúng là một cô nương có học hiêm có, điều này khiến cho Vân Thanh La càng xem trọng.

Hơn nữa đại thiếu gia Nguyên phủ Nguyên Tu Chi cố ý ám chỉ cho nương tử nhà mình, Nhị đệ có cảm tình đặc biệt với vị tiểu thiếp xưng hỉ này, muốn nàng ấy được đối xử khá hơn một chút, lên chăm sóc nhiều một chút.

Cho nên, hôm nay Vân Thanh La mới tự mình đến.

Vân Thanh La tự tay lấy sổ sách giao cho Tô Mạt Vi, nói: “Đây là gia tài của Nhị đệ tích góp được từ năm mười bốn tuổi tới nay, người cần phải chú ý. Ta nghe nói ở nhà mẹ đẻ người cũng đã được học qua một ít về việc quản lý, hẳn là không có gì vấn đề, chẳng qua trong viện của Nhị đệ hơi nhiều người một chút mà thôi mà thôi. Nếu người có gì không hiểu, có thể hỏi ta, hoặc là bảo Hỉ Đào, Hỉ Liên qua hỏi Chi Nhi cũng được.”

Kỳ thật Vân Thanh La cảm thấy hết sức buồn cười, từng bí mật trêu ghẹo phu quân nhà mình, nói các vị thiếu gia Nguyên gia đều tự biết bố trí một kho riêng, một khi ở bên ngoài kiếm tiền làm giàu, thì đều đưa về nhà một số tiền vừa đủ, thêm một chút cũng không chịu cho, mấy thứ đồ đáng giá gì đó cũng lén lút giữ lại. Nguyên Tu Chi là huynh trưởng đã dựng lên tấm gương xấu xa quá tốt, cho nên bọn đệ đệ phía sau cũng học theo, thật là khiến cho người ta không còn gì để nói.

Người không biết còn cho rằng huynh đệ Nguyên gia bất hòa, làm theo ý mình. Đâu ai biết rằng trên thực tế bọn họ như thể tay chân, vượt xa người bình thường.

Nguyên Tu Chi nghe thê tử trêu ghẹo xong, chậm rãi đáp: “Đàn ông muốn cuộc sống tốt cũng không dễ dàng gì, không có kho riêng, làm sao có thể theo đuổi người trong lòng đến chân trời góc bể chứ?”

Hiện tại, Nguyên Tề Chi giao kho riêng cho Tô Mạt Vi, giống như lúc trước Nguyên Tu Chi đã giao kho riêng cho Vân Thanh La làm đồ cưới vậy, rất giống nhau đúng không?

Bởi vậy, Vân Thanh La cũng đặc biệt chú ý đến việc Tô Mạt Vi quan trọng thế nào trong lòng nhị đệ.

7. Chương 7

Vân Thanh La đi rồi, Tô Mạt Vi đến sương phòng xem những thứ mới vừa đưa tới.

Các loại vải đủ màu sắc và chất liệu, đều là thứ xa hoa vô cùng mà cho dù ngày lễ ngày tết nhà nàng cũng không dám bỏ tiền ra mua như gấm có họa tiết đa rần, gấm đỏ cho tân nương, gấm Vân Nam, gấm trắng, trâm vàng, lụa Lộ Giang, lụa Lưỡng Hồ, lụa mỏng màu cánh ve, lụa mỏng màu ráng chiều, Nhuyễn Yên La (Di: lụa mỏng màu khói)... vân vân, thậm chí còn có hai cuộn vải dân gian khó gặp, gấm Vân Nam mà trong cung chuyên dụng, khiến cho Tô Mạt Vi nhìn mà choáng váng.

Mở nắp đựng trang sức ra, càng khiến cho Tô Mạt Vi khắc cốt ghi tâm cái gọi là “Phục trang đẹp dễ”, “Phú Quý bức người”. Nhiều loại vàng bạc châu báu đặt ở trong hộp cùng phát sáng, làm nàng lóa cả mắt.

Tô Mạt Vi không từ từ thưởng thức, chỉ phân phó Hỉ Đào đối chiếu những thứ này với sổ sách, mặt khác phân phó Hỉ Liên đến thư phòng mời Nguyên Tề Chi.

Sau khi Nguyên Tề Chi đến tiểu viện của nàng, Tô Mạt Vi cũng không lè mề, trực tiếp vào chủ đề chính: “Nhị thiếu gia, thiếp thân cảm tạ ngài đã tin yêu và tín nhiệm, nhưng là quản gia quản lý mọi chuyện, thì thiếp không thể nhận được.”

Nguyên Tề Chi chậm rãi thưởng thức trà, hỏi: “Vì sao? Lại là bởi vì quy củ?”

“Thứ nhất, chuyện xưng hỉ chỉ là thứ hư vô mờ mịt, Nhị thiếu gia có thể tỉnh lại là do ngài có phúc lớn mạng lớn, thiếp thân không dám kể công, cũng bởi vậy nên càng không dám vọng tưởng. Thứ hai, thiếp thân xuất thân nhà nghèo, kiến thức thiển cận, cho nên đối với mọi việc trong nhà giàu có không biết gì cả, để cho thiếp quản lý chỉ sợ là làm trò cười cho người ta, chê cười còn đỡ, nếu như xảy ra chuyện xấu, làm

trễ nải việc lớn, thì sẽ làm cho Nhị thiếu gia vừa mất mặt vừa có thêm phiền toái. Thứ ba, đúng là không hợp quy củ, thiếp thân không muốn tạo nhược điểm cho người khác nắm bắt sau này.”

Nguyên Tề Chi suy nghĩ một chút, nói: “VẬY tóm lại là, nàng đang lo lắng việc sau khi chính thê nhập môn thì cuộc sống sẽ trở nên khổ sở phải không?”

Đây là lần đầu tiên hai người thẳng thắn nói đến chủ đề miễn cảm như “Chính thê”. Tô Mạt Vi cúi đầu không nói.

Nguyên Tề Chi đi đến trước mặt nàng, sờ sờ đầu nàng, “Nàng chỉ muốn những ngày sau này trôi qua thư thả thoải mái, hạnh phúc khoái hoạt hả?”

Tô Mạt Vi hơi khó chịu một chút khi thấy hấn vuốt ve mình như vuốt ve sủng vật, đẩy tay hấn ra, cong miệng lên, nói: “Ai lại không muốn chứ?”

“Vi phu sẽ dạy nàng một câu.”

Tô Mạt Vi kiên nhẫn đợi nửa ngày, không nghe thấy Nguyên Tề Chi nói cái gì, đành phải thúc giục: “Muốn nói cái gì? Nói đi!”

Nguyên Tề Chi lắc đầu thở dài, “Vi phu vốn đã nói qua với nàng, xuất, giá, tòng, phu. Nàng nhìn nàng xem, nàng làm được sao? Chuyện vi phu phân phó cũng không chịu làm, còn nói gì mà quy với củ hả? Còn muốn thư thả thoải mái, hạnh phúc khoái hoạt nữa chứ? Hử?”

Nguyên Tề Chi nói đến chữ “Xuất giá tòng phu” thì cố ý nhấn mạnh.

Tô Mạt Vi thừa nhận hấn nói rất có lý, nhưng cũng cảm thấy mình rất uất ức, bĩu môi.

Rõ ràng là vị Nhị thiếu gia này làm việc không hợp cấp bậc lễ nghĩa, chẳng lẽ nàng cũng phải nghe theo sao? Thiếu gia làm việc không đúng quy củ, còn có người bỏ qua; nhưng người có thân phận tiểu thiếp như nàng không có chỗ dựa, không có thế lực, một khi sai thì không ai có thể làm chỗ dựa cho nàng.

Nguyên Tề Chi vươn tay lay bả vai nàng, cúi người xuống, nhìn thẳng vào mắt Tô Mạt Vi, nói: “Vì những ngày hạnh phúc thoải mái sau này, những lời này, nàng phải nhớ kỹ cho ta, vi phu sẽ không nói lại lần thứ ba.”

Tục ngữ nói “Quá tam ba bận”, nếu hấn đã ám chỉ lần nữa, mà nàng vẫn còn khù khờ chậm hiểu, tự ôm những thứ quy củ mà nàng cho là đúng, thì hấn cũng không còn gì để nói.

Ngay cả vị trí cơ bản nhất mà mình còn không biết, không chịu kiểm chế bản thân, thì không tốt.

Một cô nương đã gả cho người khác, điều cơ bản nhất không phải là “Xuất giá tòng phu” hay sao?

Tô Mạt Vi chớp chớp mắt mấy cái.

Nguyên Tề Chi cũng chớp mắt y chang nàng.

Tô Mạt Vi yên lặng không nói gì nữa.

Nàng mới vào cửa bao lâu chứ? Nguyên Nhị thiếu gia đã hai lần cường điệu với nàng chuyện “Xuất giá tòng phu” rồi!

Cuối cùng nàng cũng hiểu, phu quân đại nhân của nàng đại khái là ở tiền tuyến đánh giặc ra lệnh thành thói quen, cho dù ở nhà cũng có thói quen trực tiếp hạ mệnh lệnh, làm người phụ nữ của hấn, không thể có tư duy độc lập cùng ý chí của mình, chỉ cần nghe lệnh làm việc là tốt rồi.

Quân nhân chỉ có một sứ mệnh duy nhất, đó chính là: tuyệt đối phục tùng mệnh lệnh.

Hiển nhiên, Nguyên thiếu tướng quân đã xem người phụ nữ của mình thành binh lính để dạy dỗ.

Thiếu tướng quân có thái độ nghiêm túc, ý chí kiên định, một khi hấn ra lệnh, mặc kệ phía trước là núi đao biển lửa, thì một binh lính nhỏ nhoi cũng phải đứng cảm tiến lên.

Cho nên, cho dù Tô Mạt Vi không tình nguyện, xuất thân nhà bình dân, không có gì sức chiến đấu, vẫn không thể nào không nghe lời vị Nguyên Nhị thiếu gia thoát nhìn không đáng tin cậy này, miễn cưỡng đồng ý nhiệm vụ tạm thời quản lý mọi việc.

Việc này đối với nàng mà nói là vượt quyền rồi, sau này bị người khác truy xét mà nói..., tuyệt đối không có lợi.

Nhưng mà, nàng phải “Xuất giá tòng phu”!

Sau khi chân chính tiếp nhận việc quản lý sổ sách, Tô Mạt Vi phát hiện mọi việc không khó khăn như trong tưởng tượng của nàng.

Bởi vì phụ mẫu Nguyên Tề Chi còn khoẻ mạnh, nên cho dù các huynh đệ của Nguyên Tề Chi đã cưới vợ sinh con rồi, cũng không thể ở riêng, mọi chuyện liên quan đến “Quần áo, ăn, ở, đi lại” trong viện của các huynh đệ đều do Nguyên phủ cung cấp.

Nếu như phòng bếp nhỏ cần nguyên liệu nấu ăn, thì trước tiên phải báo cáo cho đầu bếp, sau đó các đầu bếp sẽ thống nhất mua đồ.

Nguyên phủ còn dựa theo một năm bốn mùa xuân hạ thu đông mà may quần áo cho các chủ tử, Thái phu nhân, lão gia cùng phu nhân là một quý tám bộ, thiếu gia, thiếu phu nhân, các tiểu thư còn lại là một quý sáu bộ, nhóm di nương còn lại là một quý bốn bộ. Nếu cảm thấy quần áo không đủ mặc, hoặc là muốn đồ đẹp hơn, vậy thì phải tự bỏ tiền ra. (Di: một quý = 3 tháng)

Nếu muốn tặng quà cho người khác thì có thể lấy từ Nguyên phủ. Đương nhiên, nhận được quà từ người khác, đa số cũng sẽ thuộc sở hữu của Nguyên phủ.

Nhóm người hầu trong viện của Nguyên Tề Chi cũng do Nguyên phủ quản lý, tiền công hàng tháng của bọn họ cũng lĩnh từ Nguyên phủ.

Cho nên mới nói, kho riêng của Nguyên Tề Chi đúng là kho vàng chân chính, hoàn toàn thuộc về chính hắn, không cần ai cung cấp nuôi dưỡng, ngay cả chính hắn cũng không cần để Nguyên phủ nuôi!

Sau khi để Hỉ Đào kiểm kê xong, Tô Mạt Vi lại tự mình kiểm tra lại sổ sách trong kho thêm một lần, sau đó mới tìm một sương phòng thích hợp bên viện của Nguyên Tề Chi chuyển tất cả đồ bên này qua, sắp xếp tốt, khóa kỹ cửa phòng, làm một cái chìa khóa cất bên người, mới an tâm một chút.

Tuy rằng nàng đồng ý giúp Nguyên Tề Chi quản lý, nhưng cũng không thể đặt trong tiểu viện nhỏ của nàng, bằng không lại mang tiếng lấy làm của riêng, sau này muốn thanh minh cũng khó.

Đương nhiên, những thứ đồ quý giá đều được để vào trong phòng ngủ của Nguyên Tề Chi. Cạnh giường Nguyên Tề Chi nằm có một cửa ngấm, thông với một căn phòng nhỏ, trước kia vốn là định làm phòng ăn khuya, nhưng Nguyên Tề Chi không thích chung quanh phòng ngủ của mình giăng màn tơ, cho nên đã bịt căn phòng đó lại, nơi đó trở nên kín đáo, vừa đúng lúc có thể cất giữ đồ quan trọng.

Chỗ nằm của Nguyên Tề Chi, trừ hắn ra và đại nha hoàn bên người, thì người phụ nữ của hắn cũng không thể tiến vào dễ dàng, cho nên rất an toàn.

Bởi vì xung hỉ, cho nên Tô Mạt Vi mới có thể ở tạm trong này.

Sau khi được Nguyên Tề Chi chỉ điểm, dưới sự trợ giúp của Hòa An và Hòa Trữ, Tô Mạt Vi nhanh chóng nắm bắt được mọi tình huống trong nhà của Nguyên Tề Chi, bao gồm nhân sự và tài vụ.

Việc Tô Mạt Vi cần phải làm là sáng sớm nhận mọi vật phẩm mà Nguyên phủ cấp cho Nhị thiếu gia, sau đó phân công cho đám người hầu sử dụng hoặc là cất giữ.

Chức trách quan trọng nhất của nàng chính là hầu hạ Nhị thiếu gia mọi việc về “Quần áo, ăn, ở, đi lại”.

Tất cả mọi người trong viện của Nguyên Nhị thiếu gia cũng chỉ có một công việc duy nhất, đó chính là hầu hạ Nhị thiếu gia.

Tô Mạt Vi chẳng khác gì quản gia, chỉ cần đem chuyện hầu hạ Nhị thiếu gia phân phó cho các người hầu, nàng phụ trách quản lý là được.

Nhưng làm quản gia cũng đâu có đơn giản, làm không tốt thì sẽ phiền toái, quan trọng nhất chính là xem Nhị thiếu gia có hài lòng hay không.

Nếu Nhị thiếu gia vừa lòng, cho dù nàng làm không thỏa đáng, thì cũng là “Tốt”. Nếu Nhị thiếu gia không hài lòng, cho dù nàng làm tốt đến mức nào đi chăng nữa thì cũng là “Không tốt”.

Tuy nhiên điều làm cho Tô Mạt Vi âm thầm tự nhủ may mắn, chính là dựa theo những ngày ở chung với Nhị thiếu gia tới nay, Nguyên Nhị thiếu gia đối xử với nàng cũng không tệ lắm.

Cho nên, trước mắt mà nói thì mọi việc diễn ra thuận lợi.

Hay có thể nói là “Rất tốt”.

Sau này, Nguyên Nghi Chi hâm mộ vụng trộm nói với Tô Mạt Vi: “Nhị ca đối xử với nàng rất tốt đó nha! Nàng mới vừa vào cửa đã cho nàng quản lý. Nàng phải biết rằng, ở trong đại gia tộc như chúng ta, quản lý mọi chuyện trong nhà có ý nghĩa rất to lớn đối với phụ nữ, có không ít chính thê không có quyền lực này đó!”

Mẹ đẻ của Nguyên Nghi Chi là Chu di nương, trước khi Trịnh phu nhân gả vào Nguyên phủ đã từng hầu hạ Nguyên Bắc Cố, nhưng cho tới bây giờ Nguyên Bắc Cố vẫn không cho bà đụng vào việc quản lý. Trước khi chính thê Trịnh thị vào cửa, mọi việc của Nguyên Bắc Cố đều do nhũ mẫu quản lý, sau khi Trịnh thị vào cửa, thì do Trịnh thị quản.

Cho nên, ba vị di nương của Nguyên Bắc Cố đều rất hâm mộ Tô Mạt Vi. Dưới sự quản lý của Trịnh phu nhân, các bà đã chịu không ít khổ, chưa bao giờ có thể diện, mà Tô Mạt Vi vừa vào Nguyên phủ đã trở thành quản gia, có thể làm chủ, chẳng khác chính thê là mấy.

Tuy nhiên, sau khi chính thê vào cửa, chắc chắn Tô Mạt Vi cũng sẽ khổ sở thôi.

Sáng sớm ngày hôm đó, Tô Mạt Vi ở Tuyết Tùng viên xử lý việc nhà, cảm thấy khát nước, liền bưng trà Hỉ Liên dâng lên uống, vừa nâng nắp chén bằng men sứ xanh lên, ngoài cổng truyền tới giọng bẩm báo: “Di nương, Nhị thiếu gia sai nô tài nói cho người biết tiểu cữu của Tô gia gia đến đây, để cho di nương được gặp.”

Tô Mạt Vi ngăn người trong chốc lát, mới nhận ra là đệ đệ của mình đến đây, cảm thấy chấn động, chẳng lẽ nhà mẹ đẻ của nàng đã xảy ra chuyện gì?

Vừa nghĩ đến đây nàng đã cảm thấy không yên, lập tức đứng lên phân phó: “Mau đưa nó tiến vào, nó còn nhỏ, có thể vào luôn trong viện.”

Truyền lời ra ngoài không lâu, đã thấy bóng dáng Tô Mạt Vân nhanh chóng chạy vào, tuy rằng vẫn còn nhỏ, cũng là lần đầu tiên bước vào một căn nhà hoành tráng như vậy, nhưng không có bộ dạng hết nhìn đồng tới nhìn tây, xem ra Tô đại nương đã dạy dỗ con trai rất tốt.

Tô Mạt Vân ngẩng đầu nhìn thấy tỷ tỷ đang đứng chờ ở cửa Tuyết Tùng Viên, lập tức nhe răng cười, lộ ra chiếc răng khểnh đáng yêu, gào to: “Tỷ tỷ!”

Tô Mạt Vi kích động, không kịp suy nghĩ, bước đến nắm bàn tay nhỏ bé của đệ đệ, thấy vẻ mặt vui sướng của nó, không thấy chút đau buồn nào, mới hiểu không phải là trong nhà xảy ra chuyện, từ từ thả lỏng, lên tiếng hỏi: “Tỷ tỷ rất nhớ đệ. Nhưng mà làm sao đệ tự đến đây được? Phụ thân mẫu thân yên tâm để cho đệ tự mình ra khỏi nhà sao?”

Tô Mạt Vân đắc ý cười rất tươi, “Là tỷ phu phái người đón đệ tới, đệ còn được cưới con ngựa rất to đó!”

“Hả?” Tô Mạt Vi kinh ngạc.

Nàng cảm thấy đứng bên ngoài phơi nắng thì không tiện lắm, vì thế kéo đệ đệ vào tiểu viện của mình, phân phó Hỉ Đào đi lấy trái cây tươi và điểm tâm, lại để cho Hỉ Liên châm trà, sau đó mới tiếp tục hỏi đệ đệ: “Tỷ phu đón đệ đến đây có việc hay sao?”

Tô Mạt Vân gật đầu, nhảy nhót: “Sau này, ngày nào đệ cũng đến Nguyên phủ.”

Tô Mạt Vi khó hiểu, hỏi: “Vì sao?”

Tuy rằng nàng rất nhớ phụ thân mẫu thân và đệ đệ, nhưng cũng không muốn bọn họ thường xuyên vô cớ đi vào Nguyên phủ, nếu để cho Nguyên phủ nghĩ nhà nàng tiểu nhân muốn dựa vào Nguyên phủ thì không xong.

Tô Mạt Vân cười đáp: “Tỷ phu khen đệ rất thông minh, nên để cho đệ đến Nguyên phủ theo học tiên sinh ở Nguyên phủ đó.”

Tô Mạt Vi nhẹ nhàng “A” một tiếng, Tô Mạt Vân quay đầu lấy quả đào trên tay Hỉ Liên gặm, lập tức trên mặt và tay đều đầy nước, nhìn rất đáng yêu.

Hỉ Liên đứng bên cạnh tỉ mỉ lấy khăn tay lụa lau cho Tô Mạt Vân, tránh bị dính lên quần áo.

Tô Mạt Vi sờ sờ đầu đệ đệ, trong lòng rất bất an, hỏi tiếp: “Phụ thân mẫu thân cũng biết sao?”

Tô Mạt Vân gật đầu, “Biết chứ. Lúc đầu mẫu thân không đồng ý, nói là không muốn trèo cao đến Nguyên phủ, sợ đệ bị chịu nhục ở đây, là tỷ phu tự thuyết phục mẫu thân.”

Tô Mạt Vi cảm thấy cảm động, và có chút kinh sợ, nàng cũng không biết vì sao Nguyên Tề Chi là một thiếu gia quý tộc cao cao tại thượng lại cho Tô gia họ mặt mũi, tự nguyện giúp đỡ đệ đệ của nàng.

“Chuyện này xảy ra khi nào?”

“Sau hôm tỷ tỷ về nhà thăm phụ thân mẫu thân, tỷ phu lại tới nữa. Tỷ phu còn đưa tới rất nhiều thứ, thiệt nhiều thiệt nhiều đó! Cái gì cũng có!”

Dù sao Tô Mạt Vân vẫn còn nhỏ tuổi, chỉ nhớ mang máng, dường như tất cả đồ dùng ăn mặc ở đều có, nhưng nó cũng không nhớ lắm cho nên huy động cả hai tay phụ họa cho rõ.

Ngoài cửa có tiếng xì xầm, lần này Hỉ Đào vào truyền lời: “Nhị thiếu gia nói người muốn tự mình đưa tiểu cữu đến bái kiến tiên sinh một chút, giữa trưa lại để cho tiểu cữu đến đây ăn cơm cùng di nương.”

Tuy rằng Tô Mạt Vi cảm thấy việc này quá mức bất ngờ, nàng lo lắng mọi việc sẽ không thuận lợi, nhưng nếu đệ đệ được dạy dỗ tốt, về sau có thể có công danh, thì cũng là chuyện tốt, nàng gật đầu, quay đầu lại dặn đệ đệ: “Phải hạn chế nhìn đông nhìn tây, nói chuyện cũng ít thôi, ngôn hành cử chỉ cũng phải lễ phép, đừng để người ta đánh giá mình không tốt, biết không?”

Tô Mạt Vân nghiêm túc gật đầu, “Đệ đã nhớ, mẫu thân vẫn hay túm đệ lại để dặn dò rồi! Tỷ tỷ yên tâm.”

Tuy nói thế, nhưng Tô Mạt Vi vẫn không yên lòng, đệ đệ mới có năm tuổi thôi!

Nàng đợi trong chốc lát, cảm thấy đứng ngồi không yên, liền phái Hỉ Liên đi hỏi thăm xem Nhị thiếu gia có rảnh hay không.

Chỉ trong chốc lát, Hỉ Liên trở về nói Nhị thiếu gia ở trong thư phòng một mình.

Tô Mạt Vi do dự một chút, tự mình bưng nước ô mai ướp lạnh, đi đến thư phòng cầu kiến Nguyên Tề Chi.

Thư phòng của Nguyên Tề Chi ở phía nam Tuyết Tùng Viên, tên là “Thận Trai”.

Trong phòng, vách tường phía đông treo một bức tranh chữ, mặt trên chỉ có hai chữ “Thận độc”, có thể thấy được thư pháp vừa đẹp vừa có lực, khí thế hùng hậu; chính giữa bức tường phía bắc là bàn bát tiên, ghế bành trái phải, trên bàn có đặt một bàn cờ; góc tường phía tây là một giá sách bằng gỗ cây tử đàn, bên trong bày la liệt những ghi chép được buộc bằng chỉ, còn có thẻ tre và mai rùa khắc chữ giáp cốt (Di: là chữ khắc trên mai rùa và xương thú thời nhà Thương, Trung Quốc, thế kỷ 16-11 trước công nguyên) dưới cửa sổ phía nam là một bộ bàn ghế bằng gỗ tử đàn khác, trên mặt bàn đặt bút viết, giấy, nghiên mực, cùng với ống đựng bút, giá bút, đồ rửa bút, cái chặn giấy, hộp ấn, con dấu. Thư phòng thanh lịch hào phóng, làm cho người ta khi bước vào cảm thấy hòa nhã, bình thản, đắm chìm trong bầu không khí này.

Thư phòng yên tĩnh, thanh lịch, quả thực là khác hẳn với dáng dấp quân nhân của Nguyên Tề Chi, nhưng khi Tô Mạt Vi bước vào cửa, nhìn thấy phu quân trầm tĩnh ngồi ở phía sau án thư, lại cảm thấy rất thích hợp.

Là con cháu thế gia đại tộc là phải văn võ toàn tài, không thể giống đám binh lính lỗ mãng xuất thân tầng lớp bình dân không biết chữ, chỉ biết dựa vào dũng khí mà ra trận chém giết.

Nguyên Tề Chi thấy mắt của Tô Mạt Vi tỏa sáng lấp lánh, tràn đầy sự yêu thích và ngưỡng mộ, bật cười, “Nếu nàng thích, thì tự mình làm một cái thư phòng là được, nếu cần những thứ gì, thì liệt kê ra rồi đưa cho ta là được.”

Tô Mạt Vi cảm thấy rất vui mừng, từ khi nàng biết chữ đọc sách, thì đã mơ ước có được một thư phòng riêng, nhưng trong nhà quá nhỏ, nàng vẫn chưa được như ý nguyện.

Nàng cũng không xấu hổ, rộng rãi cười đáp: “Cũng đúng lúc, tiểu viện của thiếp có ba gian ở giữa, phía tây đang làm phòng ngủ, vậy sửa gian phía đông làm thư phòng đi!”

Tiểu viện nhỏ bé của Tô Mạt Vi có ba gian, ở giữa là phòng khách, rất mát mẻ lại thoáng gió, thích hợp để ở mùa hè; phía tây là Noãn các, thích hợp ở vào mùa đông, nhưng Tô Mạt Vi nghĩ mùa đông cũng có thể đóng cửa sổ lại, ánh nắng vẫn vào được trong phòng, rất thích hợp để sửa thành thư phòng.

Nguyên Tề Chi gật đầu, thật ra cho dù sửa hết cả ba gian tiểu viện của nàng thành thư phòng cũng chẳng phiền hà gì, dù sao sau này nàng cũng không có cơ hội ở trong tiểu viện của mình.

Hắn vẫy vẫy Tô Mạt Vi, cầm ba tờ giấy Tuyên Thành trên bàn, đưa cho nàng, “Ta định trực tiếp giao cho nhạc phụ nhạc mẫu, nhưng làm thế nào nhạc mẫu cũng không chịu nhận, cho nên hai tờ khế đất, và tờ khế ước mua nhà đều sửa lại thành tên của nàng, nàng hãy nhận lấy!”

Tô Mạt Vi nhìn khế ước trong tay, cách nhà nàng không xa lắm, chỉ khoảng hai con đường, nơi đó giao thông sầm uất, trị an lại tốt, phần lớn là nơi quan lại trong thành Kim Lăng ở.

Khế đất còn lại là năm trăm mẫu đất vùng ven Kinh Giao, Tô Mạt Vi biết chỗ đó, là nơi có ruộng rất tốt, sông nước bao quanh, sản xuất rất tiện lợi, cho nên giá cũng rất mắc.

Thấy nàng không nói tiếng nào, Nguyên Tề Chi lại lên tiếng: “Vốn định đưa cho nhạc phụ nhạc mẫu, nhưng nhạc mẫu không đồng ý, cho nên đành sửa lại theo tên của nàng, xem như là tài sản riêng của nàng.”

Nguyên Tề Chi nhíu mày, cười nói: “Nhạc mẫu không chịu nhận quà tặng của ta, lại thích để ta đem quà tặng cho nàng, xem ra bà rất yêu thương đứa con gái này.”

Mắt Tô Mạt Vi ửng đỏ, bàn tay run run cầm ba tờ khế ước mỏng manh trị giá ngàn vàng.

Trong lòng của nàng vừa chua xót lại ngọt ngào, khó có thể hình dung tư vị phức tạp này.

Đối với Nguyên phủ mà nói, có lẽ đây chỉ là một chút khen thưởng, nhưng đối với nhà bình dân mà nói, là tài sản mà cho dù làm cả đời cũng khó tích góp được.

Nàng cảm thấy có chút khó chịu, sợ rằng nếu nhận rồi, thì có lời đồn Tô gia “Bán con gái cầu vinh”.

Nguyên Tề Chi thấy nàng cúi đầu, vẫn chưa tỏ vẻ vui mừng, âm thầm thở dài.

Người Tô gia không rụt rè nhưng cũng không kiêu ngạo khiến cho hắn rất thích, nhưng lại có chút không kiên nhẫn, hắn nói: “Nhạc phụ nhạc mẫu lớn tuổi, thể lực không thể bằng lúc trước, mà tuổi của Mạt Vân lại nhỏ, nếu để cho họ đầu tắt mặt tối làm việc, chỉ sợ không khỏe mạnh được.”

Tô Mạt Vi nhớ tới mái tóc đen nhánh của mẫu thân đã điểm tuyết vài sợi bạc, cái lưng vốn thẳng của cha cũng đã bắt đầu cong không ít, cảm thấy chua xót.

“Thật ra nơi ở hiện giờ rất nhỏ hẹp, ngay cả nơi để sáng sớm đi dạo cũng không có, xung quanh đủ loại cửa hàng, lúc nào cũng âm ỉ đến đêm khuya, không thể dùng làm nơi dưỡng lão. Mà khu nhà kia có thể làm nơi dưỡng lão cho nhạc phụ nhạc mẫu. Mấy thửa ruộng cũng không cần lo lắng, trong thôn trang đều có quản gia quản lý, chỉ cần tới mùa thu hoạch đi một chuyến là được, điền trang đó đã đủ cho nhạc phụ mẫu chi tiêu hằng ngày. Bọn họ không muốn, thì nàng hãy thay bọn họ trông coi, khi nào thu hoạch đưa qua là được.”

Tô Mạt Vi xích đến gần Nguyên Tề Chi, bắt lấy cánh tay của hắn, đầu càng ngày càng thấp, giọt nước mắt to như hạt đậu rơi xuống tay áo của hắn, nhanh chóng nhuộm ướt một mảnh.

Nguyên Tề Chi cầm đôi bàn tay trắng nõn của nàng đặt trong lòng bàn tay nắm nghía, cảm thấy nắm thế nào cũng không đủ. Hắn cười nói: “Nha đầu ngọc, có gì mà phải khóc? Nàng đã lập gia đình, coi như

là người lớn, hiếu thuận phụ thân mẫu thân là việc nên làm. Về phần Mạt Vân, ta thấy nó rất thông minh lanh lợi, chỉ cần cố gắng, chắc chắn sẽ có tương lai.”

Tô Mạt Vi nhin không được nữa, nước nử nhào vào trong lòng Nguyên Tề Chi.

Nàng không biết vì sao Nguyên Nhị thiếu gia tôn quý lại đối xử tốt với nàng như vậy, thậm chí yêu ai yêu cả đường đi lối về, đối với mọi người trong Tô gia cũng cẩn thận chăm sóc hết mình.

Nàng cũng hiểu được, Nguyên Tề Chi coi trọng người nhà của nàng, thực ra là coi trọng chính nàng.

Từ nhỏ đến lớn, hẳn là người duy nhất không phải là phụ thân mẫu thân cùng đẽ đẽ đối xử tốt với nàng như vậy làm nàng không thể không cảm động.

Nàng biết thân phận của mình chỉ là một tiểu thiếp hèn mọn, đối với phu quân tôn quý mang vọng tưởng là công dã tràng, nhưng nàng không quản được tim của mình; nàng luôn tự nhắc nhở mình phải tỉnh táo, đừng vì vinh hoa phú quý mà hoa mắt, nhưng Nguyên Tề Chi lặng lẽ chăm sóc tỉ mỉ, làm cho nàng vô tình rơi vào tay giặc.

Giờ phút này, lòng của nàng thấy chua xót, ngọt ngào, còn có chút đau nhói.

Nàng ôm hắn thật chặt, nhin không được hỏi: “Vì sao? Vì sao đối xử với thiếp tốt như vậy?”

Nguyên Tề Chi ôm chiếc eo thon của nàng, hỏi lại: “Người đàn ông đối xử tốt với người phụ nữ của mình, chẳng lẽ không đúng hay sao?”

Tô Mạt Vi lắc đầu, nàng định cãi lại, nói không có mấy người đàn ông tốt giống hắn, nhưng khi lời ra khỏi miệng lại là những lời làm nũng rất dễ khiến người ta nổi giận: “Nguyên Tề Chi, sao chàng có thể như vậy? Thiếp nghĩ thiếu gia nhà quý tộc sẽ rất ngạo mạn, rất khó hầu hạ, đâu có giống như chàng, sẽ khiến thiếp sinh hư mất.”

Nguyên Tề Chi cúi thấp đầu cắn lỗ tai nhỏ như châu như ngọc của nàng nói: “Là do ta tự nguyện.”

8. Chương 8

Sáng sớm.

Ngày mùa hè rất dài, chưa đến giờ mẫu (Di: 5-7h sáng), phía đông đã bắt đầu sáng.

Ánh sáng nhạt xuyên qua tấm màn cửa sổ bằng lụa mỏng, rồi lại xuyên qua tấm sa mỏng, để lại trên chiếc giường bằng gỗ cây tử đàn một vệt sáng mờ ảo.

Ở trong vầng sáng mỏng lung, một cô gái trẻ tuổi tản ra hương vị mê người, hai gò núi nhỏ vươn lên, chiếc eo thon mảnh khảnh cùng bầu ngực no đủ trắng bóc khiến cho thái dương ai đó giật giật.

Nguyên Tề Chi vừa tỉnh lại đã nhìn thấy cảnh đẹp đó, thân thể vốn đã được thỏa mãn lại xôn xao, dòng nhiệt nóng dồn hết xuống dưới bụng.

Mười tám, mười chín tuổi, là lúc đàn ông sung mãn nhất, trước kia không có hứng thú nên cũng không ăn mặn thôi, từ khi xung hỉ cô gái nhỏ này, Nguyên Tề Chi mới tìm được “chiến trường” thứ hai ỉnh, hận không thể giữ chặt người phụ nữ làm người ta mất hồn ở trong lòng, hàng đêm chém giết.

Nguyên Tề Chi nhin không được tình cảm mãnh liệt, ôm mỹ nhân vào trong lòng, cúi đầu cắn đôi môi anh đào của nàng.

Sự ngọt ngào và kích thích làm cho thân thể mềm mại của Tô Mạt Vi rung động, toàn thân nóng như bị lửa đốt, trong cơ thể đang khao khát điều gì đó. Nàng cảm thấy xấu hổ, không rõ vì sao thân thể của chính mình lại trở nên như vậy?

Ngay từ đầu nàng rất sợ hãi chuyện phòng the với Nguyên Tề Chi, khi thiếu nữ mới bị phá thân thì sẽ không chịu nổi việc bị người đàn ông tinh lực tràn đầy lại thiên phú dị bẩm chinh phạt hàng đêm, thường thường khi hắn còn chưa tận hứng, nàng đã chịu không nổi sự chà đạp, đau đớn. May mắn là Nguyên Tề Chi nhanh chóng phát hiện ra tình trạng của nàng, hắn quyết tâm khiêu khích nàng, chờ đợi dục vọng nàng lên cao,

xuân lưu róc rách, mới bắt đầu tấn công, rốt cục hai người cũng có thể cùng nhau nhấm nháp tư vị cá nước hài hòa.

Từ đó, Tô Mạt Vi phát hiện thân thể của mình càng ngày càng miễn cảm, đến bây giờ, chỉ cần bị Nguyên Tề Chi khiêu khích một chút, ngay lập tức sẽ nhũn ra như nước, mặc cho hắn bừa bãi xâm chiếm.

Dưới sự trêu đùa của người đàn ông này, khoái cảm cuồng dã làm cho Tô Mạt Vi nhịn không được rên rỉ ra tiếng, thân thể tuyệt vời của nàng là sự mê hoặc cực hạn đối với đàn ông.

Nếu lúc này mà còn có thể nhẫn nại, Nguyên Tề Chi tin chắc rằng mình không phải là đàn ông, cho nên, vì sự tôn nghiêm của đàn ông, hắn xoay người đè lên thân thể mềm mại, tách hai chân thon dài của nàng ra, đưa dục vọng nóng bỏng mãnh liệt tiến vào.

Trong phòng vang lên những tiếng kêu làm người ta mặt đỏ tai hồng, xen lẫn giữa tiếng rên rỉ của mỹ nhân là tiếng gầm nhẹ tràn đầy sắc khoái của người đàn ông.

Tô Mạt Vi giống như lạc vào một trận cuồng phong, nàng bị người đàn ông phía trên mãnh liệt ra vào tới mức không thở nổi, cặp đào tiên trước ngực phập phồng, khoái cảm mãnh liệt nhanh chóng dâng nàng lên đến đỉnh, nàng ôm chặt lưng của hắn, dùng hai chân kẹp chặt eo, ngón chân cũng co quắp lại, khoái cảm dâng tràn trong cơ thể bỗng bùng nổ tung, nàng không chịu được nữa thét lên một tiếng, cả người xụi lơ dưới thân người đàn ông kia, run rẩy liên hồi.

Nguyên Tề Chi bị nơi nào đó của mỹ nhân vì đạt cao trào mà co rút hút chặt lấy, sắc khoái làm lưng hắn run lên, hắn cắn chặt răng đẩy nhanh tốc độ, trong sự mãnh liệt cuối cùng, chất dịch trắng đậm bắn thẳng vào trong u huyết.

Tô Mạt Vi khẽ thở hổn hển, Nguyên Tề Chi cũng từ từ bình tĩnh lại, nàng vặn vẹo một chút, định thoát khỏi vòng tay của hắn, Nguyên Tề Chi dùng hai tay bao nàng lại, khàn giọng nói: “Đừng nhúc nhích, nghỉ một lát đã.”

Cảm thấy dục vọng của hắn trong cơ thể mình lại không an phận, Tô Mạt Vi kinh hãi, đẩy bả vai hắn “Trời đã sáng rồi, nếu không... nếu không đứng lên sẽ không kịp luyện công buổi sáng.”

Nguyên Tề Chi vui mặt vào trước ngực nàng, cười nhẹ, nói: “Đêm xuân quá ngắn ngày lại quá dài, cho nên quân vương không tảo triều, cuối cùng vì phu cũng hiểu được vì sao hôn quân các đời không rời được ôn nhu hương.” (Di: ôn nhu hương có nghĩa là sự dịu dàng; thủy mị; mềm mại; hoà nhã; diễm đam, thường dùng đối với nữ giới, ta để vậy cho hay)

Tô Mạt Vi đỏ mặt.

Nhìn qua màn giường mỏng đã thấy nắng chiếu rực rỡ, là một buổi sáng sớm tuyệt vời.

Tô Mạt Vi mệt mỏi, vì thế Nguyên Tề Chi để cho nàng ngủ tiếp trong chốc lát.

Tuy rằng nàng cảm thấy ngủ nướng không tốt, nhưng tiểu thiếp như nàng không có tư cách đi thỉnh an mẹ chồng, hiện tại chính thê của Nguyên Tề Chi cũng chưa nhập vào cửa, càng không có ai quản nàng. Dù sao cũng là bị Nguyên Tề Chi ép buộc đến mức mệt mỏi muốn chết, nàng từ chối vài cái, xong cảm thấy mệt, liền an tâm nằm trong lòng Nguyên Tề Chi ngủ thiếp đi.

Chờ đến khi tỉnh lại lần nữa, mặt trời đã lên cao.

Tô Mạt Vi xoay người nhìn qua, Nguyên Tề Chi đã đi rồi, bên cạnh trống rỗng.

Nghe được động tĩnh, Hỉ Liên từ bên ngoài phòng xép đi tới, hỏi: “Di nương, muốn dậy rồi ă?”

Tô Mạt Vi “Ừ” một tiếng, Hỉ Liên liền tiến lên hầu hạ mặc quần áo, bên ngoài Hỉ Đào phân phó tiểu nha hoàn dân nước súc miệng rửa mặt.

Chờ ọi việc xong xuôi, Hòa An mới xách theo hộp đựng thức ăn tinh xảo tiến vào, đặt lên bàn cơm bằng gỗ hoa lê trước mặt, lấy thức ăn ra, theo thứ tự là thịt ngỗng khô, gà nấu măng, rau trộn dấm chua cay, bánh mì bằng lúa mạch, còn có một bát cháo tổ yến.

Hòa An dọn xong, cười nói: “Bát cháo hạnh nhân tổ yến đường phèn là do Nhị thiếu gia cố ý phân phó nấu cho di nương, nghe Hứa đại nương làm bếp nói, là dùng Quan Yến trân quý nhất, vốn chuẩn bị cho thiếu gia, thiếu gia lại nói về sau đều để cho di nương dùng.”

Tô Mạt Vi mỉm cười lắng nghe, ngồi ngay ngắn trước bàn.

Hòa An tự mình đem chén sứ trắng chén nhỏ múc cháo tổ yến để trước mặt nàng, lại bổ sung: “Tổ yến không chỉ quý báu, mà còn rất tốn thời gian để nấu, phải dùng cả ngày để chuẩn bị! Phải dùng nước đun sôi để nguội ngâm ầm trong tám canh giờ, sau đó lại dùng nước ầm ngâm thêm ba canh giờ, như vậy mới có thể bảo đảm loại bỏ hết tạp chất, tẩy trắng sạch sẽ. Khi nấu, trước tiên phải để ý lửa: dùng lửa lớn nấu, sao khi sôi thì bỏ gạo tẻ thượng đẳng vào, tiếp tục để lửa lớn, sau đó lại hạ nhỏ lửa nấu trong nửa canh giờ, cuối cùng bỏ hạnh nhân cùng đường phèn vào, lúc này mới tính là đại công cáo thành.”

Tô Mạt Vi không rõ vì sao Hòa An lại phải kể như vậy, chắc một nửa là khoe ra sự giàu có của Nguyên phủ, một nửa là muốn cười nhạo nàng xuất thân thấp hèn, chưa thấy qua đồ ngon phải không?

Nàng cũng không tức giận, chỉ chậm rãi dùng cháo.

Hòa An thấy Tô Mạt Vi chẳng lộ ra vẻ thụ sủng nhược kinh, càng không làm mặt xấu trước người khác, có hơi thất vọng.

Nói thật, nàng nhìn không thấu Tô di nương xuất thân bình dân này, theo lý mà nói, nàng ta không thể nhanh chóng thích ứng cuộc sống nhà giàu có mới đúng, nhưng mà không ngờ Tô Mạt Vi lại biểu hiện tốt như vậy!

Tuy rằng so với đại thiếu phu nhân, có lẽ Tô Mạt Vi còn thiếu chút khí chất tiểu thư, nhưng cũng xem như không có sự dung tục thường thấy, lời nói cử chỉ cũng hào phóng khéo léo, cho tới giờ chưa từng lộ mặt xấu của mình!

Ăn xong điểm tâm, Tô Mạt Vi đi xử lý mọi chuyện ở Tuyết Tùng viên.

Sau khi lại mặt ba ngày, ở trên giường Nguyên Tề Chi mang một ít ý tứ trêu đùa hàm xúc nhắc nhở nàng, việc nhà rất vụn vặt, nàng không cần phải tự làm, phải học được cách đề bạt hạ nhân, dùng quyền uy vào lúc thích hợp, phân công rõ ràng.

Trước kia Tô Mạt Vi chỉ đi theo mẫu thân quản lý vài chuyện vặt ở Tô gia, gả vào Nguyên phủ cao như vậy, ngay từ đầu quả thật có chút bối rối, mấy ngày trước mới từ từ thành thực, khi đã cùng hạ nhân của Tuyết Tùng viên quen thuộc rồi, nàng mới dựa theo lời Nguyên Tề Chi nói, đề bạt Hòa Trữ và Triệu mama.

Nàng chỉ cần phân phó Hòa Trữ và Triệu mama làm việc, sau đó Hòa Trữ và Triệu mama phân phó hạ nhân đi làm, nếu mọi việc làm không tốt, nàng sẽ truy hỏi trực tiếp Hòa Trữ hoặc Triệu mama.

Tô Mạt Vi nhìn ra được Hòa An này không an phận, đại khái nàng ta cũng mong sớm ngày trở thành đại nha hoàn thông phòng của Nhị thiếu gia, thậm chí trở thành thiếp thất, đương nhiên Tô Mạt Vi không thể nào thích nàng.

Hòa An là do Trịnh thị ban cho Nguyên Tề Chi, Tô Mạt Vi không thể gây khó dễ, nhưng cũng sẽ không xem trọng.

Nhưng nha đầu Hòa Trữ kia thì khác, chẳng những cá tính rất là nhu thuận lanh lợi, lại không tìm cơ hội đi đến trước mặt Nguyên Tề Chi liếc mắt đưa tình, nghe Hỉ Liên hỏi thăm, Hòa Trữ đang định gả cho Nhị quân sự của Tuyết Tùng viên. Sau này khi Hòa Trữ gả cho người ta rồi, vẫn có thể tiếp tục ở lại Tuyết Tùng viên làm, Tô Mạt Vi cũng rất muốn trọng dụng nàng.

Triệu mama lớn tuổi, không cần kiêng kỵ nhiều, phụ trách mọi việc cần tiếp xúc với đàn ông bên ngoài, ví dụ như ra ngoài cần xe ngựa, sắp xếp xa phu, thì đều do Triệu mama ra mặt.

Đang lúc giữa hè, thời tiết nóng bức, Triệu mama đã đi đến phòng bếp tìm một chút băng để giải nhiệt.

Bà mới vừa ra, tiểu nha hoàn đã báo: “Di nương, đại tiểu thư đến thăm người.”

Tô Mạt Vi vội vàng cười đứng lên, tới cửa nghênh đón, thấy tay Nguyên Nghi Chi cầm một chiếc quạt hình tròn, trên đầu nàng búi thành một búi, cài trâm điểm thúy, quần áo màu ám khói thêu hoa mẫu đơn, cổ áo

dùng màu trắng điểm xuyết, giày cũng thêu hoa mẫu đơn đỏ thắm, trước mũi giày còn điểm một hạt minh châu, đường đường chính chính là một thiên kim tiểu thư.

Tô Mạt Vi mỉm cười nói: “Mỗi lần gặp nàng đều cảm thấy thêm phần hấp dẫn.”

Nguyên Nghi Nhi chớp mắt mấy cái, nói: “VẬY chẳng lẽ trong lần đầu tiên gặp ta, nàng cảm thấy ta là người quái dị?”

Tô Mạt Vi mỉm cười, nắm tay nàng đi vào, “Nàng đừng nghĩ xấu cho ta, lần đầu tiên gặp nàng là lúc động phòng, ta nghĩ đây là tiên nữ từ đâu đến, chẳng lẽ ta không được gả vào nhà giàu có, mà là lạc bước vào tiên cảnh?”

Nguyên Nghi Chi nhéo mắt của nàng, “Nàng giỏi nhất là nói lời ngon tiếng ngọt. Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn này mà xem, toàn bộ phủ tìm không ra cái thứ hai, hâm mộ chết mất.”

Tô Mạt Vi mỉm cười trốn tránh, phân phó Hỉ Đào dâng trà.

Hai người vào phòng ngồi tách ra, khối băng góc phòng tản ra hơi mát, Nguyên Nghi Chi cũng nhanh chóng hết nóng, uống hai hớp Bích Loa Xuân, mới nói: “Sắp đến ngày Khất Xảo (Đi: tối ngày 7-7 âm lịch, theo tục cũ, người phụ nữ bày hoa quả ở sân, cầu khẩn sao cho Chức Nữ phù hộ mình khéo tay may vá), vài người bạn tốt muốn cùng nhau tổ chức lễ này, năm nay là làm trong phủ chúng ta. Ngoài việc làm lễ ra, còn có cuộc thi “Xuyên châm Khất Xảo” để tranh tài nữa, ta muốn nàng nghĩ giúp ta xem, nên thêu gì thì tốt.”

Nói tới đây, Nguyên Nghi Chi lộ ra tia ý trào phúng, làm sao nàng không hiểu đám bạn tốt này nghĩ gì? Các thiếu gia Nguyên phủ cũng đã trưởng thành, đã đến tuổi cưới vợ, ai lại không mong chờ có thể được các thiếu gia Nguyên gia coi trọng chứ?

Tô Mạt Vi nghe vậy, biết vì sao tâm tình Nguyên Nghi Chi không tốt rồi, nay nàng cũng biết sơ sơ về tình hình Nguyên phủ, Hỉ Liên cũng là người được sinh ra trong Nguyên phủ, cho nên những chuyện gì nàng biết đều nói cho Tô Mạt Vi.

Theo lời Hỉ Liên nói, mạng của vị tiểu thư duy nhất Nguyên phủ rất khổ, ngoài đường còn có người gọi nàng là “sao chói”, từ lúc Nguyên Nghi Chi mười một tuổi đã bắt đầu bàn bạc việc hôn sự, tổng cộng đã kết thân ba nhà, kết quả ba vị hôn phu của nàng đều lần lượt qua đời.

Nếu chỉ có một người ra ngoài ý muốn, còn có thể cho qua, nhưng liên tiếp gặp chuyện không may, thì không có cách giải thích.

Tục ngữ nói “Quá tang ba bận”, Nguyên Nghi Chi đã “Khắc tử” tổng cộng ba vị hôn phu, chuyện này rất kỳ lạ.

Từ đó về sau, không ai dám lấy mạng nhỏ của nhi tử nhà mình ra nịnh bợ Nguyên phủ nữa, và đương nhiên là Nguyên Nghi Chi cũng trở thành “Gái lơ thì”.

Nguyên Nghi Chi năm nay đã mười bảy tuổi, so với Tô Mạt Vi thì còn lớn hơn 1 tuổi! Một cô nương mười bảy tuổi không xuất giá cũng chưa hẳn là vấn đề lớn, nhưng chưa có hôn ước lại có vấn đề lớn.

Tô Mạt Vi cũng thấy buồn cho Nguyên Nghi Chi, nhưng nàng chỉ là một tiểu thiếp của Nguyên Nghi thiếu gia, không thể làm chủ, chỉ có thể cùng Nguyên Nghi Chi đùa giỡn nói cười, giúp nàng ấy vui vẻ hơn mà thôi.

Nguyên Nghi Chi từng lén nói với Tô Mạt Vi: “Cùng lắm thì cạo tóc làm ni cô, cũng không có gì là không được.” Nhưng khi nói những lời này, giữa hàng lông mày xuất hiện vết nhăn, làm cho Tô Mạt Vi rất đau lòng.

Cái gọi là đời người không được như ý nguyện, có mười thì sẽ ứng nghiệm tới tám chín, cho dù xuất thân phú quý hay bần cùng, mọi người đều sẽ trải qua.

Nguyên Nghi Chi vì việc cầu khéo tay mà chuẩn bị, Tô Mạt Vi chẳng nghĩ ra được ý gì, nàng còn chẳng hiểu biết rộng bằng Nguyên Nghi Chi nữa là! Trước kia ở nhà mẹ đẻ đi theo Tô đại nương học một ít kiến thức cơ bản về nữ công chính, căn bản là không thể nào so sánh được với những tú nương trong Nguyên phủ.

Nàng biết mục đích chính mà Nguyên Nghi Chi đến nơi này là giải sầu, phân phó Hỉ Đào lấy cái giỏ đựng kim chỉ thêu, rồi lấy một đồng giấy màu ra, hai người thương lượng xem nên thêu hoa chim cá, hay là thêu nhân vật.

Hai người ngồi cho hết thời gian, đến buổi trưa, Nguyên Nghi Chi cáo từ rồi đi, trước khi chia tay cầm tay Tô Mạt Vi, hạ giọng nói: “Ta nghe mẹ lớn nói, Viên gia thúc giục nhị ca cưới vợ thành thân, đến tai hoàng thượng luôn rồi, tốt nhất là nàng nên để ý, chuẩn bị tinh thần đi!

Tô Mạt Vi chấn động.

Nàng biết sớm hay muộn sẽ có một ngày như thế, nhưng không ngờ nó sẽ đến nhanh như vậy!

Nguyên Nghi Chi dùng sức nắm chặt tay nàng, sau đó mới đi.

Tô Mạt Vi nhìn thân ảnh nhanh nhẹn biến mất ở ngoài cửa tròn, im lặng xoay người trở về phòng.

Nàng cúi đầu, mở to hai mắt, cảm thấy ánh mắt vừa chua xót lại chất, trong lòng khổ sở không kèm chế được, cũng không dám rơi lệ.

Nàng chỉ là một tiểu thiếp xung hỉ xuất thân bình thường, có gì để ngăn cản chính thê của phu quân bước vào cửa chứ?

Nàng cắn chặt môi dưới, không để bật ra tiếng nức nở, thầm cảnh cáo chính mình: phải nhớ kỹ, người chỉ là tiểu thiếp mà thôi.

Cùng lúc đó, Nguyên Tề Chi đang tức giận ở thư phòng vắng đồ đạc.

Nguyên Tề Chi nhìn thẳng huynh trưởng Nguyên Tu Chi, cả giận nói: “Hoàng thượng có ý gì? Chính người không thích Hoàng hậu do Thái Hậu sắp xếp, hoàng hậu tiến cung chưa tới một năm thì một phát hai mạng, hiện tại người dám cường bức đệ cưới còn gái của kẻ thù à?”

Nguyên Tu Chi nhú mày, quát khê: “Lão Nhị, cẩn thận cái miệng của đệ!”

Nguyên Tề Chi nắm chặt nắm tay, ánh mắt căm tức nhìn ra ngoài cửa sổ, thật lâu sau, mới chậm rãi buông lỏng toàn thân, ngồi vào ghế phía sau án thư, nói: “Mười vạn người chết trong tay Viên Khả Vọng, tất cả đều là người đã cùng đệ chung sống sớm chiều! Đại ca, từ năm mười bốn tuổi ra chiến trường, bọn họ đã ở cùng một chỗ với đệ, lần lượt liều chết bảo hộ đệ, bởi vì đệ đánh giá sai tin tình báo của Viên Khả Vọng, hạ quyết định tiến quân sai lầm, bọn họ mới... đệ vừa nghĩ tới thảm cảnh khi đó, đệ... hận không thể lấy cái chết tạ tội. Đệ có tội, đệ có tội! Đại ca! Đệ nợ người ta nhiều mạng như vậy! Huynh nói, huynh nói xem làm sao đệ có thể coi như không có việc gì mà đi cưới con gái của kẻ thù chứ? Đệ biết từ trước đến nay đại ca luôn lấy đại cục làm trọng, nhưng huynh đặt mình vào hoàn cảnh người khác mà ngẫm lại xem, sau này khi gặp mặt dưới suối vàng, huynh bảo đệ phải đối mặt với những huynh đệ kia như thế nào?”

Ánh mắt hắn đỏ lên, rưng rưng, dùng bàn tay to quệt một cái, mới nói: “Cho dù thế nào, đệ cũng sẽ không cưới Viên Lệ Hoa, khúc mắc với Viên gia đời này không thể giải được, đệ không muốn hại nàng ta, càng không muốn phá bỏ nửa đời sau của chính đệ.”

Nguyên Tu Chi thở dài, đi lên vỗ vỗ bờ vai của đệ mình, “Ta hiểu được.”

Nguyên Tề Chi mím môi, lắc đầu, hít sâu một hơi, mới nói giọng khàn khàn: “Không, huynh không hiểu. Huynh không trải qua sa trường, không tự mình trải qua cảm giác từ trong máu và lửa bồi dưỡng tình cảm. Lời nói không sợ đả thương người, trong lòng ta, tình cảm huynh đệ này, vượt qua cả tình huynh đệ với Tiểu Ngưu, Tiểu Lục.”

Nguyên Tu Chi im lặng không nói gì.

Trong thư phòng yên lặng thật lâu, Nguyên Tu Chi chán nản nói: “Cha cũng giống ta không ủng hộ hôn sự này, nhưng mà... Tề Chi, tình hình nhà chúng ta hiện tại rất nguy cấp, nếu sai một bước có thể vạn kiếp bất phục, cho nên không thể chọc hoàng thượng nổi điên được.”

Từ xưa đến nay, đại thần trong triều, văn thần cùng võ tướng đều chia phái, không lệ thuộc lẫn nhau, cũng xem thường nhau. Văn nhân mắng võ tướng tứ chi phát triển đầu óc ngu si, chỉ biết chém chém giết giết,

đối với việc trị quốc an dân không biết gì cả, võ tướng mắng văn nhân chỉ biết khua môi múa mép, là phé vật, kẻ địch đến chỉ biết đầu hàng, chỉ biết chạy trốn.

Nhưng còn Nguyên gia thì sao? Văn nhân có Nguyên gia thân là Thái Phó của thái tử Nguyên Tu Chi; võ tướng lại có Nguyên Tề Chi giỏi cầm binh.

Nguyên gia thế lớn, cho nên hoàng đế cũng phải cảnh giác.

Nguyên Tề Chi nhíu mày, “Cái đó và việc đệ cưới Viên Lệ Hoa có quan hệ gì?”

“Nguyên gia thế lực đã lớn, vốn nên kiêng dè, nhưng nay giang sơn chưa thống nhất, trong nước vẫn đang ở thế giằng co, hoàng đế có dã tâm tiêu diệt địch quốc thống nhất thiên hạ, cho nên đệ còn có thể được trọng dụng, dù sao là đại tướng quân kiệt xuất cũng không thể xài tùy ý.”

Nguyên Tề Chi nhíu mày, hỏi: “Cho nên?”

“Viên Khả Vọng phạm vào tội lớn, nhưng hiện tại chiến sự giữa ta và Mục Quốc nguy cấp, hoàng thượng sợ rằng nếu tùy tiện xử trí Viên Khả Vọng, nhân mã Viên gia sẽ chó cùng rứt giậu, thậm chí quay ngược lại cắn. Cho nên, muốn đệ cưới con gái nhà hắn, hơn nữa phải mau chóng thành hôn, dẹp an lòng binh tướng Viên gia, sau đó thuận tình đạt lý tiếp nhận binh quyền Viên gia.”

Nguyên Tề Chi im lặng.

Nguyên Tu Chi tiếp tục phân tích: “Lúc đó chỉ là trận nhỏ, mười vạn quân tiên phong bị diệt toàn bộ, đệ bị thương nặng, Viên Khả Vọng giữ quân không tiến, làm hoàng thượng tức giận, cho nên bị điều lệnh áp tải về kinh thành. Nhưng trong chiến tranh tối kỵ nhất là khi lâm trận đổi tướng, hoàng đế thu hồi binh quyền Viên gia, cũng chỉ có thể tạm thời để phó tướng Cảnh Tín Xương của Viên gia tiếp nhận chức vụ, Cảnh Tín Xương rất được trọng dụng trong Viên gia, nhưng mấy ngày nay tiền tuyến truyền đến tin tức, hình như lòng quân không yên. Mục quốc đã tiến quân tới sát thành, nếu không đưa nhân vật quan trọng ra trận gấp, sợ tướng sĩ tiền tuyến thủ không được lâu lắm.”

Nguyên Tề Chi nhíu chặt mày, mặc dù ở nhà tĩnh dưỡng, nhưng kỳ thật cũng vẫn chú ý chặt chẽ chiến sự nơi tiền tuyến, mấy tin tức này hắn cũng đã biết đến.

Nguyên Tề Chi trầm tư một chút, lắc đầu nói: “Đệ vẫn không thể cưới Viên Lệ Hoa.”

Nguyên Tu Chi hơi giận, hô khẽ: “Nhị đệ!”

“Đệ có thể vì dã tâm của hoàng đế mà ra chiến trường chém giết, da ngựa bọc thây cũng không hối hận, nhưng không muốn vì sự nghiệp thống nhất thiên hạ của người khiến chính mình phải cưới một thê tử không yêu. Người muốn làm yên lòng Viên gia, vậy sao không đưa con gái của Viên gia vào cung làm phi luôn đi?”

“Ồ nháo! Viên Lệ Hoa đính hôn với đệ mà!”

“Vậy thì sao? Viên Lệ Hoa còn có muội muội đó! Để muội muội cô ta tiến cung cũng được lắm.”

“Nói qua nói lại, rốt cuộc là đệ không muốn cưới Viên Lệ Hoa, muốn hủy hôn ước?”

“Là bọn họ bội ước trước đây chứ! Lúc đệ hôn mê bất tỉnh, sống chết chưa rõ, khi Viên Lệ Hoa từ chối xung hỉ, nàng ta nên hiểu là khi đệ tỉnh lại, chắc chắn sẽ không cưới nàng ta. Viên gia hại huynh đệ của đệ trước, sau đó từ chối việc xung hỉ sau, cho dù đệ có độ lượng tới mức nào đi nữa, thì cũng phải có giới hạn đúng không? Viên gia xem Nguyên phủ chúng ta là cái gì? Đứa ngốc sao? Để mặc cho nhà họ đùa bỡn, thích thì làm à? Trên chiến trường phạm vào tội không chịu trách nhiệm, lấy binh quyền uy hiếp hoàng thượng, còn muốn con gái được gả cho người đàn ông tốt, bọn họ cho rằng mình là thánh hay sao mà cái gì cũng muốn đồ tốt nhất ỉnh? Ông trời cũng không nhin được đâu!”

Nguyên Tu Chi chỉ có thể giương mắt nhìn, thật lâu sau, mới hít một hơi, ngồi xuống đối diện Nguyên Tề Chi, nói: “Ta biết đệ sẽ như vậy. Thật ra trừ nguyên nhân mà đệ vừa nói ra, cũng bởi vì Tô gia cô nương đúng không?”

Nguyên Tề Chi cười mỉa hai tiếng, “Đại ca, chúng ta kẻ tám lạng người nửa cân, đừng ai chê cười ai.”

Nguyên Tu Chi cười cười. Quả thật, lúc trước hắn cũng rần rưởi một vị phu nhân đã bị hừ, hầu như mọi người trong nhà đều phản đối.

Nay nhị đệ tình thâm ý trọng với tiểu thiếp xung hỉ của hắn, cũng coi như bồi thường sự trong sạch mà cô nương ấy bị Nguyên phủ uy hiếp, ủy khuất về việc từ vợ biến thành thiếp.

Tình thâm ý trọng còn hơn bạc bẽo, có Tô gia cô nương làm nhược điểm của Nguyên Tề Chi, hoàng đế cũng sẽ yên tâm sử dụng hắn.

Nguyên Tu Chi nghĩ nghĩ, có lẽ như vậy không tồi.

Hoàng đế Huyền Dục, tâm ngoan độc thủ đủ loại, tranh quyền với Thái Hậu, xử quyết hoàng hậu mà Thái hậu sắp xếp, tự mình lập hậu là Tiết Trân, Tiết gia cũng là một đại thế gia của Cảnh quốc, cùng với Nguyên gia chia nửa giang sơn.

Mà Tiết Trân là em họ của thê tử Nguyên Tu Chi, Vân Thanh La.

Quý tộc thế gia, các mối quan hệ thông gia từ trước đến nay luôn rắc rối phức tạp.

Huyền Dục chiếm binh quyền của thế gia quý tộc Hà gia, ngược lại đề bạt Tiết gia, cha của Tiết Trân là Tiết Thận được thăng chức Thái Úy, chưởng quân binh quyền của Cảnh quốc, đây là cái mà hoàng đế gây dựng phe ỉn.

Nguyên gia huynh đệ cũng theo phe của Huyền Dục.

Nhưng khi hoàng đế dùng người, luôn phải tạo đường lui ỉn. Hắn muốn đề bạt Nguyên Tề Chi ở tiền tuyến đánh giặc, cho hắn binh quyền, thì ở hậu phương nhất định phải có binh quyền lớn hơn có thể ngăn được hắn.

Vì thế Nguyên Tu Chi nói: “Nếu đệ không cưới Viên Lệ Hoa, hoàng thượng sẽ đem Nghi Chi vào cung làm quý phi, sau đó để cho đệ dùng thân phận Quốc hữu để đi thu lưu binh mã Viên gia.”

“Cái gì?” Nguyên Tề Chi thật sự kinh ngạc, đứng lên, tức giận nói: “Buồn cười! Rốt cuộc là người muốn làm cái gì?”

Nguyên Tu Chi cũng bất đắc dĩ nói, “Hoàng thượng có tính toán của mình.”

Hoàng đế đề bạt Tiết gia, nhưng lại không thể để cho bên ngoài Tiết gia độc chiếm quyền lực; muốn dùng huynh đệ Nguyên gia, thì phải nạp con gái Nguyên gia vào cung làm phi, thuận tiện làm cho thế lực của Nguyên gia và Tiết gia tự kìm hãm nhau.

Thật ra so với Nguyên Tề Chi, Nguyên Tu Chi còn tức giận hơn, hắn cũng không muốn thay hoàng thượng nuôi con riêng đâu! Hiện tại hoàng thượng lại còn muốn đem muội muội của hắn vào cung, xem Nguyên gia bọn họ là cái gì? Khinh người quá đáng!

Nguyên Tề Chi nhú mày, ai cũng biết hậu cung sâu như biển, làm sao có thể đưa muội muội mình vào đó được.

Hắn không thể để uội muội mình đi chịu khổ, chịu tội! Nguyên phủ cũng không phải không có đàn ông có thể chống trời, không cần bán nữ cầu vinh!

Hắn tức giận nói: “Được rồi, đệ cưới. Đệ cưới Viên Lệ Hoa. Huynh cảnh cáo hoàng thượng, bảo người bỏ cái ý nghĩ không an phận với Nghi Chi đi!”

9. Chương 9

Ngày đại hôn của Nguyên Tề Chi tới đột ngột, vội vàng, làm cho Tô Mạt Vi không kịp chuẩn bị, không kịp khiếp sợ, thậm chí không kịp sầu não.

Ngày Thất Nguyệt chính là ngày đại hôn của Nguyên Tề Chi cùng Viên Lệ Hoa.

Tô Mạt Vi nghe Hòa Trữ nói, Nguyên Tề Chi và Viên Lệ Hoa vốn định thành hôn đúng dịp Nguyên Tề Chi tròn hai mươi tuổi, Nguyên Tề Chi hơn Viên Lệ Hoa bốn tuổi, lúc thành hôn Viên Lệ Hoa cũng vừa tròn mười sáu tuổi, xem như vừa vặn.

Nhưng mà, tất cả đều rối loạn. Đầu tiên là Nguyên Tề Chi bị trọng thương trên chiến trường, sau đó Viên Lệ Hoa từ chối xưng hỉ, cho nên mới có chuyện Tô Mạt Vi bị bắt ép, gả vào Nguyên phủ trước khi chính thê vào cửa.

Vị hôn thê chưa vào cửa mà đã cưới vợ bé, nhà giàu bình thường chú ý thể thống sẽ không làm như vậy, nhưng Nguyên Tề Chi làm như vậy, Cảnh quốc cũng không dám nói nửa câu không phải với Nguyên phủ, dù sao thì xưng hỉ mới quan trọng, mạng nhỏ càng quan trọng hơn.

Nhưng Viên Lệ Hoa vứt bỏ tình nghĩa, từ chối xưng hỉ cho vị hôn phu, mất đi cái gọi là phẩm hạnh của người con gái; hơn nữa Viên Khả Vọng và Nguyên Tề Chi có mâu thuẫn quá sâu, đám hỏi hai nhà Nguyên Viên đã gây ra khủng hoảng khắp nơi.

Nhưng điều này, Tô Mạt Vi không hiểu.

Nàng có chút hốt hoảng, có chút khó chịu, nhưng vẫn phải tự thôi miên chính mình, tự nói với mình phải nhanh chóng chấp nhận việc chính thê vào cửa là sự thực.

Phòng cưới của Viên Lệ Hoa không ở Tuyết Tùng viên, nàng ta giống Tô Mạt Vi, cũng bị sắp xếp ở một tiểu viện, kiến trúc giống nhau, nhưng diện tích sân lớn hơn nơi Tô Mạt Vi ở một chút, ba gian chính phòng nằm ở hướng bắc, hai gian phòng nhỏ hai bên, hai gian sương phòng, phía nam là nơi hạ nhân ở.

Vấn đề ở đây là, tiểu viện ở Tuyết Tùng viên của Tô Mạt Vi ở phía đông, có hành lang nhỏ nối thẳng đến chủ viện của Nguyên Tề Chi, lại có hành lang dài và thông với các nơi khác trong Nguyên phủ, vị trí địa lý quá tốt.

Viên Lệ Hoa lại ở góc tây bắc của Tuyết Tùng viên, căn nhà nhỏ bé, không tiện cho việc đi lại, đường đến chủ viện của Tuyết Tùng viên thông qua một cửa nách, mà cửa nách luôn khóa, rõ ràng là một trời một vực. Nơi ở như vậy chẳng khác lãnh cung.

Hỉ Đào, Hỉ Liên cố ý chạy tới nói những điều này cho Tô Mạt Vi nghe, rất vui sướng khi có người gặp họa. Các nàng là nha hoàn của di nương, từ xưa đến nay tiểu thiếp và chính thê không thể chung sống hoà bình, cho nên bọn họ cũng sẽ không vui khi chính thê của Nguyên Tề Chi vào cửa.

Hơn nữa, bởi vì lúc trước Viên Lệ Hoa từ chối xưng hỉ, đã sớm bị người của Nguyên phủ từ trên xuống dưới nguyền rủa, cho nên không ai thích nàng ta cả.

Thất Nguyệt, có thể gọi là Lan Nguyệt, cũng có thể gọi là Quỷ Nguyệt.

Tháng này, có Thất Tịch lãng mạn, cũng có Thất Nguyệt quỷ chương âm trầm.

Đây là tháng vừa tốt vừa xấu, hơn nữa thời tiết nóng bức không tốt ọi việc, người bình thường chắc chắn sẽ không sắp xếp đám cưới đám hỏi gì trong tháng này.

Nắng sớm đã lên, Tô Mạt Vi đang nằm trong lòng Nguyên Tề Chi mở mắt, trên thực tế, đêm qua nàng không ngủ, chỉ với việc Nguyên Tề Chi cứ túm lấy nàng đòi hỏi này nọ đã khiến nàng rất mệt mỏi, nhưng vẫn không ngủ được.

Nàng mở to mắt, lén lút đánh giá bộ dạng của người đàn ông nhà mình, khi Nguyên Tề Chi ngủ không cột tóc, không mặc quần áo, cho nên lúc này mái tóc đen nhánh rối tung trên gối, lộ ra cặp lông mày sắc sảo, chiếc mũi cao, thiếu đi sự uy nghiêm khí thế lúc tỉnh táo, nhưng lại hơn vài phần trong sáng tuần đặn.

Ngón tay trắng nõn của Tô Mạt Vi nhẹ nhàng vuốt ve chiếc cằm cằm mọc râu lún phún, có chút cứng rắn. Giống như tính cách của hắn, nhưng Tô Mạt Vi rất thích.

Nàng nhớ tới bản thân lúc mới gả vào Nguyên phủ để xưng hỉ, cũng từng vụng trộm quan sát hắn như vậy, khi đó, còn từng tự mình thăm oán hắn, tràn đầy sợ hãi, nhưng không ngờ chỉ trong một tháng ngắn ngủi, người đàn ông này đã chiếm đoạt toàn bộ thể xác và tinh thần của nàng.

“Tề Chi... Tề Chi... “ nàng nhẹ nhàng nỉ non gọi tên hắn, hai chữ vô cùng đơn giản luôn vang lên trong lòng, nhưng khi bật ra khỏi miệng, lại khiến cho nàng nhin không được rơi lệ.

Từ nay về sau, hắn không bao giờ là người của riêng nàng.

Từ nay về sau, nàng không còn có quyền gọi tên của hắn.

Nàng biết mình không nên oán giận, biết mình nên tuân thủ bổn phận, biết mình nên mỉm cười chúc phúc cho hắn, nên kính cẩn nghe theo lệnh nghênh đón chính thê vào cửa.

Nhưng nàng thật sự quá khó chấp nhận, khó chịu mà không thể kể ra.

Nàng cảm giác mình như bị trúng độc vậy, đau đến chết đi sống lại, không còn cảm giác.

Không biết tình yêu đã bén rễ từ lúc nào, chỉ biết càng lúc càng sâu.

Một bàn tay to đặt bên bả vai nàng, lòng bàn tay nóng rực làm nàng cảm thấy ấm áp.

Tô Mạt Vi nhanh chóng lấy tay lau khô nước mắt, trưng ra khuôn mặt tươi cười, “Nên rời giường rồi.”

Ánh mắt Nguyên Tề Chi sâu thẳm như bóng đêm nhìn chằm chằm nàng, cho đến khi nụ cười miễn cưỡng kia biến mất, cho đến khi đôi mắt kia lại đỏ lên.

Nguyên Tề Chi khẽ dè đầu nàng xuống, nhẹ nhàng hôn một cái vào trán nàng, nói: “Ta muốn ăn mì trường thọ nàng làm, ta đã từng hứa với nàng, sẽ cùng nhau ăn mì.”

Tô Mạt Vi kinh ngạc, “Vẫn chưa tới sinh nhật của chàng mà.”

Nàng nhớ rất rõ, sinh nhật của Nguyên Tề Chi là vào đầu tháng chín, cũng là tết trùng dương mà. (Di: tết trùng dương nhằm ngày 9/9)

Nguyên Tề Chi bình tĩnh nói: “Sau ngày đại hôn ta sẽ trở lại chiến trường, không có thời gian ở nhà làm sinh nhật đâu, cho nên cứ chuẩn bị trước đi!”

“Trở về chiến trường?! Thân thể của chàng vẫn chưa hoàn toàn khỏe mạnh mà!” Đả kích liên tiếp làm cho Tô Mạt Vi cảm thấy đau lòng.

Nguyên Tề Chi vỗ cái mông của nàng, “Không có chuyện gì rồi.”

Cho dù Tô Mạt Vi không cam lòng cũng không có biện pháp, chuyện quốc gia đại sự nàng không tư cách xen vào.

Nàng hầu hạ Nguyên Tề Chi rời giường, cầm lấy bộ lễ phục chú rể đỏ thẫm đã được chuẩn bị tốt, Nguyên Tề Chi lại đưa tay ngăn nàng lại, “Ăn xong mì trường thọ rồi mặc cũng không muộn.”

Tô Mạt Vi cúi đầu ừ một tiếng, xuống giường, tự mình đến phòng bếp nhỏ của Tuyết Tùng viên làm mì.

Dùng loại bột tốt nhất làm mì, vừa dẻo lại vừa thơm, rất giống mì trường thọ lúc sinh nhật Tô Mạt Vi, rất dài, rất dài, tràn cả tô lớn.

Nguyên Tề Chi và Tô Mạt Vi vai kề vai, một người ăn đầu sợi mì này, một người ăn đầu sợi mì kia, cho đến khi đã ăn hết sợi mì, môi chạm môi.

Lần này hai người đều ăn rất chậm, dường như mong rằng đối phương sẽ được ăn nhiều một chút, ý nghĩa là đối phương có thể sống lâu thêm một ít.

Đến khi môi răng gần bó, hai đầu lưỡi quấn chặt lấy nhau, nước mắt của Tô Mạt Vi lại tràn ra, nàng lẩm bẩm nói: “Thiếp không cần gì hết, chỉ cần chàng khỏe mạnh, bình an mà trở về là tốt rồi.”

Nguyên Tề Chi xoa đầu nàng, “Cô nương ngốc, ta còn muốn ăn mì trường thọ của nàng cả đời đó!”

Tô Mạt Vi cười, “Thiếp sẽ làm mì cho chàng cả đời.”

Ăn xong mì trường thọ, Nguyên Tề Chi thay đổi y phục, chuẩn bị công việc đón dâu, còn Tô Mạt Vi về tiểu viện của mình, thu dọn đồ đạc, chuẩn bị chuyển nhà.

Từ trước đến nay Hỉ Liên lẩm mẩm lẩm miệng, một bên giúp Tô Mạt Vi thu dọn quần áo mặc hằng ngày, một bên nhỏ giọng oán giận: “Vì sao Nhị thiếu phu nhân vào cửa, chúng ta phải chuyển nhà chứ? Di nương không được tính là vợ của Nhị thiếu gia hay sao? Tại sao phải rời khỏi Tuyết Tùng viên? Thật là quá đáng.”

Hỉ Đào nhủ mảy, nhẹ giọng quát nạt: “Người ít nói hai câu đi! Không biết di nương đang phiền sao?”

Tô Mạt Vi nhìn đồng trang sức nàng được tặng từ lúc bước vào Nguyên phủ, và cửa hồi môn nàng mang đến, tỉ mỉ thu dọn bỏ vào trong hộp, vô tình nói: “Đây là ý mà Nhị thiếu gia khổ tâm sắp xếp, hơn nữa có thể hầu hạ Thái phu nhân, là cho ta thể diện lắm rồi, sao ta lại không vui mừng được? Đến nơi ở của Thái phu nhân, Hỉ Liên không được nói năng lung tung, nếu để cho người khác biết ta oán giận, vậy thì sẽ thành chuyện lớn đó.”

Tuy rằng Hỉ Liên vẫn chưa rõ lắm, nhưng vẫn nhẹ nhàng “Dạ” một tiếng.

Tuy rằng bình thường Hỉ Đào ít nói, nhưng cũng là một nha đầu thông minh, nàng nghĩ một chút, nói: “Vẫn là thiếu gia biết cách chăm sóc di nương, đến chỗ Thái phu nhân hầu hạ, cho dù Nhị thiếu phu nhân muốn tìm di nương gây phiền toái, cũng phải e ngại Thái phu nhân.”

Tô Mạt Vi mỉm cười gật đầu. Vừa nghĩ tới chuyện Nguyên Tề Chi vì nàng làm đủ mọi việc, nàng không thể không cảm kích. Tuy rằng chính thê của hấn vào cửa, lòng của nàng có chút tê tái, nhưng không còn đau đớn như trước. Chủ tớ nhanh chóng thu dọn xong.

Lúc trước Tô Mạt Vi được gả vội vàng, hơn nữa gia cảnh bình thường, đồ cưới không có nhiều, tuy rằng sau khi bước vào Nguyên phủ được ban ột ít trang sức và quần áo, cũng không nhiều lắm, chỉ cần gom lại trong hai bọc lớn. Một cái chứa quần áo mặc hằng ngày, một cái chứa trang sức, son phấn và vài thứ lặt vặt.

Mấy thứ bàn ghế gì đó, cùng với chiếc giường, quần áo mặc đông các loại..., cứ để lại trong này đi.

Dựa theo sự sắp xếp của Nguyên Tề Chi, các nàng đến viện của Thái phu nhân để hầu hạ, ở tạm, chờ Nguyên Tề Chi từ chiến trường trở về rồi bàn tiếp.

Nói là chuyển nhà, thật ra chỉ là muốn Tô Mạt Vi dời qua mà thôi.

Nói đi phải nói lại, cũng chỉ là vì Nguyên Tề Chi đề phòng Viên Lệ Hoa. Viên Lệ Hoa vừa gả vào cửa, hấn đã rời nhà ra chiến trường, để Tô Mạt Vi non mềm như đậu hũ của hấn dưới mắt Viên Lệ Hoa, hấn không yên lòng.

Chính thê có rất nhiều thủ đoạn để gây khó dễ cho tiểu thiếp, hơn nữa có thể làm cho thiếp thất khổ nói không nên lời.

Viên Lệ Hoa xuất thân tướng môn, thuở nhỏ đã theo phụ thân và huynh trưởng tập võ, tính tình dữ dằn, tùy hứng lại ương ngạnh, nghe nói nàng ta từng đánh chết một nha hoàn, chỉ vì nha hoàn kia không cẩn thận làm bể cái bình hoa nàng ta yêu thích nhất.

Nguyên Tề Chi yêu thích quân sự và võ nghệ, nhưng không có nghĩa là hấn thích những người phụ nữ chém giết giết, hấn chỉ thích những người như đại tẩu Vân Thanh La và muội muội Nguyên Nghi Chi có tri thức hiểu lễ nghĩa, tao nhã khéo, có phong thái tiểu thư khuê các, hoặc là giống Tô Mạt Vi mềm mại động lòng người, dịu dàng, biết cách chăm sóc.

Đàn ông mạnh mẽ, nếu cưới một thê tử cũng mạnh mẽ, chắc chắn là hai người sẽ không có cách nào để nói chuyện đằng hoàng, động một chút sẽ động tay động chân ngay.

Thuở nhỏ Tô đại nương đã dạy Tô Mạt Vi: “Là con gái tự mình biết cô gắng vươn lên không phải là không được, nhưng cũng phải có mức độ, cho dù nội tâm mạnh mẽ, thì cũng phải giấu bên dưới sự dịu dàng. Cho dù hiểu thẳng cũng phải chú trọng cách thức, không thể mạnh mẽ không nói lý, nếu không sẽ khiến người ta chán ghét. Cho tới bây giờ danh hiệu cộp mẹ vẫn không phải là ý nghĩa gì tốt đẹp cả.”

Thái phu nhân Hà thị ở “Thanh Trữ viên” chính giữa Nguyên phủ, Nguyên Bắc Cổ và phu nhân Trịnh thị ở phía đông bắc, vườn khá lớn, có đình đài lầu các, núi đá suối nhỏ, giống như một thiên đường thu nhỏ vậy.

Tô Mạt Vi được an bài ở sườn đông Thanh Trữ viên, giống như lúc ở Tuyết Tùng viên, ở trong một viện nhỏ, khá giống nơi ở cũ của Tô Mạt Vi, chỉ có điều là đồ dùng đều sang trọng và quý giá hơn.

Thái phu nhân chỉ sinh được một đứa con trai là Nguyên Bắc Cố, không có sinh con gái, tuy rằng Nguyên lão thái gia đã qua đời cũng có vài đứa con gái riêng, nhưng bà không thân thiết, hơn nữa con gái cũng đã xuất giá, con vợ kế cũng đều tự cưới vợ, phân phủ ở riêng, Thái phu nhân xưa nay sống một mình ở Thanh Trữ viên, luôn luôn thanh tịnh, nhưng vẫn có chút cô đơn. Cho nên, bà rất hoan nghênh việc có Tô Mạt Vi đến nơi này làm bạn.

Tuổi tác Thái phu nhân đã cao, những chuyện mà phụ nữ nên trải qua bà đều trải qua rồi, cho dù không tự mình trải qua, thì cũng được chứng kiến từ người thân và bạn bè rồi, cho nên cũng hiểu được khổ tâm của cháu mình.

Thái phu nhân luôn chú ý quy củ thể thống về chính thất, cho nên không tán thành hành vi “Ái thiếp diệt vợ”, nhưng quan hệ của ba người Nguyên Tề Chi, Viên Lệ Hoa và Tô Mạt Vi quá đặc biệt, Thái phu nhân yêu thương cháu trai, cho nên cảm thù Viên Lệ Hoa đến tận xương tủy, đối với Tô Mạt Vi vì xung hỉ mà cứu cháu trai mình một mạng rất yêu thích.

Vì thế Thái phu nhân liền giang tay ra nhận Tô Mạt Vi, tạo thành chỗ dựa của Tô Mạt Vi trong Nguyên phủ.

Huống chi bản thân Tô Mạt Vi lại ngoan ngoãn biết chăm sóc, thông minh động lòng người, người như vậy luôn khiến người khác yêu thương, Thái phu nhân cũng thật tâm yêu thích nàng.

Tô Mạt Vi đến Thanh Trữ viên, việc đầu tiên là đến thỉnh an, sau đó cùng Thái phu nhân trò chuyện vui vẻ.

Lúc đích tôn của Nguyên phủ cưới vợ, Thái phu nhân không đi giúp vui, bây giờ đứa cháu trai thứ hai mà Thái phu nhân thương yêu nhất cưới vợ, bà vẫn chẳng muốn đi.

Thái phu nhân thầm thở dài, vì so đám cháu của bà đều cưới những người vợ không hợp ý của bà như thế chứ? Bà cảm thấy Tô Mạt Vi là một cô gái tốt, nhưng xuất thân quá thấp, không thể đảm đương nổi vị trí chính thê.

Thậm chí nghiêm khắc mà nói, chỉ là chủ tớ chứ không phải thông gia!

Giờ lành sắp đến, bên Tuyết Tùng viên giăng đèn kết hoa, tiếng pháo vang đầy trời, bên Thanh Trữ viên vẫn yên tĩnh an bình như cũ.

Nguyên phủ chiếm diện tích trên trăm mẫu, từ cửa lớn đến cửa nhỏ, cho dù ngồi xe ngựa cũng phải đi rất lâu, ở giữa lại có nhiều đình đài lầu các làm đẹp, nước từ bên ngoài đưa vào chảy uốn lượn, thậm chí trên mặt hồ lớn nhất còn có thể đi chơi thuyền.

Thanh Trữ viên ở trung tâm, Tuyết Tùng viên ở phía tây, khoảng cách tương đối xa, cho nên không nghe được động tĩnh bên kia.

Nhưng mà, càng gần giờ lành, Tô Mạt Vi càng đứng ngồi không yên, nàng cố gắng kiềm chế làm như không có việc gì, nhưng ánh mắt u buồn và khóe miệng hơi mếu đã bán đứng nàng.

Thái phu nhân nhìn thấy, nhưng không khuyên nhủ.

Từ trước đến nay đàn ông nhà giàu luôn có thê thiếp đông đúc, nếu không vượt qua được khúc mắc này, sau này còn khổ hơn nữa.

Đêm đó, Tô Mạt Vi ngồi một mình đến bình minh.

Đây là lần đầu tiên từ lúc nàng gả vào Nguyên phủ phải chịu cảnh vườn không nhà trống, nhưng nàng hiểu được đây không phải là lần cuối cùng.

Dựa theo quy củ, ngoại trừ mười lăm ngày đầu tiên trượng phu phải ở trong phòng chính thê qua đêm, thì đa số thời gian cũng phải nghỉ tạm trong phòng chính thê, thỉnh thoảng mới được thăm thiếp thất.

Nguyên Tề Chi không giống như loại “Ái thiếp diệt vợ”, cho nên tình trạng một người ngủ một mình ban đêm, sau này Tô Mạt Vi còn phải chịu rất nhiều, rất nhiều.

Ngày kế tiếp, Tô Mạt Vi rời giường sớm, mặc quần áo, rửa mặt, trang điểm nhẹ xong, thì đến phòng Thái phu nhân hầu hạ, sau đó sẽ cùng Thái phu nhân cùng nhau dùng điểm tâm.

Thái phu nhân thấy mắt nàng có quầng thâm, thần sắc tiêu tụy, biết được nàng đã phải trải qua một đêm không ngủ, sau khi ăn xong liền bảo nàng trở về phòng nghỉ ngơi, không cần hầu hạ nữa.

Tô Mạt Vi trở lại viện ở sườn đông, vừa mới bước vào phòng, đã đụng phải Hỉ Liên, nàng ghé sát tai Tô Mạt Vi nhỏ giọng: “Nô tỳ nghe nha đầu bên kia nói Nhị thiếu gia lấy cơ thân thể suy yếu, không cùng Nhị thiếu phu nhân viên phòng!”

Tô Mạt Vi nhẹ nhàng thở ra.

Nhưng nàng còn chưa kịp vui mừng, Hòa An đã đến thông báo tin tức mới nhất, Nhị thiếu gia đã đi rồi!

Nguyên Tề Chi cười Viên Lệ Hoa, nhưng không viên phòng, cũng không đưa nàng ta đi gặp phụ thân mẹ chồng và người nhà, vội vội vàng vàng rời khỏi phủ.

Hắn vẫn phải trở về sa trường thuộc về hắn.

Khuê phòng và ôn nhu hương, không phải là giấc mộng mà hắn muốn.

Cho dù Nguyên Tề Chi sắp xếp bao nhiêu đi chăng nữa, thì ở chung một nhà, làm người một nhà, Tô Mạt Vi vẫn là không thể tránh né việc chạm mặt Viên Lệ Hoa.

Lần đầu, ngày mười lăm, là ngày Nguyên phủ đương gia chủ mẫu Trịnh thị đưa con dâu, con gái và thiếp thất đến thỉnh an Thái phu nhân.

Thất Nguyệt mười lăm là ngày cúng cô hồn theo Đạo giáo, cũng là lễ Vu lan theo Phật giáo, dân gian có tập tục đốt giấy, bày đồ cúng, thả đèn hoa sen trên sông, chủ yếu là bái tế tổ tiên, siêu độ vong linh, cũng tiến bước tai họa tật bệnh, cầu xin cát tường bình an.

Hôm qua Tô Mạt Vi cũng đã làm xong đèn hoa sen, Nguyên Nghi Chi hẹn nàng buổi tối cùng nhau đến dòng suối trong viện thả đèn.

Sáng sớm, Trịnh thị đã dẫn mọi người tới thỉnh an Thái phu nhân.

Tô Mạt Vi là một tiểu thiếp không thể lộ mặt, cho nên định thỉnh an Thái phu nhân xong rồi sẽ lui xuống, lại bị Thái phu nhân giữ lại, Trịnh thị tới thỉnh an, nàng đành phải đứng ở phía sau Thái phu nhân.

Tô Mạt Vi nhìn thấy phía sau phu nhân Trịnh thị, bên cạnh dâu trưởng Vân Thanh La là một người mắt phượng mày liễu, ánh mắt sắc sảo, xinh đẹp bức người.

Ánh mắt hai người giao nhau, lóe ra tia lửa, sau đó Tô Mạt Vi chủ động cúi đầu, lảng tránh khí thế bức người của đối phương.

Khóe miệng Viên Lệ Hoa nhếch lên, cười lạnh trong lòng: một tiện dân hẹp hòi, mà cũng đáng được Nguyên Tề Chi xem như bảo bối giấu đông giấu tây sao? Cái gọi là thiếu gia Nguyên phủ, cũng chỉ như thế mà thôi!

Nghe nói mẫu thân của Tô Mạt Vi là một người thất trinh bị Viên gia trục xuất khỏi cửa, thật là mất mặt.

Có người mẫu thân bị thất trinh, cũng có con gái làm thiếp, toàn người hạ tiện.

Viên Lệ Hoa liếc nhìn Tô Mạt Vi lần nữa, sau đó không bao giờ để nàng để ở trong lòng nữa.

10. Chương 10

Hạ đi thu đến, trong nháy mắt đã tới tết trùng dương, hoa cúc nở rộ.

Sáng sớm, Tô Mạt Vi tự mình đến phòng bếp nhỏ làm mỳ trường thọ, tuy rằng Nguyên Tề Chi đã ăn trước, nhưng hôm nay mới chính thức là sinh nhật, mỳ trường thọ không thể thiếu được.

Nghe nói hôm nay trong Nguyên phủ sẽ có rất nhiều vị phu nhân và tiểu thư quý tộc đến để tham gia “Trâm cúc du viên hội”. Dựa theo những gì mà Nguyên Nghi Chi nói thì, đây chính là lễ mai mối, các vị phu nhân đến để lựa chọn một cô con dâu thích hợp, các tiểu thư thì tự đẩy mạnh tiêu thụ chính mình để tìm chồng.

Đương nhiên, ước mong của các nàng là có thể gả vào Nguyên phủ.

So với đại bộ phận thiếu gia có hành vi phóng đảng, các thiếu gia Nguyên phủ thật sự quá tốt, cho dù không phải người người đều thập toàn thập mỹ, nhưng cũng được xem là có đạo đức tập võ, có hoài bão, là những thanh niên đầy hứa hẹn, hướng chi người nhà Nguyên gia còn có tướng mạo trời sinh, làm cho các cô nương vừa trông thấy đã mặt đỏ tim đập.

Tô Mạt Vi hi vọng lần này có thể có một vị phu nhân chọn trúng Nguyên Nghi Chi, nếu nàng ấy không gả được thì sẽ trở thành gái lỡ thì.

Nguyên Nghi Chi là con vợ lẽ, tuy rằng mẹ cả Trịnh thị chưa từng bạc đãi nàng, nhưng cũng sẽ không đặc biệt quan tâm đến hôn sự của nàng, Chu di nương âm thầm lo lắng, bởi vì trước mặt lão gia, bà đã thất sủng, cho nên lời nói không có trọng lượng..., thoát nhìn có thể thấy tiền đồ của Nguyên Nghi Chi có chút nhấp nhô.

Tô Mạt Vi suy nghĩ xem hôm nay có nên nhắc trước mặt Thái phu nhân hay không, bà nội quan tâm đến hôn sự của cháu gái là tất nhiên đúng không?

Tô Mạt Vi ngăn người chìm vào suy nghĩ, nàng nắm lấy tay áo vân vê, ánh mắt mông lung, ngây ngốc nhìn Hòa Trữ, thấy môi của nàng ta khê mở khê khép, hình như đang nói gì đó, nhưng nàng không nghe thấy gì cả.

“Di nương? Di nương?” Vẫn là Hỉ Đào phát hiện ra Tô Mạt Vi không bình thường nhanh nhất, vội vàng tiến lên lay nàng, hỏi: “Di nương? Người làm sao thế?”

Hỉ Liên sốt ruột huých bả vai của Hòa Trữ, lo lắng hỏi: “Tỷ nghe tin từ đâu vậy? Đừng nói hươu nói vượn làm muội sợ đó!”

Hòa Trữ nức nở nói: “Phía trước đã loạn cả lên rồi, phu nhân khóc đến bất tỉnh, là tùy tùng bên người Nhị thiếu gia mang tin tức từ tiền tuyến về, nói... nói là Viên Khả Vọng thông đồng với địch bán nước, thiếu gia bị hại chết.”

Hỉ Liên “Oa” một tiếng, Hỉ Đào lại hô lớn: “Di nương! Di nương, người đừng hù dọa nô tỳ! Hỉ Liên, đi kêu đại phu nhanh lên, di nương té xỉu rồi! Nhanh đi!” (Di: ta thấy hình như chỗ này thiếu thiếu gì đó:-? Chứ ko sao nó ko logic gì hết)

Tô Mạt Vi cảm thấy hồn của mình đã nhẹ nhàng phiêu bạt, nàng giống như cưỡi mây, lướt qua núi cao, lướt qua trùng điệp, lướt qua Trường Giang và Hoàng Hà, đi thẳng về phía trước, nàng không biết mình muốn làm gì, chẳng qua là cảm thấy ở phía trước có người đang chờ nàng, nhớ nàng, gọi tên nàng.

Nàng hoảng hốt, mê mê mang mang, cho đến khi thấy một vùng đất hoang dã, cho đến khi thấy trên vùng đất hoang dã có một con ngựa, và một thiếu tướng quân tư thế oai hùng đang cưỡi trên lưng con ngựa đó.

Ngựa là Hãn Huyết Bảo Mã, người là thiếu tướng quân với áo bào màu bạc.

Nguyên Tề Chi ngồi ngay ngắn trên lưng ngựa quý, tay cầm Long đảm lượng ngân thương, ngẩng cao đầu, ánh mắt xa xăm, hân nhốn mảy cười với nàng, nói: “Cô nương ngốc, ta còn muốn cùng nàng ăn mỹ trường thọ cả đời mà! Lo lắng làm gì chứ?”

Tô Mạt Vi gật đầu, “Hôm nay thiếp cố ý làm mì trường thọ cho chàng, sinh nhật hai mươi tuổi, phải nhớ trở về để ăn đó!”

Nguyên Tề Chi cười nói: “Nàng hãy ăn dùm ta đi, sớm hay muộn thì ta cũng sẽ trở về.”

Tô Mạt Vi nói: “Được. Chàng để thiếp ăn một nửa mì trường thọ, thì có nghĩa là thiếp sẽ sống lâu, không được bỏ lại thiếp một mình.”

Nguyên Tề Chi chỉ mỉm cười, không thềm nhắc lại.

Trong lòng Tô Mạt Vi có một niềm tin mãnh liệt, vì thế không hề lo lắng sợ hãi.

Nàng tin tưởng lời hứa hẹn của hắn, nàng biết hắn là trượng phu lời nói đáng giá ngàn vàng.

Hồn Tô Mạt Vi trở về vị trí cũ, chậm rãi mở mắt.

Thái phu nhân đang ngồi bên cạnh giường của nàng, nắm lấy tay nàng, tràn đầy yêu thương nhìn nàng.

Tô Mạt Vi cũng cười nhìn Thái phu nhân, “Thái phu nhân, phu quân không có việc gì, thật đấy, chàng nói sớm hay muộn gì thì chàng cũng sẽ về thôi, chàng còn muốn con ăn mì trường thọ giùm chàng nữa!”

Hỉ Đào và Hỉ Liên đứng cuối giường cùng nhau rơi lệ, quay lưng đi, cố gắng nén tiếng nức nở.

Vừa rồi Hỉ Liên đã đi thăm dò tin tức, nghe nói là bởi vì thời tiết còn nóng, đường xá xa xôi, lo lắng xác chết sẽ bị hư thối, cho nên xác Nhị thiếu gia đã bị chôn tại chiến trường.

Tùy tùng chỉ đem y quan của Nhị thiếu gia trở về, trên mặt đầy vết máu loang lổ, màu đỏ sẫm khiến người ta kinh sợ.

Thái phu nhân nắm chặt tay Tô Mạt Vi, gật đầu nói: “Đúng vậy, đúng vậy, cháu trai của ta ta biết, nó là người rất may mắn, làm sao có thể đoán mệnh được? Chờ nó giải quyết xong chiến sự, nhất định sẽ về nhà.”

Tô Mạt Vi mỉm cười nói: “Đúng vậy, đúng vậy.”

Hỉ Đào và Hỉ Liên nhìn hai bà cháu đã đau lòng đến mức mơ hồ, ngoại trừ việc yên lặng rơi lệ, họ không dám khuyên, di nương như thế làm cho người ta đau lòng.

Thái phu nhân để tay lên trên bụng Tô Mạt Vi, “Con cũng là đứa nhỏ có phúc, vừa rồi đại phu đã tới kiểm tra, nói con đã mang thai hơn hai tháng.”

Tô Mạt Vi kinh ngạc mở to mắt, hỏi: “Thật vậy chăng?”

Nàng không thể tin được, bàn tay nhỏ bé vừa mừng vừa sợ, nhẹ nhàng vuốt bụng của mình, “Con không có chút cảm giác nào cả, có đúng là có em bé không?”

Hỉ Đào nói: “Nguyệt sự của di nương không đến, tụi nô tỳ đều đoán là đã có rồi, hôm nay để cho đại phu kiểm tra, mới biết đây là sự thật, chúc mừng di nương!”

Tô Mạt Vi mỉm cười dùng tay vuốt ve bụng của mình, trong đáy mắt tràn đầy vui mừng, giống như không hề biết tin dữ kia, “Trước kia nguyệt sự của ta đều có quy luật, ta cũng từng hoài nghi, nhưng ta nghe có người nói, sau khi mang thai đều cảm thấy buồn nôn, nhưng ta lại không có phản ứng, cho nên không dám tin tưởng.”

Thái phu nhân cúi đầu lặng lẽ chấm nước mắt, mỉm cười an ủi nàng nói: “Đại phu nói thân thể của con rất tốt, cho nên mẫu thân con đều khỏe mạnh, nhưng ba tháng đầu tiên phải cẩn thận một chút, sau này không cần làm gì cả, quan trọng nhất là phải nghỉ ngơi cho tốt.”

Tô Mạt Vi khẽ gật đầu, “Dạ, xin nghe Thái phu nhân.”

Sau đó, Thái phu nhân về lại Thanh Trữ viên, vẫn thanh tịnh an bình như cũ.

Không ai dám nói về tang sự của Nhị thiếu gia trước mặt họ.

Tuy rằng Trịnh thị thương tâm khổ sở, nhưng thấy trong bụng Tô Mạt Vi mang thai đứa cháu mồ côi cha từ trong bụng mẫu thân, cho nên cũng phân phó vú già riêng cẩn thận chăm lo đồ ăn, cố ý chọn hai mama kinh nghiệm phong phú đến cạnh Tô Mạt Vi chăm nom, ăn ngủ nghỉ đều dùng đồ tốt nhất.

Trịnh thị còn cố ý thăng Hỉ Đào, Hỉ Liên thêm hai bậc, tiền tiêu vật hàng tháng cũng gia thêm năm trăm văn tiền.

Có lẽ thân thể Tô Mạt Vi thật sự quá tốt, ngoài việc bụng của nàng từ từ phồng lên, nàng cũng không buồn nôn, cũng không có phản ứng khác lạ nào, khẩu vị càng ngày càng tốt, ăn càng ngày càng nhiều.

Thái phu nhân là người từng trải, không tán thành việc bồi bổ thái quá cho nên nói với Tô Mạt Vi: “Đứa nhỏ quá lớn, lúc sinh sẽ gặp khó khăn, đây là lần đầu con mang thai, càng phải cẩn thận, ăn nhiều thức ăn nhẹ thôi!”

Từ trước đến nay Tô Mạt Vi luôn kính trọng Thái phu nhân, cho nên nghe lời của bà, ăn nhiều hoa quả rau dưa, ăn mặn thì chỉ ăn nhiều cá.

Trong lúc đó, trong phủ cũng đã xảy ra rất nhiều chuyện, nghe nói Viên Lệ Hoa tìm lão gia phu nhân đại náo một hồi, nói cha nàng Viên Khả Vọng tuyệt đối sẽ không hãm hại con rể của mình, nàng không cho kẻ nào nói xấu Viên gia.

Tranh cãi âm ỉ làm cho người luôn tao nhã hiền từ như lão gia Nguyên Bắc Cố cũng phải nổi giận, ngay hôm đó đem Viên Lệ Hoa trả về nhà mẹ đẻ, ngày kế lại đưa hưu thư, đá Viên Lệ Hoa ra khỏi Nguyên phủ.

Mà trên triều đình, việc Viên Khả Vọng thông đồng với địch bán nước, chứng cứ vô cùng xác thực, nghe nói tiền tuyến tìm được thư tay trao đổi giữa hắn và hoàng đế Mục quốc, trong thư còn có kèm theo bản đồ chiến lược của Cảnh quốc.

Hoàng đế Huyền Dục giận tím mặt, Viên Khả Vọng bị lăng trì xử tử, cả nhà Viên gia tịch thu tài sản nam thì bị xử tử, nữ quyến đem đi bán.

Phó tướng Cảnh Tín Xương của Viên Khả Vọng hoàn toàn tiếp quản binh mã Viên gia, Cảnh gia lại dâng đứa con gái xinh đẹp cho hoàng thượng, trong nháy mắt Cảnh gia trở nên cao quý.

Nghe nói trước khi Viên Khả Vọng bị xử quyết, chửi ầm ĩ Cảnh Tín Xương là gian thần, tiểu nhân, hấn tin lầm tiểu nhân, bị oan uổng, chết không nhắm mắt. Còn mắng người Nguyên phủ đều là đứa ngốc, Nguyên Tề Chi bị Cảnh Tín Xương hại chết, không liên quan đến hắn.

Kim Lăng thành nổi lên nhiều lời đồn ầm ĩ, nhưng Nguyên phủ lại không thêm đáp lại.

Cứ như vậy, Viên gia vốn nắm giữ một phần ba binh quyền của Cảnh quốc đổ sập trong nháy mắt, biến mất không tung tích.

Viên Khả Vọng từng cầm trọng binh, ngang ngược càn rỡ, thậm chí uy hiếp hoàng thượng, cuối cùng đã phải nhận quả báo.

Cho dù là thế gia đại tộc thì như thế nào, ở triều đại mà hoàng đế có quyền tối thượng, cũng sẽ bị phá hủy trong nháy mắt mà thôi.

Vì thế, Tô Mạt Vi thở dài.

Trước kia nàng cho rằng vinh hoa phú quý có thể lâu dài, hiện tại mới hiểu được giàu sang chưa chắc đã tốt, gần vua như gần cọp, phải luôn cẩn thận, mới có thể tránh được việc đại họa giáng xuống đầu mình.

Bình an trôi qua một năm, vào mùa xuân, Tô Mạt Vi thuận lợi sinh hạ một bé trai khỏe mạnh, tiếng trẻ con khóc vang ra, cực kỳ mạnh mẽ.

Đứa trẻ vừa mới ra đời, đã được ông nội của nó tự mình đặt cho cái tên “Gia Hữu”, hi vọng ông trời sẽ phù hộ cho đứa nhỏ.

Thái phu nhân nắm tay Trịnh thị, nhịn không được nước mắt tuôn rơi, nói: “Sau này con nhất định phải chăm sóc tốt cho hai mẹ con nó, nhất định phải đối xử tử tế nghe không?”

Trịnh thị chưa xót nghĩ tới việc con của mình không thể tận mắt thấy cháu trai một cái, mắt cũng rưng rưng, liền đáp: “Con dâu sẽ đối xử tử tế với hai đứa nó. Tô thị đã có công sinh, hãy thăng con bé lên làm thiếp đi!” (Di: Lúc trước Vi Vi vào Nguyên phủ với thân phận là “tiểu thiếp” cho nên giờ được thăng lên “thiếp” nghĩa là hơn một bậc rồi. Thường vợ của 1 người đàn ông có 3 bậc, cao nhất là “chính thê”, sau đó là “thiếp” rồi cuối cùng là “tiểu thiếp” và nha đầu thông phòng.)

Lần này Thái phu nhân lại im lặng, bà suy nghĩ hồi lâu, mới nói: “Tô nha đầu còn rất trẻ, nếu nó có ý định tái giá, thì chỉ cần để đứa nhỏ lại, đưa nó về nhà mẹ đẻ cũng tốt, chúng ta cũng không thể làm trễ nải cả đời của cô nương tốt được.” (Di: ta dùng từ “nó” với nghĩa thân mật)

Cháu trai vừa sinh ra, lại nói đến vấn đề con dâu tái giá, Trịnh thị không thoải mái, nhưng bà cũng không dám làm trái ý mẹ chồng, đành phải ậm ừ cho qua chuyện, chỉ nói là sẽ hỏi lão gia và ý của Tô Mạt Vi.

Lão gia Nguyên Bắc Cố cũng đồng ý với ý kiến của Thái phu nhân, lúc trước Trịnh thị vì xung hỉ cho con trai của mình, đã cưỡng ép dân nữ nhà đảng hoàng phải làm thiếp, còn phá hoại nhân duyên của người ta, lão gia vốn không vui về gì rồi, hiện tại con trai đã qua đời, nên để cho Tô Mạt Vi còn đường lui, coi như là bù đắp cho nàng.

Tô Mạt Vi mới mười bảy tuổi, cuộc sống còn rất dài.

Trịnh thị vẫn có chút không muốn, Nguyên Bắc Cố lại nói: “Lúc trước nàng dám cưỡng ép Tô thị vào cửa, làm hỏng nhân duyên của người ta, chỉ sợ đây là báo ứng, chẳng lẽ nàng còn không nên vì con trai và cháu trai của mình tích chút công đức sao?”

Trịnh thị sợ hãi.

Tô Mạt Vi không muốn rời khỏi Nguyên phủ, về nhà mẹ để tái giá.

Cũng không phải nàng ham vinh hoa phú quý của Nguyên phủ. Mà là bởi vì nơi này là nhà của Nguyên Tề Chi, nàng cũng là người nhà của hắn, là gia đình của con trai bọn họ, làm sao nàng có thể đi?

Nàng từng nói một lần: “Phu quân sẽ trở lại, thật sự. Con sẽ chờ chàng.”

Tô đại nương cũng từng tới khuyên qua, nhưng ý chí Tô Mạt Vi kiên định, Tô đại nương cũng không hề miễn cưỡng nàng, chỉ cần nàng cố gắng nuôi con trai cho tốt là được, phụ nữ có con trai để làm chỗ dựa, cũng đã tốt lắm rồi.

Tô Mạt Vi lại nói: “Mẫu thân, Tề Chi không có việc gì, con có thể cảm giác được. Sớm hay muộn chàng cũng sẽ trở lại!”

Thấy nàng nói rất chắc chắn, ánh mắt cũng dọa người, Tô đại nương và Thái phu nhân giống nhau, chỉ dám âm thầm khổ sở, gật đầu thuận theo ý nàng, “Ừ, nhất định con rể sẽ trở về.”

Tô Mạt Vi biết tất cả mọi người đều cho rằng tinh thần nàng có vấn đề, nhưng nàng biết mình rất tỉnh táo, nàng có cảm giác Nguyên Tề Chi còn sống, chỉ là hắn có chuyện phải làm, sớm muộn gì một ngày nào đó hắn cũng sẽ trở về.

Tình đến đột ngột, không lún mà sâu, đến khi sâu sắc tới cùng thì sẽ có tâm ý tương thông.

Tô Mạt Vi tin tưởng trực giác của mình, Nguyên Tề Chi vẫn còn sống.

Trời đông giá rét, ngày hè nóng bức, bốn mùa thay phiên, năm tháng thay đổi, đứa trẻ nhanh chóng đã biết bập bẹ, biết đi, biết chạy, biết cười nói, biết nghịch ngợm gây sự, biết đọc sách viết chữ.

Nguyên Gia Hữu sáu tuổi.

Nguyên phủ càng ngày càng thịnh vượng. Đại bá Nguyên Tu Chi của Nguyên Gia Hữu đã có trưởng nữ Nguyên Gia Ninh, thứ trưởng tử Nguyên Lang, thứ nữ Nguyên Gia Hình, trưởng tử Nguyên Gia Diễn; tam thúc Nguyên Trĩ Chi bên kia, tam thẩm thẩm cũng mang thai, trong bụng có em bé, nghe nói hai tháng nữa là có thể thấy mặt em bé rồi.

Cũng trong lúc đó Cảnh quốc trở nên thái bình, kinh tế phồn vinh, thiên tai rất ít, tai họa cũng không nhiều, quốc khố sung túc nuôi binh mã cường tráng, chiến lực mười phần.

Mà hoàng đế Mục quốc lớn tuổi, tham luyện sắc đẹp, nam nữ ăn sạch, nghe nói hắn nhận một đôi tuyệt sắc tỷ đệ vào cung, chơi tỷ tỷ lại ăn đệ đệ, suốt đêm vui đến quên cả trời đất. Mà biên giới Mục quốc ba năm khô hạn, mùa màng thất bát, dân chúng đói chết không ít, lại có đủ loại thuế má hà khắc, dân chúng lầm than, quan bức dân phản, biên giới hỗn loạn. (Nguyên: cha già này BT không ít, nam nữ ăn sạch, kinh)

Các dân tộc thiểu số phụ thuộc và Mục quốc đều giành được độc lập, ở phương bắc tây Hung Nô do Thiên Vu làm chủ ngầm chiếm đông Hung Nô, Thiên Vu vì quá mức tàn bạo tham lam nên bị đảo chính, nghe nói vị tướng quân xác nhập cả hai miền Hung Nô tên là Tề Nguyên.

Tề Nguyên lấy Yên Kinh ở U Châu làm cứ điểm, dựa vào thảo nguyên lớn ở phương bắc, huấn luyện kỵ binh áo đen mang tên “Bắc phủ quân”, Bắc phủ quân từ Yên Kinh đi thẳng xuống hướng nam, chiếm lĩnh Nhạc Lăng vốn thuộc về Mục quốc, biến Duyệt Châu, Từ Châu, Dương Châu trở thành căn cứ quân sự quan trọng.

Tề Nguyên làm một trận khiến thiên hạ phải sợ hãi, không chỉ có quân thần Mục quốc sợ hãi, ngay cả người dân Cảnh quốc cũng đều bàn tán xem rốt cuộc là từ đâu xuất hiện một nhân vật như thế?

Binh mã của Tề Nguyên và quân đội Cảnh quốc hợp binh, tuyên bố mình vốn là thiếu tướng quân Cảnh quốc, làm dậy nên một làn sóng lớn.

Cảnh quốc bảy năm mài một kiếm (Di: mài một kiếm ý nói nhẫn nại, không manh động), im lặng thực hiện chiến lược quân sự của mình. Cảnh Tín Xương úp úp mở mở lúc hai nước giao chiến, Tề Nguyên thì ẩn núp trên phía bắc, sau đó chiếm lĩnh U Châu, trực tiếp thu phục hậu phương lớn của Mục quốc.

Khi Tề Nguyên xuôi nam hợp với quân đội Cảnh quốc, hơn phân nửa Mục quốc đã không còn.

Sau đó, chiến sự giằng co suốt ba năm, phía bắc thiên tai không ngừng, dân chúng Mục quốc chủ động đi theo địch phản quốc vì chỉ có họ mới có thể cho dân chúng một miếng cơm ăn.

Khi trời đông giá rét, kinh thành Trường An của Mục quốc bị đánh hạ, hoàng đế tự tử, Mục quốc tuyên cáo mất nước.

Đến lúc đó, thiên hạ mới thực sự thống nhất.

Mùa xuân, Nguyên Gia Hữu chín tuổi rồi, chân tay mạnh mẽ, mặt mày tuấn lãng, đã có phong thái của cha mình năm đó.

Tuy rằng nó đam mê tập võ, nhưng mẫu thân vẫn cường chế, bắt nó đọc nhiều sách, cũng không vui mừng khi thấy nó bày tỏ nguyện vọng muốn đi sa trường làm anh hùng.

Hiện tại mọi người đều biết Bắc phủ quân tiếng tăm lừng lẫy nơi sa trường, chính là kiệt tác của nhị công tử Nguyên phủ Nguyên Tề Chi, Tề Nguyên kỳ thật chính là Nguyên Tề Chi.

Hắn giả chết mai danh ẩn núp ở Mục quốc, cuối cùng từ trong bụng Mục quốc rạch một kiếm, khiến cho Mục quốc sụp đổ.

Nguyên Gia Hữu vô cùng sùng bái cha của mình, mỗi ngày mỗi đêm đều cầu nguyện, mong có thể sớm thấy mặt cha của mình.

Trái lại mẫu thân của nó lại vẫn thản nhiên, nhìn thế nào cũng không thấy bộ dạng kích động.

Lúc đó khi Bắc phủ quân làm nổi bật nhân vật của thiên hạ, Nguyên phủ mới biết Nguyên Tề Chi không chết, vừa vui mừng vừa bối rối, Tô Mạt Vi nói rằng cho tới bây giờ nàng vẫn không tin việc Nguyên Tề Chi chết.

Người duy nhất biết nội tình là Nguyên Tu Chi cũng phải bội phục em dâu của mình, hơn nữa cũng cảm động tình cảm mà em dâu dành cho đệ đệ.

Có một ngày, Nguyên Gia Hữu học xong, nắm tay tiểu cữu của mình là Tô Mạt Vân chạy về phía Tuyết Tùng viên, vừa chạy vừa thúc giục: “Nhanh lên, nhanh lên! Hồ Sinh nói ở bên ngoài nhìn thấy thật nhiều kỵ binh mặc áo đen, nhất định là Bắc phủ quân khải hoàn trở về, cha đã trở lại!” (Di: tiểu cữu nghĩa là cậu nhỏ, ta để vậy cho hay)

Hồ Sinh là gã sai vặt bên người Nguyên Gia Hữu, tin tức rất nhanh nhạy.

Tô Mạt Vân đã trở thành một thiếu niên trưởng thành mười lăm tuổi, lúc này nghe nói tỷ phu đã trở lại, cũng kích động không thôi, hẳn vì tỷ tỷ cảm thấy vui vẻ.

Thời gian trôi qua, trong chớp mắt đã mười năm.

Tuổi thanh xuân đẹp nhất của tỷ tỷ đã lặng lẽ vụt tan.

Hi vọng tỷ phu sẽ không phụ bạc tỷ tỷ.

Hai cậu cháu, một lớn một nhỏ vội vã xông vào Tuyết Tùng viên, không để ý nha hoàn ngăn cản vọt vào chính viện, thấy Tô Mạt Vi và một người đàn ông râu ria xồm xoàm, tướng mạo cao lớn nhìn nhau.

Mặt người đàn ông đầy vẻ phong trần, thậm chí trên tóc còn nhuộm bụi đất, chòm râu dày che lấp hơn phân nửa khuôn mặt.

Nhưng ánh mắt của hắn vẫn sáng như vậy, chuyên chú như vậy, sâu như vậy, chỉ vì trong lòng luôn nhớ đến một cô nương trong mười năm.

Tô Mạt Vi dựa vào ngực của người đàn ông, ngửa đầu, trong ánh mắt có hạt châu long lanh, giọt nước mắt đã từng chua xót khôn kể trong quá khứ, giờ đây lóe lên tia sáng hạnh phúc.

Tô Mạt Vân kéo Nguyên Gia Hữu đang định xông về phía trước, giơ tay lên bịt kín miệng của nó.

Nguyên Gia Hữu dùng sức chớp đôi mắt phượng xinh đẹp, quên luôn lần đầu tiên trong đời được thấy cha của mình, chỉ nhìn mẫu thân, nó cảm thấy mẫu thân của mình thật quá xinh đẹp trong khoảnh khắc đó.

Giờ khắc này, khoảnh khắc này là vĩnh viễn.

11. Chương 11: End

Cảnh quốc nhất thống, thành tựu về văn hoá giáo dục võ công của hoàng đế Huyền Dục không ai bì nổi, thanh danh vang dội, đặc chí vừa lòng cho nên liền đại phong công thần.

Nguyên Bắc Cổ đã cáo bệnh dưỡng lão, Nguyên Tu Chi tiến thêm một bước, trở thành Thừa tướng đại nhân đứng đầu trăm quan.

Công của Nguyên Tề Chi quá lớn, được ban tước vị thế tập quốc công, Huyền Dục ban tên “Định Quốc công”, cũng vì quốc công phủ ngự bút đề danh.

Ở Cảnh quốc, khác họ không được phong vương, công thần được phong thưởng trong năm cấp bậc: công, hầu, bá, tử, nam, trong đó Công Tước là tước vị cao nhất, rất tôn quý.

Có thể nói, lúc này Nguyên phủ đã đạt đến đỉnh vinh quang cao nhất, Nguyên Tu Chi là vị quan đứng đầu bên quan văn, Nguyên Tề Chi lại là võ tướng không có địch thủ.

Nhưng huynh đệ Nguyên gia đều là người thông minh, hiểu được đạo lý “Cực thịnh mà suy”, sẽ không vì vậy mà trở nên xa hoa dâm dật. (Di: “cực thịnh mà suy” nghĩa là quá mạnh mẽ, phần thịnh sẽ suy tàn nhanh chóng)

Sau khi thiên hạ nhất thống, cần văn thần cai quản, Nguyên Tu Chi là Thừa tướng không thể rút lui, cho nên Nguyên Tề Chi giao lại quân quyền, từ bỏ tất cả chức vụ trong quân đội, an tâm ở nhà làm một vị quốc công an nhàn.

Năm thứ hai sau khi Nguyên Tề Chi về nhà, Tô Mạt Vi sinh hạ trưởng nữ.

Vì phụ thân mẫu thân mình và nhạc phụ nhạc mẫu còn đầy đủ, con trai và con gái cũng đã có, chính mình cũng khoẻ mạnh, cho nên Nguyên Tề Chi xem nàng như “người phụ nữ toàn phúc”, đưa nàng lên vị trí chính thất, trở thành chính thê của mình.

Hai đứa con của Tô Mạt Vi cũng là con của Định quốc công tôn quý.

Cho nên hoàng đế Huyền Dục cũng tự hiểu, tứ phong cho Tô Mạt Vi làm Cáo mệnh quốc công phu nhân, tứ phong con trai trưởng của Nguyên Tề Chi, Nguyên Gia Hữu làm Định Quốc công thế tử.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tieu-thiep>